ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 – ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1964 | ΤΕΥΧΟΣ 276ον

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ, ΕΤΟΥΣ 1950

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

3. Ἡ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν αὐτῶν ψυχολογιῶν τῆς κτήσεως διαμορφωθεῖσα ἐνδιάμεσος συγκλίνουσα θεωρία (Konvergenzgedanke κατὰ τὸν W. Stern) διατείνεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὢν προϊὸν τῆς τε κληρονομικότητος καὶ τοῦ περιβάλλοντος, δὲν ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον εἴτε ἕτοιμος, εἴτε ἀνέτοιμος, ἀλλ' ἔρχεται ἁπλῶς ἔχων ὡρισμένας προδιαθέσεις (ἀγαθάς, πονηρὰς ἢ μιγαδικάς). Ὑφιστάμεναι προδιαθέσεις δὲν δύνανται νὰ καταργηθῶσι. Νέαι προδιαθέσεις δὲν δύνανται νὰ δημιουργηθῶσιν. Ἐκ τῶν ἐν λόγῳ δὲ προδιαθέσεων δύνανται ἔνιαι μέν, ἐὰν εὐνοηθοῦν ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος, νὰ ἀναπτυχθῶσιν ἐν μείζονι ἢ ἐλάσσονι ἐκτάσει, ἕτεραι δὲ νὰ ἀναχαιτισθῶσιν, οὐχὶ καταργούμεναι, διότι, ὡς ἤδη ἐλέχθη, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, ἀλλ' ἁπλῶς κατακοιμιζόμεναι. Ἐπομένως ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου συνιστᾷ χημικὸν κρᾶμα, εἶδος χημικῆς συνθέσεως, ἐκ στοιχείων τῆς κληρονομικότητος καὶ ἐκ στοιχείων τοῦ περιβάλλοντος.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἐκτεθεῖσα συγκλίνουσα θεωρία γίνεται πηγὴ περιωρισμένης αἰσιοδοξίας διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, θεμελιοῖ δὲ περιωρισμένην ἠθικὴν εὐθύνην αὐτῶν. Εὔλογον, διότι οἱ ἀνήλικοι εἶναι, κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, ἐπιδεκτικοὶ βελτιώσεως μόνον κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ φαυλότης τῶν κληρονομικῶν των προδιαθέσεων, ἥτις ὅμως φαυλότης εἶναι δυσχερῶς λίαν πιθανή, δεδομένου ὅτι πρόκειται περὶ ἀτόμων ἐγκληματησάντων. Ἀφ' ἑτέρου, ἐφ' ὅσον οἱ ἐγκληματήσαντες ἀνήλικοι δεσμεύονται μερικῶς, οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἐτοίμων κακῶν ἰδιοτήτων, ἀλλ' ὁπωσοῦν ἐκ κακῶν προδιαθέσεων, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιωρισμένως ἠθικῶς ὑπεύθυνοι διὰ τὰς παρεκτροπὰς αὐτῶν.

4. Εἰδικώτεραι ἀντιλήψεις τῶν θεωριῶν τῶν ἐμφύτων ἰδιοτήτων ἢ τῶν προδιαθέσεων διδάσκουσιν εἴτε: α) ὅτι πᾶς ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἔχων πανοῦργον φύσιν, ἐνδεχομένως πανούργους προδιαθέσεις, εἴτε β) ὅτι ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἔχων ἀγαθὴν φύσιν, ἐνδεχομένως ἀγαθὰς προδιαθέσεις.

Εἰς τὴν πρώτην ὁμάδα ἀπαισιοδόξων διὰ τὸ ἠθικὸν ποιὸν τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων, καταλέγονται οἱ ὁμιλοῦντες περὶ «τοῦ ἀνθρώπου, αὐτοῦ τοῦ κτήνους». Ὁμοίως ἀπαισιόδοξοι εἶναι οἱ La Bruyère καὶ Dapanloup, οἵτινες, στερῶς φρονοῦντες ὅτι οἱ παῖδες τῶν ἀνθρώπων ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον ὄντες «ἐκ φύσεως διεφθαρμένοι», ἀπαρνοῦνται οἱανδήποτε ἀποτελεσματικότητα καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν πλέον ἐπιμεμελημένην διαπαιδαγώγησιν. Εἰς τὴν αὐτὴν ὁμάδα τῶν ἀπαι-

σιοδόξων διὰ τὸ ἠθικὸν ποιὸν τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων ἀνήκει, βεβαίως, καὶ ὁ Βραχμανισμός, ἐφ' ὅσον δογματίζει ὅτι ἡ ζωὴ παντὸς ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι κόλασις τῆς ἐκ γενετῆς ἁμαρτωλῆς ψυχῆς του, εἶναι ἀπότισις ἐνόχου βίου, τὸν ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος διῆλθεν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἤδη διὰ τῆς μετεμψυχώσεως καλεῖται νὰ συνεχίσῃ πρὸς ἐξιλέωσιν.

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, τὴν τῶν αἰσιοδόξων διὰ τὸ ἠθικὸν ποιὸν πάντων τῶν ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπων, ἀνήκουσιν ἐπὶ παραδείγματι οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὢν ἐκ φύσεως καλός, διαφθείρεται εἶτα ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἠθικὴ διαφθορὰ ἐκλαμβάνεται οἱονεὶ ὡς «νόσημα τοῦ πολιτισμοῦ» (Zivilisation Krankheit). Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτης αἴφνης ὁ Jean — Jacques Rousseau διδάσκει ὅτι πάντα ὅσα ἐξέρχονται ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ, ἄρα καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶναι καλά, ἐκπίπτουσι δὲ μόνον διὰ τοῦ διαφθείροντος πολιτισμοῦ. Ὁ Rousseau ἀπαιτεῖ, ὡς ἐκ τούτου, ἀπὸ τὴν ἀγωγήν, ὅπως ἐπαναφέρῃ αὕτη τὴν πρωτόγονον φύσιν (retour à la nature), ἥτις μόνη συγκεντροῖ τὸ ἀγαθόν. Ὑπὸ παρομοίαν ἔννοιαν ἀκούομεν πολλαχόθεν σήμερον ἐκφερομένην τὴν ἄποψιν ὅτι οἱ χωρικοί, ζῶντες κατὰ φύσιν, εἶναι πλέον ἀγνοὶ καὶ ἄδολοι τῶν διεφθαρμένων ἀστῶν.

Τρίτη γνώμη, ἐνδιάμεσος, ἀποκρούουσα ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται συλλήβδην κακοὶ ἢ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται συλλήβδην καλοί, ὑποστηρίζει ἁπλῶς ὅτι ἓν μὲν τμῆμα τῶν ἀνθρώπων γεννᾶται φύσει ἢ προδιαθέσει κακόν, ἕτερον δὲ τμῆμα γεννᾶται φύσει ἢ προδιαθέσει καλόν.

Ἐνταῦθα ἀνήκει ἐπὶ παραδείγματι ἡ Ἰταλικὴ Σχολὴ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἡ ἀνθρωπολογική, ὑποστηρίζουσα ὅτι παρὰ τὰς φυλὰς τῶν τιμίων ἀνθρώπων ὑφίστανται καὶ αἱ φυλαὶ τῶν ἀτίμων καὶ ἐγκληματικῶν ἀνθρώπων, συνιστῶσαι ἰδιαιτέραν παραλλαγὴν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων (ἰδιαίτερον species generis humani). Τὴν ὕπαρξιν φυλῆς ἐγκληματικῶν τύπων ἀνθρώπων (typo criminale) συνδυάζει ὁ ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς πρὸς τὸν ἀταβισμόν, τ.ἔ. τὴν προγονιστικὴν κληρονομικότητα, ἐφ' ὅσον διατείνεται, συσχετίζων τὸ θέμα καὶ πρὸς τὴν Δαρβίνειον θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, ὅτι οἱ ἐγκληματίαι ἐμφανίζουσι τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ ἄγρια ἔνστικτα τῶν πρωτογενῶν ἀνθρώπων, ὄντες οἱονεὶ «ἄγριοι περιπλανηθέντες ἐν τῷ ἡμετέρῳ πολιτισμῷ». Ἡ Ἰταλικὴ Σχολὴ διὰ τῶν τοιούτων δοξασιῶν της ἀνακαλεῖ ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ τὸ μεμακρυσμένον παρελθόν, δίδουσα ζωὴν εἰς τὰς ἐξαφανισθείσας σκιὰς τῶν προανθρώπων.

Εἰς τὴν ἐνδιάμεσον ταύτην θεωρίαν ὁμοίως θεωρητέα ὡς καταλεγομένη καὶ ἡ νεωτέρα δόξα (εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ Κ.Γ. Γαρδίκας), ἥτις δέχεται ὅτι ἐν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὴν ὁμάδα τῶν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑγιῶν ἀνθρωπίνων προσωπικοτήτων, ἥτις κέκτηται ὅλα τὰ ἐφόδια ἵνα ζήσῃ τιμίως, ἀπαντᾶται καὶ μία ἄλλη ὁμὰς ψυχοσωματικῶς ὑπολελειμμένων ἀτόμων, ἥτις, ὡς ἔχουσα ἧσσονα ἐφόδια, ἄρα ἧσσονα ἱκανότητα ἀντιστάσεως ἐν τῷ τραχυτάτῳ ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως ἀγῶνι, εὐχερέστερον δύναται νὰ ἐξολισθήσῃ μέχρι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς διαφθορᾶς. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει γίνεται λόγος περὶ «ἐγκληματικῆς προδιαθέσεως».

Ἀλλ' ὁμοίως βεβαίως θεωρητέα ὡς ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐνδιάμεσον ταύτην κατεύθυνσιν καὶ ἡ τακτικὴ τῆς εὐγονίας τῆς ἀρχαιότητος, ἥτις προέβαινεν εἰς ἐξολόθρευσιν τῶν ὑπολελειμμένων νηπίων, δι' ἃ προεβλέπετο δυστυχὴς τύχη ἐν τῇ ζωῇ ἀποβαίνουσα βλαπτικὴ διά τε τὴν ἰδίαν ἀτομικήν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ διὰ τὴν γενικὴν εὐτυχίαν τοῦ συνόλου τῆς ἀνθρωπίνης κοινότητος. Δὲν ἔχει ἄδικον ὁ Εὐάγγελος Δ. Θεοδώρου («Ἱστορία τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ», Ἀθῆναι 1950, σ. 27) χαρακτηρίζων ὡς στίγμα τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων τὴν βρεφοκτονίαν καὶ νηπιοκτονίαν: «Τὸ νεογέννητον, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, πίπτει ἀπὸ τῆς νηδύος τῆς μητρὸς εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρός του. Καὶ ἂν μὲν ὁ πα-

τὴρ τὸ λάβῃ εἰς τὰς χεῖρας, σημεῖον ὅτι ἐφείσθη τῆς ζωῆς του· ἐὰν δὲ ἀποστρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν του, σημεῖον ὅτι τὸ βρέφος πρέπει ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ ὄρνεα ἢ νὰ φονευθῇ διὰ χειρὸς ἀνθρώπου». Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς νόμους περὶ εὐγονίας τοῦ Λυκούργου οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται ἐξεσφενδόνιζον εἰς τὸ βάραθρον τοῦ Ταϋγέτου (ἀποθέτας), δηλ. τὸν Καιάδα, τὰ ὑπολελειμμένα παιδία. Διαφέρουσαι αἱ Πρακτικαὶ Ὁμιλίαι εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια τοῦ Κωνσταντίνου Κ. Καλλινίου (Ἀθῆναι 1930, σελ. 342) περὶ οὗ καὶ Ε.Δ. Θεοδώρου, αὐτόθι, σχετικὰ πρὸς τὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους πολιτικὰ παραγγέλματα. Κατὰ ταῦτα: «ἡ πολιτεία ἔπρεπε νὰ ἀποκαθαίρεται ἀπὸ πᾶν περιττεῦον διὰ νὰ ἐξασφαλίζῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν εὐδαιμονίαν... Ἡ νηπιοκτονία ἄρα ἦτο ἀναγκαία χειρουργικὴ πρᾶξις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπήτει τὸ συμφέρον τοῦ Μινωταύρου τῆς Πολιτείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ θυσιάζωνται καὶ τὰ ἁπλούστερα τῶν αἰσθημάτων». Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον ὁ πατὴρ ἐκέκτητο δικαίωμα ζωῆς ἢ θανάτου τῶν παιδίων (vitae necisque potestas), ἐνῷ ἐξ ἄλλου διάταξις τῆς Lex XII Tabularum ἀναφέρεται εἰς θανάτωσιν τῶν παραμεμορφωμένων ἢ καχεκτικῶν τέκνων. Ὁ αὐτὸς Ε. Θεοδώρου (αὐτόθι σ. 28) ἀναφέρει καὶ τὴν χαρακτηριστικὴν διὰ τὴν ὠμὴν αὐτῆς εἰλικρίνειαν μαρτυρίαν τοῦ φιλοσόφου Σενέκα ὁμολογοῦντος ὅτι : «τιμωροῦμεν διὰ θανάτου τοὺς κακούργους, ὡς παίομεν διὰ ροπάλου τοὺς λυσσῶντας κύνας, φονεύομεν τοὺς ἐξηγριωμένους ταύρους, πνίγομεν τὰ θηρία καὶ τὰ ἀδύνατα καὶ ἀνάπηρα νήπια».

Ὁμοίως ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ἀριστοκρατισμὸς τοῦ Friedrich Nietzsche, ὅστις ἀντελαμβάνετο τὸ κοινωνικὸν σύνολον ὡς ἀπαρτιζόμενον ἐκ δύο διακεκριμένων ὁμάδων, ἤτοι ἔνθεν μὲν τοῦ πλήθους τῶν φύσει δούλων ἀνθρώπων, ἔνθεν δὲ τῶν ὀλίγων ἐκλεκτῶν, οἵτινες τείνουσι νὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς «ὑπεράνθρωπους». Ὡς ἰδιότητας τῶν ὑπεράνθρώπων ὁ Νίτσε θεωρεῖ τὴν ἱκανότητα ἐλευθέρας δημιουργίας, εὐθυμίαν, φωτεινὸν τοῦ πνεύματος, εὐγένειαν, θραύουσαν δύναμιν, ἀφοβίαν, σκληρότητα πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους, ψυχικὴν ἀλγολαγνείαν καὶ νεκρότητα «ἠθικῶν» συναισθημάτων, ἱκανότητα κατευθύνσεως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ζωῆς.

Ἀπὸ ὡρισμένης ἀπόψεως νομίζομεν ὅτι εἰς τὴν ἐνδιάμεσον θεωρίαν ἀνήκει καὶ ἡ χορεία ἀφ' ἑνὸς τῶν ὑποστηριξάντων ἐν τῷ ἀπωτέρῳ ἢ ἐγγυτέρῳ παρελθόντι τὸν θεσμὸν τῆς δουλείας καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν σήμερον ἐμφανιζομένων ὡς δῆθεν ἠθικῶς πεπολιτισμένων καὶ ὑποστηριζόντων τὸν θεσμὸν τῶν ἀποικιῶν, ὑπὸ τὴν ἐλεεινὴν δικαιολογίαν ὅτι ἄλλοι μὲν τῶν ἀνθρώπων, ἐλέῳ καταγωγῆς, εἶναι δῆθεν ἐπίλεκτοι καὶ ἀνωτέρας τάξεως, ἄλλοι δὲ εὐτελεῖς καὶ δευτερευούσης ἀξίας ἄνθρωποι, ὡς ὁ κόσμος τῶν δούλων ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ὁ κόσμος τῶν ὑπὸ ζυγὸν εὑρισκομένων δυστυχῶν «ἀποικιακῶν λαῶν» ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐποχῇ.

Τετάρτη γνώμη, καὶ αὕτη ἐνδιάμεσος, ἀποκρούουσα καὶ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται συλλήβδην κακοὶ καὶ ὅτι ἄλλοι μὲν γεννῶνται κακοί, ἄλλοι δὲ καλοί, διδάσκει ἀντιθέτως ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον ὄντες ταυτοχρόνως ἐν μέρει καλοὶ καὶ ἐν μέρει κακοί. Τοιαύτη λ.χ. εἶναι ἡ γνώμη ἐκείνων, οἵτινες ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἀντιθέτους ἀντιρρόπους ἰδιότητας, ἐξ ὧν αἱ μὲν καλαὶ καὶ κακαὶ εἶναι ἐμφανεῖς, αἱ δὲ ἀντιρρόπως μιγαδικαὶ εἶναι λανθάνουσαι καὶ ἀσυνείδητοι εἰς τὸ ἄτομον.

Ὁμοίως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ γνώμη τῶν ὑποστηριζόντων διχασμὸν τῆς προσωπικότητος, ἐξ ὧν ἡ μία καλὴ καὶ ἡ ἑτέρα κακή. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν ταύτην ὑφίσταται ἀνθρωπολογικὴ δυαρχία, ἐκλαμβάνουσα τὸν ἄνθρωπον ὡς πεδίον πάλης δύο ἀντιθέτων δυνάμεων, ἤτοι τῆς κακῆς καὶ εὐτελοῦς προσωπικότητος τῶν ὁρμῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν ἐξ ἑνός, καὶ τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐγὼ ἐξ ἑτέρου.

β) Ψυχολογία τῆς χρήσεως.

Ἀποκρούοντες τὰς ἄνω ψυχολογίας τῆς κτήσεως καὶ φρονοῦντες ὅτι αὗται

ἐποίησαν τὴν πλάνην ἀλήθειαν, τείνομεν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ βελτίονος, νὰ συνταχθῶμεν πρὸς τὴν γραμμὴν τῶν καλουμένων «ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως», δηλονότι πρὸς τὰς πρεσβευούσας ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ δημιουργικὴν δύναμιν, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους διασημανθεῖσαν «ἐντελέχειαν». «Δι' ὃ ἡ ψυχὴ ἐστιν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος». Συγγενὴς καὶ ὁ νέος προσανατολισμὸς τῆς Βιολογίας, ὥστε ὁ J. Huxley νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, «ἥτις δὲν εἶναι ἁπλοῦν παίγνιον τῶν φυσικοχημικῶν νόμων, ἀλλ' ἔχει σκοπὸν καὶ βάθος».

Αἱ ψυχολογίαι τῆς χρήσεως ἐπικουροῦνται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτάτης στροφῆς τῆς ἐπιστήμης τῆς Ἰατρικῆς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καλουμένης Ἰατρικῆς τῆς Προσωπικότητος (Médecine de la personne). Ἀληθῶς μέχρι τῆς χθὲς εἰσέτι ἡ ἰατρική, περιοριζομένη μόνον εἰς φυσιολογικὴν καὶ ὀργανικὴν βάσιν, ἦτο ὑλιστική. Ἐν τέλει ἡ ἀνεπάρκειά της ἐξηνάγκασε ταύτην νὰ ἀναζητήσῃ καὶ αὕτη τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, μεταβληθεῖσα ἔκτοτε εἰς Ἰατρικὴν Πνευματικήν. Τοιουτοτρόπως, κατὰ παραστατικὴν ἔκφρασιν, ἐπῆλθε κατανόησις «μιᾶς φωνῆς, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ ἕνα κόσμον, τὸν ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ συλλάβωμεν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιδράσωμεν, ἀλλ' ὑφιστάμεθα τὴν ἐπίδρασίν του. Εἶναι ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος, ὄχι τοῦ ἰδικοῦ μας περιωρισμένου πνεύματος, τοῦ ὁποίου εἴμεθα πλάσματα. Τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἁπλῶς ἐκδηλοῦται εἰς ἡμῖν, ὄχι ὡς ἀπόρροια τῶν αἰσθήσεων καὶ ἀπόψεών μας, ἀλλὰ ὡς κάτι, τὸ ὁποῖον διαφωτίζει τὰς αἰσθήσεις, τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς ἐνεργείας μας καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ προβάλῃ δι' αὐτῶν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του».

Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦτο τῶν ψυχολογιῶν τῆς χρήσεως, πᾶς ἄνθρωπος ὑφίσταται μὲν τὴν ἐπίδρασιν ἐσωγενῶν καὶ ἐξωγενῶν παραγόντων, ἤτοι ἔνθεν μὲν τοῦ παράγοντος τῆς κληρονομικότητος καὶ τῶν συγγενῶν καταστάσεων, ἔνθεν δὲ τοῦ παράγοντος τοῦ περιβάλλοντος, κέκτηται ὅμως τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του, ἥτις ἐπιτρέπει αὐτῷ, ὅπως διαμορφοῖ ὁ ἴδιος τὸν χαρακτῆρα, τὴν συμπεριφοράν του καὶ γενικῶς τὴν στάσιν του ἔναντι τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς. Ἀπελευθεροῦται ἄρα ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τῶν δεσμῶν τῆς αἰτιοκρατίας καὶ τονίζεται ἐν ταὐτῷ ἡ ἀπόλυτος ἠθικὴ εὐθύνη τῶν παρεκτρεπομένων. Ἐξ ἑτέρου διανοίγεται αἰσιόδοξος προοπτικὴ διὰ τὴν τύχην τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι, διαφωτιζόμενοι, δύνανται, χάρις εἰς τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των, νὰ διασκορπίσωσι καὶ ἐγκαταλείψωσιν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀντικοινωνικὴν αὐτῶν συμπεριφορὰν καὶ νὰ μορφώσωσι νέαν κοινωνικῶς ὠφέλιμον κοσμοθεωρίαν καὶ νέον ὑγιὲς πρόγραμμα ζωῆς.

Τοιαύτη ἐστὶν καὶ ἡ θεωρία τῆς «ἀνακαλυψάσης τὴν ψυχήν», κατὰ παραστατικὴν ἔκφρασιν Ἀτομικῆς Ψυχολογίας, τῆς ἀνηκούσης εἰς τὸν κύκλον τῶν Ψυχολογιῶν τοῦ Βάθους (Psychologies de la profondeur) καὶ ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου σοφοῦ Alfred Adler. Ἡ Σχολὴ αὕτη τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας εἰσάγει καὶ αὕτη τὴν δημιουργικὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, ἣν ἀποκαλεῖ «die schäpferische Kraft der Seele», ταυτίζουσα ταύτην πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν. Σχετικῶς ὁ ἡμέτερος σεβαστὸς καὶ ἐπίλεκτος διδάσκαλός μου, τέως ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος κ. Χαρ. Γκιτάκος, πρὸς ὃν τρέφομεν εὐγνώμονα ἀγάπην, μνημονεύει τὴν παραστατικὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπευθυνομένην διδασκαλίαν τοῦ διασήμου ψυχιάτρου (Περιοδ. «Ἀτομικὴ Ψυχολογία», τόμος ΣΤ΄, 1937, σ. 122) : «Ἄνθρωπε, εἶσαι ὂν πνευματικόν, ἀπρόσιτον καὶ ἀνεξιχνίαστον ὡς πρὸς τὴν πνευματικήν σου οὐσίαν, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς σὲ νὰ ἑρμηνεύῃς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, ἀναζητῶν αὐτὰ εἰς χημικὰς ἀλλοιώσεις καὶ μηχανικὰς κινήσεις τῆς φαιᾶς οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου σου, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἑρμηνεύῃς αὐτὰ χωρὶς τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὑπάρξεως τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ

κυριώτερον συστατικὸν τῆς ὑπάρξεώς σου. Ἄνθρωπε, εἶσαι ἐνιαία προσωπικότης, ἤτις δύνασαι ἐλευθέρως νὰ σκέπτεσαι, ἐλευθέρως νὰ θέτῃς σκοπούς, ἐλευθέρως νὰ ἐκλέγῃς μέσα καὶ ἐλευθέρως νὰ ἐργάζεσαι διὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν... Ἀλλὰ... μὴ λησμόνει, ἄνθρωπε, ὅτι εἶσαι ὑπεύθυνος, ἀπολύτως ὑπεύθυνος, διὰ τὰς πράξεις σου. Καὶ ὅμως θέλεις νὰ δρᾷς ἀνευθύνως, χωρὶς νὰ δέχεσαι τὸν ἀντίκτυπον τῶν ἐνεργειῶν σου. Τρέμεις, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, νὰ ἀναλάβῃς τὰς εὐθύνας ἐπὶ τῶν ὤμων σου. Τρέμεις, ταλαίπωρε ἄνθρωπε, νὰ ἀντιμετωπίσῃς γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀντικρύζεις αὐτὴν μὲ προσωπίδας καὶ ἐπινοεῖς συστήματα θρησκευτικά, πολιτικά, κοινωνικά, ἠθικὰ διὰ νὰ ἀπαλλάξῃς τὸν ἑαυτόν σου τῆς εὐθύνης. Τί εἶναι τὸ σύστημα τοῦ πεπρωμένου (τῆς εἱμαρμένης ἢ τῆς ἀνάγκης ἢ τῆς μοιρολατρίας) ἢ μία προσπάθεια ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς εὐθύνης ; Τί εἶναι τὸ σύστημα τοῦ ἀπολύτου προορισμοῦ... Τί εἶναι ἡ ἑρμηνεία τῶν ψυχικῶν φαινομένων μὲ τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας σου παρὰ προσπάθεια ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς εὐθύνης ; Τί εἶναι τὸ δόγμα τῆς κληρονομικότητος, τοῦ ὁποίου τόσην κατάχρησιν κάμνεις καὶ τὸ ὁποῖον σὲ μετέβαλεν εἰς ἀληθῆ τυμβωρύχον, νὰ ἀναζητῇς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τοὺς τάφους τῶν προγόνων σου τοὺς ὑπευθύνους τῶν ἐγκλημάτων σου ;... Τί εἶναι ἡ θεοποίησις τῶν ὁρμῶν σου, ὁ διχασμὸς τοῦ ἐγὼ εἰς ἀνώτερον καὶ κατώτερον, ἡ ἐπακολουθοῦσα μεταξύ των πάλη, παρὰ μία προσπάθεια ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς εὐθύνης ; Ἐλησμόνησες, ὦ ἄνθρωπε, ὅτι αἱ ὁρμαί σου τελοῦν πάντοτε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐγώ, ὅτι εἰς τὸ ἐγὼ ἀναφέρονται πᾶσαι αἱ λειτουργίαι τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι... αἱ ὁρμαί σου ἐξεγείρονται, καταστέλλονται ἢ τίθενται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐγώ σου πρὸς πραγματοποίησιν ὡρισμένων σκοπῶν ὑπ' αὐτοῦ τεθειμένων. Καὶ ὅμως δὲν ἐδίστασες νὰ παρουσιάσῃς τὰς ὁρμάς σου ὡς παντοδυνάμους θεότητας, κυβερνώσας τὸ ἐγώ σου, καὶ ἐν ὀνόματι τῶν παντοδυνάμων τούτων θεοτήτων νὰ διαπράττῃς ἀληθῆ ἐγκλήματα !...».

VIII. Δεκτικότης τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς.

1. Ἔννοια. Ὁ ἡμέτερος ποινικὸς κῶδιξ εἰσάγει ἐμμέσως τὴν ἔννοιαν τῆς «ἱκανότητος» ἢ «δεκτικότητος» τῆς ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς (τῶν προβλεπομένων ἀναμορφωτικῶν μέτρων) (Erziehungsbedürftigkeit). Ὡς τοιαύτη νοητέα ἡ δεκτικότης ἀναμορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀνακοινωνικοποιήσεως τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων ἀναμορφωτικῶν μέτρων. Ἄλλαις λέξεσι πρόκειται περὶ ἐξετάσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ θέματος τοῦ προσφόρου ἢ μὴ τῶν ἀναμορφωτικῶν μέτρων, πρὸς συγκράτησιν τοῦ ἀνηλίκου ἀπὸ τῆς τελέσεως νέων ἐγκλημάτων.

2. Χρόνος. Ἡ τοιαύτη δεκτικότης δέον νὰ ὑφίσταται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τῆς πράξεως, ἐνδεχομένως τῆς ἐκτελέσεως τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως.

3. Ἔκτασις. Νόμῳ εἶναι δεκτικοὶ ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς οἱ παῖδες, ἀνεπίδεκτοι δὲ οἱ συμπληρώσαντες τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἐνδεχομένως εἶναι ἀνεπίδεκτοι τοιαύτης ἀγωγῆς, τοῦθ' ὅπερ πρόκειται νὰ κριθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, οἱ ἐφηβοι ἢ οἱ ἄγοντες κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἢ ἐκτέλεσιν τὴν μετεφηβικὴν ἡλικίαν. Οἱ κατὰ τὴν φάσιν τῆς μεταφηβικῆς ἡλικίας τελέσαντες ἔγκλημα, εἶναι νόμῳ ἀνεπίδεκτοι ἀναμορφωτικῆς ἀγωγῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀποκρουστέον de lege ferenta.

Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἀπεκόμιζέ τις τὴν ἐντύπωσιν ὅτι οἱ ἀνήλικοι, οἱ κρινόμενοι ὡς δεόμενοι θεραπευτικῶν μέτρων, καθ' ἃ νοσηροί, εἶναι ἀνεπίδεκτοι ἀναμορφωτικῶν μέτρων. Οὐχ' ἧττον, κατ' εὐρεῖαν ἑρμηνείαν, ὑποστηρίζομεν ὅτι χωρεῖ συρροὴ ἀναμορφωτικῶν καὶ θεραπευτικῶν μέτρων.

(Συνεχίζεται)

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

(580—500 π.Χ.)

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΠΡΟΚΟΥ**

Ὁ γνωστὸς βαθυστόχαστος Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας καὶ Κοινωνιολογίας κ. Ἐλευθέριος Πρόκος, παρέσχεν τὴν ἄδειαν ὅπως δημοσιευθοῦν εἰς τὸ περιοδικόν μας ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίον του «Ἑλληνισμὸς καὶ Κομμουνισμός». Οὕτως ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν περὶ Ἑλλήνων φιλοσόφων, θεμάτων ἄκρως ἐνδιαφερόντων κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν.

Ὁ Πυθαγόρας (580—500), δημιουργὸς μιᾶς τῶν μεγαλειωδεστέρων φιλοσοφικῶν κοσμοθεωριῶν, εἶναι ἐκ τῶν κορυφαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων. Ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ, ἥτις εὑρίσκετο τότε ἐν μεγάλῃ ἀκμῇ. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τῶν φιλοσόφων Ἑρμοδάμαντος, Φερεκύδους καὶ Ἀναξιμάνδρου. Μεταβὰς εἰς Αἴγυπτον συνεπλήρωσε τὰς μαθηματικὰς καὶ φυσικὰς του γνώσεις καὶ ἐδιδάχθη τὰς θρησκευτικὰς καὶ θεολογικὰς δοξασίας τῶν Αἰγυπτίων, ἀνελθὼν μάλιστα εἰς ἀνωτάτας βαθμίδας μυήσεως[1]. Κατά τινα δὲ παράδοσιν μετέβη καὶ εἰς Φοινίκην καὶ Βαβυλῶνα πρὸς ἐπαύξησιν τῶν γνώσεών του, τὸ σύνολον τῶν ὁποίων, τὸ ἀνήσυχον καὶ ἐρευνητικόν του πνεῦμα, ἐπεξειργάσθη μὲ σπανίαν ἀφαιρετικὴν δύναμιν, ἐκπληκτικὴν ὀξύνοιαν καὶ δημιουργικὴν φαντασίαν πρὸς συγκρότησιν καθολικῆς περὶ κόσμου καὶ βίου θεωρίας. Ἐπανελθὼν εἰς Σάμον ἤσκησεν ἐπὶ μακρὸν τὴν φιλοσοφίαν. Τῷ 532 π.Χ. λόγῳ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους ἐγκατέλειψε τὴν Σάμον καὶ μετέβη εἰς τὸν Κρότωνα τῆς Κάτω Ἰταλίας, ἔνθα ἵδρυσε κατ' ἀρχὰς τὴν περίφημον σχολήν του, τὸ ὁμακοεῖον, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἠθική, θρησκευτική, ἐπιστημονικὴ καὶ πολιτικὴ ἀγωγὴ τῶν μαθητῶν.

Ἀλλ' ἡ σχολὴ ταχέως μετετράπη εἰς ἰδιότυπον σύλλογον ἑταίρων, εἰς ὃν ὁ εἰσερχόμενος ὤφειλε νὰ ὑποβληθῇ εἰς μακρὰν καὶ αὐστηρὰν δοκιμασίαν. Ἔζων ἐν αὐτῇ συμφώνως πρὸς τὰ κοσμοθεωρητικὰ διδάγματα τοῦ φιλοσόφου, «πυθαγόρειος τρόπος τοῦ βίου», τοῦ ὁποίου τὸ κῦρος ἦτο ἀπεριόριστον. «Αὐτὸς ἔφα», ἦτο ὁ δεσπόζων νόμος τῆς σχολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεκράτει ἄκρα πειθαρχία καὶ ἐχεμύθεια. Ἡ σχολὴ ἔφερε τὸν χαρακτῆρα θρησκευτικο-πολιτικῆς ἀδελφότητος.

Τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Πυθαγόρου ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως, ἣν εἶχεν οὗτος περὶ τῆς σημασίας καὶ τοῦ ρόλου τῶν ἀριθμῶν. Κατὰ τὸν Σάμιον φιλόσοφον, οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἡ οὐσία τῶν ὄντων καὶ ἐκφράζουν τὴν σύστασιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Σύμπαντος, τὴν κίνησιν τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τὰ φαινόμενα τῆς γῆς. «Ἐν ἀριθμῷ πάντα γίνεσθαι». Δίδουν εἰς τὸ χάος μορφὴν καὶ συνέχουν ἐσωτερικῶς τὰ πάντα, ὧν εἶναι ἡ ἀληθὴς κοσμικὴ ἀρχή. «Μιμήσει τὰ ὄντα φασὶν εἶναι τῶν ἀριθμῶν»[2]. Ἡ ὕλη οὐδεμίαν ὑπόστασιν καὶ ἀξίαν ἔχει ἄνευ τῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν ἐκφράζουν οἱ ἀριθμοί. «Ἡ κανονικότης, ἡ τάξις καὶ ἡ ἁρμονία εἶναι ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν ὄντων».

Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἱεροί· ἰδιαιτέρως «ἡ τετρακτὺς τῆς δεκάδος», εἰς τὸν ὅρκον τῶν πυθαγορείων: «Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσιος ῥίζωμά τ' ἔχουσαν». Τὸ μυστήριον καὶ ἡ κλεὶς τοῦ Σύμπαντος εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀριθμούς. Οἱ ἀριθμοὶ δίδουν, εἰς τὸ χάος τῶν τόνων, μέτρον καὶ ἁρμονίαν καὶ ἀποκαλύπτεται ὁ θεῖος τῆς Μουσικῆς Κόσμος.

Ὑπερτάτη καὶ αἰωνία πραγματικότης εἶναι ὁ Θεός: «ἐστιν ἡγεμὼν καὶ ἄρχων

1. Ed. Schuré. Οἱ μεγάλοι μύσται, ὁ Πυθαγόρας.
2. Μεταφ. Α,5 985 987 καὶ 6, 1080

ἀπάντων θεός, εἷς ἀεὶ ἐών, μόνιμος, ἀκίνητος, αὐτὸς ἑαυτῷ ὅμοιος, ἕτερος τῶν ἄλλων(1).

Ὁ μέγας φιλόσοφος ἐπίστευεν εἰς τὸ δόγμα τῆς μετενσαρκώσεως, καθ' ὃ αἱ ψυχαί, ὑπάρχουσαι ἀνέκαθεν, ἦλθον ἕνεκα ἁμαρτήματος εἰς διάφορα σώματα, ἐπανερχόμεναι μετὰ θάνατον εἰς νέα τοιαῦτα, μέχρι τῆς ἐξαγνίσεως καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν οὐρανίαν πατρίδα. Ὅθεν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ζῇ ἁγνῶς, κοσμίως καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ θείου· «ἕπεσθαι τῷ θεῷ καὶ ὁμοιοῦσθαι αὐτῷ».

Ὁ Πυθαγόρας εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης· καὶ ὡς λέγει ὁ Πρόκλος: «τὴν περὶ αὐτὴν (Γεωμετρίαν) φιλοσοφίαν εἰς σχῆμα παιδείας ἐλευθέρου μετέστησεν ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς αὐτῆς ἐπισκοπούμενος καὶ ἀύλως καὶ νοηρῶς τὰς θεωρήματα διερευνώμενος».

Εἰς τὴν περίφημον ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν (2) ἀνακοίνωσίν του περὶ τοῦ Πυθαγόρου, ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς Χημείας καὶ ἀκαδημαϊκὸς Κ. Ζέγγελης ἀνέφερεν: «Ἡ κρατοῦσα σήμερον θεωρία περὶ τῆς ὕλης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμόφωνοι οἱ ἐρευνηταὶ τῆς φύσεως ἀκραδάντως πιστεύουν, εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ θεωρία τοῦ Πυθαγόρου. Εἶναι ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχεδὸν ὄνομα θεωρία τοῦ λεγομένου ἀτομικοῦ ἀριθμοῦ. Τὸ ἄγνωστον μοναδικὸν στοιχεῖον τῆς ὕλης, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἐξεικονίζετο ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου, ἀνεκαλύφθη· εἶναι ὁ ἠλεκτρισμὸς εἰς ἰσοτίμους μονάδας κατανεμημένος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠλεκτρικῶν αὐτῶν μονάδων ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 92, ὅστις ἐμφανίζεται ὑπὸ τὰς ἀντιθέσεις τοῦ Πυθαγόρου, τὰς δύο δηλαδὴ μορφὰς θετικοῦ καὶ ἀρνητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ ἡ ἁρμονικὴ διάταξις τούτων, ἐντὸς τῶν ἀτόμων τῶν 92 στοιχείων, τῶν στοιχείων τῆς ὕλης, ἐμφανίζουν τὰ διάφορα αὐτῆς εἴδη καὶ προδικάζουν τὰς ἰδιότητας αὐτῶν. Αὐτὴ πανομοιότυπος εἶναι ἡ θεωρία, εἰς τὴν ὁποίαν κατέληξαν οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο εὑρίσκονται οἱ δύο μεγάλοι φυσικοί, ὁ Rutherford καὶ ὁ Bohr.

Καὶ ἰδοὺ ὁ μέγας Σάμιος σοφός, ὁ ἔξοχος μαθηματικὸς καὶ γεωμέτρης, ὁ ἱδρυτὴς τῆς μουσικῆς θεωρίας τῶν τόνων, ὁ εὐτόλμως εἴκοσι καὶ ἕνα αἰῶνας πρὸ τοῦ Γαλιλαίου διακηρύξας ἐναντίον τῆς γενικῆς πίστεως, ὅτι ἡ γῆ κινεῖται· καὶ εἴκοσιν αἰῶνας πρὸ τοῦ Κοπερνίκου δηλώσας, ὅτι ἡ κίνησις αὕτη τελεῖται κατὰ κύκλον λοξὸν περὶ τὸ μέσον πῦρ, δηλαδὴ κατ' ἔλλειψιν περὶ τὸν Ἥλιον, ἰδοὺ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀνὴρ προέτρεξε κατὰ εἴκοσι καὶ πέντε αἰῶνας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὸ ζήτημα τῆς συστάσεως τοῦ παντός. Διὰ τῆς ὑπερμεγαλοφυοῦς αὐτοῦ διαισθήσεως, ἐκ τῆς πειραματικῆς ἐρεύνης τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δονήσεων τῶν χορδῶν τῶν παραγουσῶν τοὺς ἁρμονικοὺς τόνους γενικεύων, ἤχθη εἰς τὴν χάραξιν τῶν θεμελιωδῶν γραμμῶν τῆς θεωρίας, ἥτις σήμερον κυριαρχεῖ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῆς φύσεως».

Ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἐξόχου διδασκαλίας του ἐδημιούργησε θρύλους, δι' ὧν ἐκαλύφθη ὁ μέγας κήρυξ τοῦ θείου τῆς ἁρμονίας κόσμου. Ὁλόκληρος ἡ ἀρχαιότης ὡμίλησε, καὶ οἱ ἔπειτα αἰῶνες μὲ ἀσυνήθη σεβασμὸν διὰ τὸν ὑπέροχον διδάσκαλον καὶ τὴν ὑψηλὴν φιλοσοφικήν του κοσμοθεωρίαν.

Ἡ ἐπίδρασίς του εἰς τὴν **διαμόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος** ὑπῆρξεν ἀνυπολόγιστος. Ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνο-Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς φέρει ἀδρὰν τὴν σφραγίδα τῆς κραταιᾶς μεγαλοφυΐας του.

Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς περιγράφων τὰ προσόντα τῶν μαθητῶν του, τονίζει: «Ἐάν τις ἀνδρὶ Πυθαγορείῳ συγγένηται, τίνα παρ' αὐτοῦ λήψεται καὶ ὁπόσα, φαίην ἂν ἔγωγε· νομοθετικήν, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν, ἀριθμητικήν, ἁρμονικήν, μουσικήν,

1. Φιλολάου, Περὶ Πυθαγόρου καὶ Ἱππολύτου, Φιλοσοφούμενα, 2, Dials: Dox Gr., 555 - 556.

2. Πρ. Α. Α., 8, 1938.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΚΟΥΠΟΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ποὺ ἀνακαλύφθηκε τὸ πτῶμα τῆς Ματίνας Μωριάτου μέσα στὸ σπίτι της στὰ Κουπόνια καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ φοιτητοῦ Γιώργου Σταματάκη, ἐπῆγα ἀργὰ τὴ νύχτα στὴν ἐφημερίδα μου νὰ γράψω. Καὶ ἀφοῦ ἔγραψα βιαστικὰ - βιαστικὰ γιὰ τὸ «ἔγκλημα τῶν Κουπονίων», ὅπως τὸ βαφτίσαμε τότε,καὶ γιὰ τὸ μεγάλο μυστήριο ποὺ παρουσίαζε, ξαναγύρισα στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀλωπεκῆς, ὅπου ἦταν τότε τὸ 8ο Τμῆμα Χωροφυλακῆς, γιὰ νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ κοντὰ τὴν προανάκρισι καὶ νὰ μάθω ἐπὶ τέλους τὶ προέκυπτε γιὰ τὴ φρικτὴ ἐκείνη δολοφονία. Καὶ ἄρχισαν σιγὰ - σιγὰ νὰ βγαίνουν ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Ἡ Ματίνα Μωριάτου ἦταν Μανιάτισσα τὴν καταγωγή. Στὰ 1907, κοπέλλα τῆς παντρειᾶς πιά, παντρεύτηκε μὲ ἕνα Γιάννη Φωτίου καὶ σ' ἕνα χρόνο ἔκανε ἕνα ἀγόρι, τὸ Χρῆστο, ποὺ ὅταν ἔγινε τὸ ἔγκλημα ἦταν παληκάρι 16 χρονῶν. Μὲ τὸν Φωτίου ὅμως χώρισε ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ στὰ 1916 ξαναπαντρεύτηκε καὶ πῆρε ἕνα ἡλικιωμένο ἐνωμοτάρχη, τὸ Νῖκο Μωριᾶτο, ποὺ πῆρε τὴ σύνταξί του ἀπὸ τὴ Χωροφυλακὴ καὶ μὲ κάτι παραδάκια ποὺ εἶχε ἄνοιξε ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα στὸ Γύθειο, ὅπου ἔζησε κάμποσα χρόνια μαζὶ μὲ τὴν Ματίνα, τὴν κόρη ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὸν πρόγονό του, τὸν Χρῆστο Φωτίου. Στὰ 1923 ὅμως ἡ Ματίνα τσακώθηκε μὲ τὸν ἄντρα της. Ἄλλοι εἶπαν ὅτι εἶχε φίλους καὶ ὅτι ὁ ἄντρας της τῆς ἔκανε σκηνὲς καὶ ἄλλοι ὅτι, σὰν ἀντρογυναίκα ποὺ ἦταν, δὲν ἦταν φτιαγμένη γιὰ οἰκογενειακὴ ζωή. Μιὰ φορὰ ἡ Ματίνα, ποὺ εἶχε καὶ ἡ ἴδια τὸν τρόπο της, παράτησε στὸ Γύθειο τὸν ἄντρα της μόνο καὶ πῆρε τὴν κόρη της καὶ τὸ γυιό της καὶ ἦλθε στὴν Ἀθήνα ὅπου ἀγόρασε τὸ σπίτι της στὰ Κουπόνια. Εἶχε ἀκόμη γερὸ κομπόδεμα, νοίκιαζε καὶ τὸ μισὸ σπίτι της καὶ ζοῦσε καλά. Ὕστερα τὰ ἔφτιαξε μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἦλθε καὶ ἔμενε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ σπουδάσῃ καλύτερα τὰ παιδιά της καὶ τὸν διαβεβαίωσε ὅτι πάντα τὸν ἀγαποῦσε καὶ ὅτι πάντα τοῦ ἦταν πιστή. Καὶ ὁ Μωριᾶτος κάθε μῆνα ἄρχισε νὰ τῆς στέλνῃ λεπτὰ γιὰ νὰ μὴ τῆς λείπῃ τίποτε. Ἡ Μωριάτου εἶχε νοικιάσει τὸ μισὸ σπίτι της γιὰ χίλιες δραχμὲς τὸν μῆνα, ποσὸ σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸν ταγματάρχη Ἱερωνυμάκη καὶ στὴ γυναίκα του, καὶ τὸν Μάρτιο τοῦ 1926, τῆς ἴδιας ἐκείνης δηλαδὴ χρονιᾶς, γνώρισε τὸν Γιῶργο Σταματάκη, ἕνα φτωχὸ φοιτητὴ ποὺ σπούδαζε γιὰ γιατρὸς στὴν Ἀθήνα. Τοῦ νοι-

---

ἰατρικήν, πᾶσαν θείαν μαντικήν, τὰ δὲ καλλίω μεγαλοφροσύνην, μεγαλοψυχίαν, μεγαλοπρέπειαν, εὐστάθειαν, γνῶσιν θεοῦ οὐ δόξαν, εἴδησιν δαιμόνων οὐχὶ πίστιν, φιλίαν ἑκατέρων, αὐτάρκειαν, ἐκτένειαν, λιτότητα, βραχύτητα τῶν ἀναγκαίων, εὐαισθησίαν εὐκινησίαν, ὑγίειαν, εὐψυχίαν, ἀθανασίαν» (1).

Καὶ ὁ διάσημος τῆς ἀρχαιότητος ρήτωρ Ἰσοκράτης λέγει περὶ αὐτοῦ: «Τοσοῦτον εὐδοξίᾳ τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν, ὥστε καὶ τοὺς νεωτέρους ἅπαντας ἐπιθυμεῖν αὐτοῦ μαθητὰς εἶναι καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ἥδιον ὁρᾶν τοὺς παῖδας τοὺς αὑτῶν ἐκείνῳ συγγιγνομένους ἢ τῶν οἰκείων ἐπιμελουμένους. Καὶ τούτοις οὐχ' οἷόν τ' ἀπιστεῖν· ἔτι γὰρ καὶ νῦν τοὺς προσποιουμένους ἐκείνου μαθητὰς εἶναι μᾶλλον σιγῶντας θαυμάζουσιν ἢ τοὺς ἐπὶ τῷ λέγειν μεγίστην δόξαν ἔχοντας» (2).

---

1. Hercher, Epistolograqhi Grueci, 119.
2. Ἐν «Βουσίριδι», 28.

ΕΛ. ΠΡΟΚΟΣ

κιασε τὸ διπλανὸ ἀπὸ τὴν κάμαρά της δωμάτιο γιὰ 200 δραχμὲς τὸ μῆνα, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα τὸν κράτησε καὶ γιὰ οἰκότροφο μὲ χίλιες δραχμές. Αὐτὸ ἔλεγε τουλάχιστον. Μὰ ὁ ταγματάρχης καὶ ἡ γυναίκα του πρόσεξαν ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀφ' ὅτου μπῆκε ὁ Σταματάκης στὸ σπίτι, ἡ σπιτονοικοκυρὰ ξανάνιωσε. Τὴν εἶδαν νὰ ράβῃ καινούργια καὶ μοντέρνα ροῦχα, ν' ἀγοράζῃ μεταξωτὰ ἐσώρρουχα, νὰ προσπαθῇ μὲ διάφορα φτιασίδια νὰ βγάλῃ μερικὰ χρονάκια ἀπὸ τὴ ράχη της καὶ γενικὰ νὰ προσπαθῇ νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος. Ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ φοιτητή της σὰν νεαρὴ Ἀρσακειάδα. Ὁ γυιός της ὅμως, ἂν καὶ ἡ μάννα του κρατοῦσε τὰ προσχήματα, μυρίσθηκε τὶς κρυφές, τὸ πρῶτον, σχέσεις τους καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ σκηνὲς στὴ μητέρα του. Ἀλλὰ ἐκείνη, δυναμικὴ γυναίκα καὶ καταφερτζοῦ, βρῆκε ἀμέσως τρόπο νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα ὅπως τὴ βόλευε. Τὸ ἀγόρι της καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι ἀρρώστησαν ἀπὸ ἑλονοσία καὶ τότε ἡ Ματίνα τὰ ἔστειλε στὸν ἄντρα της στὸ Γύθειο γιὰ νὰ γίνουν καλά, ἀλλάζοντας τὸν ἀέρα τους, καὶ γιὰ νὰ ξεκαλοκαιριάσουν καὶ τότε ἔμεινε ἐλεύθερη, γιὰ νὰ δοθῇ στὸ φοιτητή της, στὴ «λατρεία» της. Καὶ στοὺς ἄλλους νοικάρηδες ἔπαψε πιὰ νὰ κρατάῃ τὰ προσχήματα. Ὁ ἄντρας της κάτι ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ καὶ σ' ἕνα γράμμα, ποὺ βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ ποῦ εἶχε γραφῆ ἕνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, τῆς ἔγραφε: «Ἔδιωξες τὰ παιδιά σου γιὰ νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις».

Ἡ Ματίνα, ἐπειδὴ ἴσως καὶ ὁ ἄντρας της γκρίνιαζε γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παιδί του τοῦ εἶχε φορτώσει καὶ τὸ προγόνι του, βρῆκε τότε ἄλλο κόλπο. Τοῦ ἔγραψε ὅτι εἶχε πάθει κρίσι ἀπὸ σκωληκοειδίτιδα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἐγχείρησι. Καὶ ὁ ἀγαθούλης ἐκεῖνος ἄνθρωπος τῆς ἔστειλε ἀπὸ τὴ συνταξούλα του, τὴν 1ην Αὐγούστου, ἕνα χιλιάρικο καὶ στὶς 4 Αὐγούστου ἄλλες πεντακόσιες. Τὶς ἐπιταγὲς αὐτὲς ἡ Ματίνα εἶχε ἐξαργυρώσει στὴν Τράπεζα, ἀλλὰ λεπτὰ δὲν βρέθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μία καὶ μόνη δεκάρα. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ Κουπόνια εἶχαν βουίξει γιὰ τὸ σκάνδαλο καὶ οἱ γυναικοῦλες ἔλεγαν:

—Ἀκοῦς τὴ μεσόκοπη φώκια νὰ πάρῃ τὸ παιδαρέλι της γιὰ ἐρωμένο; Μά, τρυφερούδι βλέπεις καὶ τῆς καλάρεσε.

Τὸ κουτσομπολιὸ αὐτὸ τῆς γειτονιᾶς ἔφτασε στ' αὐτιὰ τῆς Ματίνας καὶ αὐτὴ ἄλλαξε πιὰ τακτικὴ καὶ ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸ νοικάρη της.

— Τί τραβάω μ' αὐτὸ τὸν ρεμπεσκὲ ποὺ μοῦ κουβαλήθηκε ἐδῶ, ἔλεγε πρὶν λίγες μέρες στὴν Ἱερωνυμάκη. Τὸν πῆρα κάτι νὰ βγάλω καὶ αὐτὸς ὅλο καὶ μοῦ λέει ὅτι περιμένει λεπτὰ νὰ τοῦ στείλουν ἀπὸ τὸ σπίτι του στὴν Κρήτη καὶ μοῦ κάθησε στὸ σβέρκο. Ἴσα μὲ τὴν ὥρα μοῦ χρωστάει 1750 δραχμές. Καὶ ἐπρόσθεσε:

— Δὲν τὸν ἀντέχω πιὰ ἄλλο, θὰ τὸν διώξω. Ἐγὼ ἔδιωξα τὰ σπλάχνα μου, τὰ παιδιά μου γιὰ νὰ ξεκουραστῶ καὶ θὰ ταΐζω τὸν «μαγκλαρὰ» χωρὶς νὰ μὲ πληρώνῃ μάλιστα; Πῆγα γιὰ νὰ ξανασάνω καὶ βρῆκα μαλλιὰ νὰ ξάνω, ποὺ λέει καὶ ἡ παροιμία;

Μὰ καὶ ἡ κυρία Ἱερωνυμάκη καὶ ἡ ὑπηρέτριά της εἶχαν προσέξει ἀπὸ τὶς μισάνοιχτες πόρτες πρὸς τὸ διάδρομο ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ πόρτα ἀνάμεσα στὴν κάμαρα τοῦ φοιτητοῦ καὶ στὴν κάμαρα τῆς Ματίνας ἦταν ὁλάνοικτη καὶ ὅτι ἡ σπιτονοικοκυρὰ καὶ ὁ ἐνοικιαστής της κοιμώντουσαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κρεβάτια . . .

Καὶ ἡ παράξενη ἐκείνη σπιτονοικοκυρὰ ὅλο γκρίνιαζε ὅτι ὁ φοιτητής της τῆς χρωστοῦσε καὶ ὅλο ὅτι δὲν εἶχε λεπτὰ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς 1.500 δραχμές, ποὺ εἶχε στείλει ὁ ἄντρας της στὶς 4 Αὐγούστου, ὅταν ἐξαργύρωσε καὶ τὴ δεύτερη ἐπιταγὴ τοῦ ἀντρός της, ἐπῆρε καὶ τὸ χιλιάρικο ἀπὸ τὸν ταγματάρχη. Οὔτε ἴχνος κι' ἀπ' αὐτὸ δὲν βρέθηκε.

Ἡ ἔρευνα μέσα στὸ δωμάτιο συνεχίστηκε καὶ στὰ ἐλάχιστα πράγματα τοῦ φοιτητοῦ Σταματάκη. Καὶ μέσα στὰ γράμματα ποὺ βρέθηκαν ὑπῆρχε καὶ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ σπίτι του, ποὺ τοῦ ἔγραφαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ καταφέρουν νὰ τοῦ στείλουν

περισσότερα χρήματα. Ἄρα τοῦ ἔστελναν καὶ οἱ δικαιολογίες τῆς Μωριάτου ὅτι τῆς χρωστοῦσε 1750 δραχμὲς ἦσαν γιὰ νὰ ρίξη στάχτη στὰ μάτια τῶν ἐνοικιαστῶν της καὶ τῆς γειτονιᾶς. Ἀκόμη βρέθηκε ἕνα γράμμα φίλου του ποὺ τοῦ ἔγραφε: «Τί γίνεται ἡ γρηά σου; Ὁ καρπὸς τῶν ἀνόμων ἐρώτων σου μὲ τὴ σπιτονοικοκυρὰ πῶς πάει;». Ἀλλὰ βρέθηκε μέσα καὶ ἡ φωτογραφία μιᾶς ὡραίας κοπέλλας μὲ τὴν ἀφιέρωσι: «Ἐνθύμιον παντοτεινῆς ἀγάπης, Ἄννα». Ἀντιφατικὰ πράγματα δηλαδή. Ὁ φοιτητὴς εἶχε φιλενάδα τὴ σπιτονοικοκυρὰ καὶ ἀγαποῦσε μιὰ ἄλλη κοπέλλα.

Καθὼς εἴπαμε, τὴν προανάκρισι εἶχε ἀναλάβει ὁ τότε ὑπομοίραρχος-διοικητὴς τοῦ 8ου Τμήματος Γιῶργος Σαμουήλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανοὺς νέους ἀξιωματικούς. Αὐτὸς πρῶτα - πρῶτα θέλησε νὰ ξεκαθαρίση μήπως εἶχεν ἔλθει κρυφὰ καὶ τὴν σκότωσε γιὰ λόγους τιμῆς ὁ ἄντρας της ἢ ὁ γυιός της. Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα στὸ Γύθειο. Ἔλαβε ἀμέσως ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν ἐκεῖ Ἀστυνομία. Οὔτε ὁ Μωριᾶτος, οὔτε ὁ πρόγονός του Φωτίου εἶχαν μετακινηθῆ καθόλου ἐκεῖνες τὶς μέρες ἀπὸ τὸ Γύθειο. Τὸ «ἄλλοθι», ἀντρὸς καὶ γυιοῦ της, ἦταν ἀντράνταχτο. Ἀλλὰ ὁ ἐκεῖ ἀστυνόμος, μιὰ καὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα καὶ μάλιστα μυστηριῶδες, ἐθεώρησε καλὸ νὰ τοὺς πιάση καὶ νὰ τοὺς στείλη συνοδεία ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Ἦταν κακή, ψυχρὴ καὶ ἄσκοπη ἡ σύλληψίς τους. Ἀδιάφορον ὅμως. Ὁ ἐδῶ ὑπομοίραρχος Σαμουὴλ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐξετάση γιὰ μάρτυρες καὶ κάτι νὰ βγάλη. Ἄλλο ἕνα τηλεγράφημα εἶχε φύγει τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ χαμένου φοιτητοῦ καὶ ἦλθε καὶ σ' αὐτὸ ἀμέσως ἀπάντησις. Ὁ Σταματάκης δὲν ἦταν ἐκεῖ. Οἱ δικοί του τὸν νόμιζαν στὴν Ἀθήνα. Καὶ ἄρχισαν κι' αὐτοὶ ν' ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ χαμό του.

Ἄρχισαν πιὰ νέες ἀπορίες. Μήπως ἡ Ματίνα εἶχε κανένα ἄλλο ἐρωμένο καὶ αὐτὸς γιὰ λόγους ζηλοτυπίας ἢ καὶ γιὰ ληστεία ἀκόμη σκότωσε τὴ φιλενάδα του καὶ ὕστερα σκότωσε καὶ τὸν ἐρωμένο τ[illegible]ς φοιτητὴ Σταματάκη; Ἀλλὰ τὸ πτῶμα τῆς νοικοκυρᾶς βρέθηκε. Τὸ πτῶμα τοῦ Σταματάκη τί ἔγινε; Μήπως τὸ εἶχαν ρίξει στὸ πηγάδι; Ἀλλὰ καὶ πάλι πῶς, ἐνῶ εἶχε κτυπηθῆ μὲ τσεκούρι ἢ μὲ σκεπάρνι ἢ μὲ «μπαλντά», δὲν βρέθηκε μέσα στὸ μπαοῦλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο ματωμένα μαξιλάρια, τίποτε ἄλλο ποὺ νὰ δικαιολογῆ σὲ ποιὸ δωμάτιο καὶ σὲ ποιὸ μέρος εἶχε γίνει τὸ ἁπλὸ ἢ τὸ διπλὸ ἔγκλημα; Ὅλα ἢ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ ξεδιάλυναν τὴν ἄλλη μέρα.

Πρωὶ - πρωὶ τὴν ἄλλη μέρα, Κυριακή, ὁ ὑπομοίραρχος Σαμουὴλ καὶ ἀπὸ κοντὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς τῆς ἐποχῆς, ὁ μακαρίτης Δημήτρης Ἀρνέλλος, πατέρας, ὁ Βενιζέλος Ζερβέας, ὁ Γιανναράκος, ὁ Σεβ. Ἀρνέλλος, ὁ γυιός καὶ ὁ ὑποφαινόμενος βρεθήκαμε στὸ σπίτι τῶν Κουπονιῶν. Πρῶτα κατέβηκε ἄνθρωπος στὸ πηγάδι καὶ δὲν βρῆκε τὸ πτῶμα τοῦ φοιτητοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ τελευταία πληροφορία ἦταν αὐτὴ ποὺ εἶπε τὴν προηγούμενη μέρα ὁ ταγματάρχης, ὅτι δηλαδὴ τὸν εἶχε δῆ στὶς 6 ἡ ὥρα τὸ πρωὶ τὴν Παρασκευὴ νὰ βγάζη νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ παραξενεύτηκε μάλιστα γι' αὐτό, γιατὶ τὸ νερὸ τὸ ἔβγαζε πάντα καὶ τὸ μετέφερε ἡ Ματίνα.

Εἴχαμε δεδομένα, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅτι ἡ Ματίνα, ἡ ὁποία εἶχε πάντα λεπτὰ στὸ σπίτι της, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τράπεζα, εἶχε πάρει τὴν 1η Αὐγούστου ἀπὸ τὸν ἄντρα της 1000 δραχμές, στὶς 4 Αὐγούστου ἀπὸ τὸν ἴδιο ἄλλες 500 δραχμές, τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ τὸν ταγματάρχη Ἱερωνυμάκη 1000 δραχμὲς, ὡς ἐνοίκιο, ὅτι ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶχε καταθέσει τίποτε στὴν Τράπεζα, ὅτι δὲν εἶχε κάνει ψώνια καὶ ὅτι ἐνῶ στὸ σπίτι της ἔπρεπε νὰ εἶχε πάνω ἀπὸ 2500 δραχμάς, δὲν βρέθηκε παρὰ ἡ δεκάρα. Ἀκόμη ὅτι ἀπὸ τὸ πρωὶ τῆς 3ης Αὐγούστου, ποὺ τὴν εἶχαν δῆ οἱ ἐνοικιαστές της, δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς μέχρις ὅτου τὴν βρῆκαν σκοτωμένη κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἄρα ἀφορμὴ τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ ληστεία καὶ δράστης ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι παρὰ μονάχα ὁ Σταματάκης, ποὺ γιὰ κάποια ἀφορμὴ σκότωσε τὴν ἐρωμένη - σπιτονοικοκυρά, τῆς ἐπῆρε τὸ παραδάκι καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Μὰ ποῦ τέλος πάντων τὴν εἶχε σκοτώσει; Ἡ ἴδια πάντα σπαζοκεφαλιὰ καὶ ὁ ὑπομοίραρχος Σαμουὴλ ἐξακολουθοῦσε νὰ στριφογυρίζη μέσα στὸ διαμέρισμα τῆς

Μωριάτου ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, σηκώνοντας καὶ μετατοπίζοντας τὸ κάθε τὶ ἐπάνω στὰ νεῦρα του. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὶ ἄλλο νὰ κάνη σὲ μιὰ στιγμή, ἐπάνω στὸ θυμό του, ἅρπαξε τὶς κουβέρτες καὶ τὰ σεντόνια, ἀπὸ τὸ μὲ τόση προσοχὴ στρωμένο κρεβάτι τῆς Ματίνας, καὶ τὰ πέταξε κάτω στὸ πάτωμα. Αὐτὸ ἦταν. Στὰ στρώματα ,στὸ κάτω τους μέρος πήχτρα τὸ αἷμα. Ἡ δολοφονία εἶχε γίνει ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς Ματίνας καὶ ὁ δολοφόνος ἀναποδογύρισε τὰ μουσκεμμένα στρώματα καὶ εἶχε ξαναστρώσει τὸ κρεβάτι, βάζοντας μιὰ ἄσπρη κουβέρτα καὶ τὰ μαξιλάρια τοῦ δικοῦ του κρεβατιοῦ, ποὺ δὲν ἦσαν ματωμένα.

Μὰ καὶ κάτι ἄλλο πρόσεξε ὁ ὑπομοίραρχος ἐκεῖνο τὸ πρωινό. Ἐκεῖ στὸν τοῖχο, κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἦταν τὸ μαξιλάρι τῆς Ματίνας, φαινόταν κάτι σὰν κοριός. Μὰ δὲν ἦταν σιχαμερὸ ζωύφιο, ἀλλὰ μιὰ στάλα πηχτὸ αἷμα. Πιὸ πέρα βαψίματα μὲ φρέσκια λαδομπογιὰ τοῦ ἴδιου χρώματος ἐπάνω στὴ νερομπογιά, ποὺ ἦταν σοφατισμένο τὸ δωμάτιο. Ἔξυσε τὶς πινελιὲς καὶ κάτω ἀπὸ κάθε πινελιὰ ἦταν καὶ ἀπὸ μιὰ σταλαγματιά, μεγάλη ἢ μικρή, ἀπὸ ξερὸ πιὰ αἷμα. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ὁ Σαμουὴλ ἅρπαξε μιὰ φωτογραφία τοῦ Σταματάκη ποὺ βρῆκε μέσα στὰ ροῦχα του καὶ πῆρε ἀράδα ὅλα τὰ τότε λιγοστὰ χρωματοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Καὶ στάθηκε τυχερός, γιατὶ στὸ δεύτερο ἢ στὸ τρίτο χρωματοπωλεῖο ποὺ βρέθηκε καὶ ποὺ ἔδειξε τὴ φωτογραφία τοῦ εἶπαν, ἀπὸ τὸ χρωματοπωλεῖο Εὐαγγελινοῦ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὅτι ὁ φοιτητὴς εἶχε πάει ἐκεῖ τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ καὶ ἀγόρασε τέτοια λαδομπογιὰ ἀπὸ τὸν πατριώτη του ἐμποροϋπάλληλο Στέλιο Ἀναλαμπηδάκη. Πρόσεξε καὶ διάλεξε μὲ προσοχὴ τὸ χρῶμα τῆς λαδομπογιᾶς, ἀγόρασε καὶ πινέλα, ἔδωσε ἕνα ἑκατοστάρικο, τὰ πῆρε μαζί του καὶ ἔφυγε. Δὲν ἔμεινε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ δράστη. Ἦταν ὁ Σταματάκης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ξέκανε τὴν σπιτονοικοκυρὰ καὶ ἐρωμένη του, τῆς ἅρπαξε καὶ τὸ κομπόδεμα καὶ ἔφυγε.

Ἡ ἀνάκρισις πιὰ προχώρησε κανονικά. Ὁ Σταματάκης ἦταν ἀδέκαρος. Ἀπὸ τὸ σπίτι του τοῦ ἔστελναν πολὺ λίγα λεπτά, ποὺ δὲν τοῦ ἔφθαναν γιὰ νὰ ζήση. Βρῆκε φαγητό, σπίτι καὶ ἐρωμένη τὴ Ματίνα Μωριάτου. Ἤθελε καὶ χαρτζηλίκι. Αὐτή, σφικτὴ ἀπὸ φυσικό της, δὲν τοῦ ἔδινε, γιατὶ φοβόταν μήπως πιάση ἄλλη φιλενάδα. Ἀκόμη μπορεῖ νὰ εἶχε μάθη κάτι καὶ γιὰ τὴν Ἄννα, τὴν κοπέλλα τῆς φωτογραφίας καὶ φοβόταν μήπως χάση τὸ «φοιτητή της». Ἴσως ἀκόμη καὶ ἡ Ματίνα νὰ τοῦ ἔδινε τὸν ἑαυτό της χαρίζοντας τὰ πληθωρικὰ καὶ ξεπερασμένα πιὰ κάλη της, ἀλλὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε καὶ τὰ λεφτὰ γιὰ τὸ φαγητὸ καὶ γιὰ τὸ νοῖκι καὶ αὐτὸς νὰ μὴν εἶχε νὰ τὰ δώση. Πάντως, ἡ Ματίνα ἦταν φοβερὰ παραδόπιστη καὶ ἀπόδειξις αὐτοῦ ἦταν ὅτι εἶχε γράψει ψέματα στὸν ἄντρα της ὅτι εἶχε σκωληκοειδίτιδα γιὰ νὰ τοῦ τραβήξη λεπτά, ὅπως καὶ τοῦ πῆρε τὶς 1500 δραχμές. Πάντως ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι διαφόρων μαρτύρων βγῆκε ὅτι ὁ φοιτητὴς προσπαθοῦσε νὰ κάνη θαλασσοδάνεια γιὰ νὰ συμπληρώση τὸ ἐπίδομα ποὺ τοῦ ἔστελνε τὸ σπίτι του. Πρὶν ἀπὸ λίγες ἀκόμη μέρες εἶχε πάει στὴν πλατεία Κάνιγγος καὶ εἶχε ζητήσει δανεικά, ἕνα πεντακοσάρικο, ἀπὸ τὸ συμπατριώτη του ζαχαροπλάστη Ζαβοριανάκη. Ἀλλ' αὐτός, ὅπως εἶπε στὴν ἀνάκρισι, δὲν τοῦ ἔδωσε καὶ ὁ Σταματάκης ἔφυγε ἀπελπισμένος. Ξέροντας λοιπὸν ὅτι ἡ Ματίνα εἶχε ἕνα σωρὸ λεπτὰ ἐπάνω της, καὶ πρὶν νὰ τὰ βάλη κι' αὐτὰ στὴν Τράπεζα, τὴν ξέκανε, τῆς πῆρε τὸ κομπόδεμα καὶ ἔφυγε.

Ἂν καὶ δὲν εἶχε κληθῆ καθόλου, κακῶς, στὸ ἔγκλημα αὐτὸ τὸ «Γραφεῖο Σημάνσεως», ποὺ μόλις εἶχε ἱδρυθῆ τότε, ὁ πρόδρομος τῆς σημερινῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, καὶ ποὺ ἦταν σὲ ἐμβρυώδη κατάστασι ἀκόμη, ἀπὸ τὴν αὐτοψία ποὺ ἔκανε τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὑπομοίραρχος καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα εἶπε ὁ ἰατροδικαστὴς Γ. Τρουπάκης ἔβγαινε πιὰ ὅτι τὸ φονικὸ εἶχε γίνει τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι καὶ ὁ Σταματάκης, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν ἡ Ματίνα στὸ κρεβάτι της, πῆρε τὸ «μπαλντὰ» καὶ βάζοντας ὅλη του τὴ δύναμι τὴ κτύπησε στὸ δεξιὸ κρόταφο. Μὲ τὴν πρώτη

«μπαλνταδιά» τῆς ἔσπασε τὸ κρανίο. Ἦταν καὶ φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς καὶ ἤξερε ποὺ πρέπει νὰ κτυπήσῃ. Μὰ γιὰ νὰ εἶναι ἀπολύτως σίγουρος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, τῆς ἔδωσε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη «μπαλνταδιά». Καὶ ἔτσι τὸ κρεβάτι ἐκεῖνο τὸ διπλό, ποὺ βάσταγε τὰ ἐρωτικά τους ὄργια, ἔγινε καὶ ὁ τάφος της. Γέμισε ἀπὸ αἵματα. Τὰ μαξιλάρια μούσκεμα στὸ αἷμα. Ὁ τοῖχος γεμᾶτος αἵματα καὶ μυαλά. Τὰ χέρια τοῦ φοιτητοῦ τῆς ἰατρικῆς βαμμένα κατακόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα.

Ὁ φονιὰς ἔπρεπε νὰ εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ κάτω μιὰ τούφα μαλλιὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔξαινε ἡ Ματίνα καὶ μ' αὐτὰ εἶχε σκουπίσει πρόχειρα τὰ καταιματωμένα χέρια του. Τότε μόνο κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνῃ κάτι καὶ μὲ τὸ πτῶμα. Ἄδειασε τὸ μπαοῦλο ποὺ ἦταν στὴν κάμαρά του, καὶ προσπάθησε νὰ βάλῃ μέσα τὸ πτῶμα της. Τὸ ἔδειχναν ὁλοφάνερα ἴχνη ἀπὸ αἷμα ποὺ βρέθηκαν στὸ σκέπασμά του καὶ μέσα σ' αὐτό. Ἡ Ματίνα ὅμως ἦταν πολὺ χοντρὴ γιὰ νὰ χωρέσῃ καὶ τότε τὸ ἔσυρε καὶ τὸ ἔκρυψε πρόχειρα στὴν ἄλλη κάμαρα, κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὕστερα ἔκρυψε μέσα στὸ κασόνι τὸν καταιματωμένο «μπαλντά», τὰ μαξιλάρια, τὴν τούφα τῶν μαλλιῶν ποὺ εἶχε σκουπίσει πρόχειρα τὰ χέρια του, ἀναποδογύρισε τὰ καταιματωμένα στρώματα καὶ ἔρριξε ἐπάνω στὸ κρεβάτι τῆς Ματίνας μιὰ ὁλοκάθαρη ἄσπρη κουβέρτα καὶ ἥσυχος πιὰ ἔπεσε στὸ κρεβάτι του καὶ ξάπλωσε. Ἤθελε νὰ ξεκουρασθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ δῇ τὶ ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Βέβαια τὰ πράγματα δὲν τοῦ ἦλθαν τόσο βολικά, ὅσο τὰ ἤθελε, γιατὶ καὶ ὁ τοῖχος εἶχε γεμίσει αἵματα καὶ μυαλὰ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ θύματός του δὲν χωροῦσε μέσα στὸ μπαοῦλο, ὅπως τὸ ὑπελόγιζε, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ φεύγοντας μαζί του καὶ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ κάπου. Θὰ ἐπέρασε λοιπὸν ἔτσι τὴ νύχτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴ — ὁ Θεὸς ξέρει ἂν ξυπνητὸς ἢ κοιμισμένος — ἐπάνω στὸ κρεβάτι του, μὲ τὰ πόδια τῆς σκοτωμένης ἐρωμένης του νὰ προβάλουν κάτω ἀπὸ τὰ σεντόνια, τῆς ἐρωμένης ποὺ αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει ἐπάνω στὸν ὕπνο της. Πρωὶ - πρωί, τὴν ἄλλη μέρα τὴν Παρασκευή, πῆγε στὸ πηγάδι γιὰ νὰ βγάλῃ νερὸ καὶ νὰ σφουγγαρίσῃ πρῶτα τὰ αἵματα στὸ πάτωμα ἀπὸ τὸ σύρσιμο τοῦ καταιματωμένου πτώματος τῆς Ματίνας, νὰ καθαρίσῃ ὅσο μποροῦσε τοὺς τοίχους ἀπὸ τὰ πολλὰ αἵματα καὶ τὰ μυαλά, ὕστερα νὰ πλυθῇ, νὰ τρέξῃ ἀμέσως ν' ἀγοράσῃ τὴ λαδομπογιὰ καὶ νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ κάνῃ τὴ μακάβρια ζωγραφική του. Νὰ σκεπάσῃ τοὺς λεκέδες καὶ τὶς ρανίδες ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ ἀπὸ τὰ μυαλὰ τοῦ θύματός του μὲ λαδομπογιὰ ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸν τοῖχο. Λεπτὰ γιὰ τὴ λαδομπογιὰ εἶχε, γιατὶ εἶχε ἁρπάξει τὸ κεμέρι τῆς Ματίνας, ἀφήνοντας μέσα στὸ τσαντάκι της τὴ δεκάρα. Καὶ ἀφοῦ τακτοποίησε καὶ αὐτὲς τὶς δουλειές, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῶν Κουπονίων, μὲ τὰ λεπτὰ τῆς ἐρωμένης του στὴν τσέπη. Προηγουμένως εἶχε δῆ τὸν Ἱερωνυμάκη καὶ μὲ μισοκακόμοιρο ὕφος τὸν ρώτησε !

— Μήπως εἴδατε τὴ Ματίνα;

—Ὄχι τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Περίεργο . . . πολὺ περίεργο . . . Ποῦ ἄραγε νὰ πῆγε; ρώτησε ὁ Σταματάκης, ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ ἀνήξερου.

Ὁ τύπος τὴν ἄλλη καὶ τὴν παράλλη μέρα βούιξε γιὰ τὸ «ἔγκλημα τῶν Κουπονίων».«Ὁ Φαντομᾶς τῶν Κουπονίων» ἀσύλληπτος ἀκόμη, ὁ δολοφόνος καὶ λῃστὴς τῆς Ματίνας Μωριάτου γυρίζει ἐλεύθερος. Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ξεσπάσει γιὰ λόγους κυκλοφοριακοὺς «γιὰ τὴν ἀδράνεια τῆς Ἀστυνομίας νὰ μὴ μπορῇ νὰ πιάσῃ τὸ λῃστὴ καὶ φονιά», ἀφοῦ μυστήριο πιὰ δὲν ὑπῆρχε καὶ ὁ δολοφόνος ἦταν γνωστός. Ὁ ὑπομοίραρχος Σαμουὴλ τὸ εἶχε πάρει κατάκαρδα. Κρητικὸς βλέπεις αὐτός, Κρητικὸς καὶ ὁ φονιὰς καὶ φοβόταν νὰ μὴ τοῦ κολλήσῃ ἡ ρετσινιά, ὅτι κάνει «ἀβάντα» στὸ συμπατριώτη του καὶ δὲν τὸν πιάνει, γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ στὸ ἐξωτερικό. Εἶχε «λυσσάξει» λοιπὸν ὁ φιλότιμος ἀξιωματικός, ὁ κατοπινὸς ἥρωας στοῦ Μακρυγιάννη, καὶ εἶχε βάλει «λυτοὺς καὶ δεμένους» νὰ πιάσῃ τὸ Σταματάκη. Τηλεγράφησε ἀμέσως καὶ στὴν Κρήτη, ἔμαθε τοὺς συγγενεῖς του ποὺ ἔμεναν στὴν Ἀθήμα καὶ στὸν Πειραιᾶ, ἄρχισε τὶς παρακολουθήσεις καὶ τὶς ἔρευνες καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, στὶς

11 Αὐγούστου, πῆγε τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι ἑνὸς ἐξαδέλφου του, τοῦ Βασίλη τοῦ Παπαδάκη, στὸν Κολωνό, ἔκανε ἔρευνα, βρῆκε μέσα τὸ φονιὰ καὶ τὸν ἔπιασε ἐπάνω στὸν ὕπνο. Τὸν ξύπνησε στὸ κρεβάτι του τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ἀκόμη. Καὶ ὁ Σταματάκης, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του καὶ ἀντικρύζοντας τὸν πατριώτη του ὑπομοίραρχο διοικητὴ τοῦ 8ου, ποὺ τὸν ἤξεραν καὶ οἱ πέτρες τῆς συνοικίας ἀκόμη, εἶπε:

— Πάει χάθηκα . . . Ξέρετε, εἶχα σκοπὸ νὰ παρουσιασθῶ σήμερα . . .

Τὸν πῆγαν στὸ Τμῆμα καὶ στὴν ἀπολογία ποὺ τοῦ πῆραν ὡμολόγησεν ἀμέσως, ἀλλὰ εἶπεν ὅτι δὲν τὸ ἔκανε γιὰ ληστεία.

Μόλις ἔμαθα ὅτι ἔπιασαν τὸν Σταματάκη, ἔτρεξα ἀμέσως νὰ δῶ «τὸ ἀποφώλαιο αὐτὸ τέρας», τὸν «ληστὴ ποὺ σκότωνε μὲ τοὺς μπαλντάδες», τὸν «ἀπαίσιο κακοῦργο». Καί, καθὼς θυμᾶμαι, βρῆκα ἕνα χαζοπούλι. Νομίζω ἀκόμη ὅτι τὸν βλέπω μπροστά μου. Ψηλός, πολὺ ψηλός, ἀδύνατος, σκελετὸς πραγματικός, μὲ καστανὰ μαλλιά, καστανὰ μάτια ἀποβλακωμένα, ρουφηγμένα μάγουλα καὶ μάλιστα τόσο πολὺ ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸ πανωσάγωνό του. Στὸ λεπτὸ καὶ ψηλὸ λαιμό του ἔβγαινε, σὰν ὁλάκληρη γροθιὰ ἀπὸ τὴν ἀδυναμία, τὸ «καρύδι» του. Ροῦχα κρὲμ βαμβακερά, ψαθάκι «παγιασὸν» στραβᾶ βαλμένο καὶ ὕφος ἠλίθιο.

— Γιατὶ τὤκανες Σταματάκη; τὸν ρώτησα.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία μου. Εἶναι δρᾶμα ὁλόκληρο.

Καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ τὸ «δρᾶμα» του.

— Μπῆκα στὸ σπίτι γιὰ ἐνοικιαστής. Συμφώνησα τὸ δωμάτιο γιὰ διακόσιες δραχμές. Ἡ Ματίνα ὅμως ἦταν ἔκφυλη. Καὶ τὶ ἔκφυλη! Τῆς χειρότερης μορφῆς. Θεός ’σχωρές την. Μανιακή. Λυσσοῦσε γιὰ ἄντρα. Ψοφοῦσε γιὰ σαρκικὸ ἔρωτα. Σὲ πέντε μέρες μὲ εἶχε κάνῃ ἐρωμένο της. Καὶ πῶς νομίζετε; Μοῦ εἶπεν ὅτι ἂν δὲν πάω θελητικὰ νὰ γίνω δικός της, θὰ βάλῃ τὶς φωνὲς ὅτι τῆς ρίχτηκα νὰ τὴ βιάσω, θὰ ξεσκίσῃ τὰ ροῦχα της καὶ θὰ μὲ βάλῃ φυλακὴ γιὰ ὅλα μου τὰ χρόνια. Καὶ φυσικὰ ἀναγκάστηκα νὰ ὑποκύψω. Ἔτσι πιὰ ζούσαμε σὰν ἀντρόγυνο. Καὶ τὶ ἀντρόγυνο! Τῆς χειρότερης μορφῆς. Μ’ ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ἤμουνα ἕνας κοῦκλος, μιὰ μαριονέττα, ἕνας καραγκιόζης στὰ χέρια της καὶ μὲ ἔπαιζε καὶ μ’ ἔκανε ὅτι ἤθελε. Δὲν μ’ ἄφηνε οὔτε στὸ Πανεπιστήμιο νὰ πάω, οὔτε νὰ διαβάσω. Ἤθελε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωὶ ἔρωτα καὶ ὅλους τοὺς ἐκφυλισμούς μαζί. Ἔτσι πιά, μέρα μὲ τὴ μέρα, μοῦ ἀπορρόφησε κάθε δύναμι, κάθε ἱκμάδα καὶ μὲ στέρησε ἀπὸ κάθε ἴχνος ἀνδρικῆς ἀξιοπρεπείας. Ἔβλεπα ὅτι χανόμουνα πιὰ καὶ ὅτι κάθε μέρα βυθιζόμουνα μὲ αὐτὴ στὸ βοῦρκο, ὅλο καὶ περισσότερο. Ἦταν ἐφιάλτης καὶ μαρτύριο κάθε μέρα οἱ σεξουαλικὲς ἀξιώσεις της. Ἀχόρταγη. Μὲ ρούφηξε ὁλόκληρο καὶ μὲ κατάντησε σκελετό. Θέλησα νὰ ξεκόψω.

—Ἂν μὲ παρατήσῃς θὰ σὲ σκοτώσω, μοῦλεγε. Θὰ σοῦ ρίξω βιτριόλι στὰ μοῦτρα. Θὰ σὲ στραβώσω. Ὅσο ζῶ, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ σὲ χαρῇ ἄλλη γυναίκα.

Καὶ συνέχισε:

— Γιὰ νὰ καταλάβετε τὶ ἦταν, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὅταν ἕνα βράδυ πήγαμε μαζὶ σ’ ἕνα συμπατριώτη μου, τὸν Μανώλη τὸν ’Αρκαδινό, καὶ γλεντήσαμε. Αὐτὴ μέθυσε καὶ μ’ ἔκανε ρεζίλι. Μοῦ ρίχτηκε ἐκεῖ μπροστὰ σὰν τὴ χειρότερη μαινάδα. Ἄρχισε νὰ σπάῃ τὰ ποτήρια, ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ χόρευε καὶ μοῦ ριχνόταν μπροστὰ στὸν κόσμο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, φθάνω στὸ φόνο, σ’ αὐτό, ποὺ σεῖς οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ ἐφημερίδες γράφετε γιὰ ἔγκλημα καὶ ποὺ ἐγὼ τὸ λέω γιὰ δρᾶμα. Γιὰ τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς μου. Ὅπως σᾶς εἶπα, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἡ Ματίνα γινόταν ἀχόρταγη κι’ ἐγὼ ἔλυωνα καὶ ρουφιόμουνα καὶ κατήντησα σκελετός. Τὴν εἶχα πιὰ συχαθῆ καὶ εἶχα συχαθῆ καὶ τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὸ νὰ εἶμαι ὁ «ζιγκολὸ» μιᾶς μεσόκοπης παντρεμένης. Νὰ πουλάω τὸ κορμί μου γιὰ ἕνα πιάτο φαγητὸ καὶ γιὰ ὕπνο καὶ νὰ ἐκβιάζωμαι καὶ νὰ ἀπειλοῦμαι μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο. Τὸ μεσημέρι τῆς Πέμπτης, ὅταν ἀφοῦ φάγαμε ζήταγε τὰ δικά της, τῆς εἶπα ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι θέλω νὰ

ξεκόψω μαζί της καὶ ὅτι θὰ φύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Σκύλιασε τότε καὶ ἅρπαξε τὸ «μπαλντὰ» νὰ μὲ κτυπήσῃ. Τῆς τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὴν ἐκτύπησα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ληστεία δὲν ἔκανα ! ! . .

— Μὰ ἀφοῦ ἤσουν ἀπένταρος, ποῦ βρῆκες τὰ λεπτὰ ν' ἀγοράσῃς μπογιά; Πῶς δὲν βρέθηκαν οἱ 2500 δραχμὲς τῆς Ματίνας;

— Μοῦ τὰ εἶχε δώσει ἀπὸ τὴν παραμονὴ ἡ Ματίνα καὶ μοῦ εἶχε πῆ νὰ πάρω τὴ λαδομπογιά.

Ἔλεγε ψέματα σ' αὐτό. Ὅπως ἔλεγε ψέματα καὶ στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Γιατὶ θυμᾶμαι ὅτι τὸν ρώτησα :

— Λὲς ὅτι ἐκείνη πῆρε τὸ « μπαλντὰ» νὰ σὲ κτυπήσῃ. Ἄρα ἡ Ματίνα ἦταν ὄρθια;

— Βέβαια . . . Ἐκείνη ἦταν ὄρθια κι' ἐγὼ ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι.

— Μὰ τότε, ὅταν τὴν κτύπησες, πῶς μάτωσαν τὰ μαξιλάρια καὶ τὰ στρώματα; Ἂν πετάχθηκες, πάλαιψες καὶ τῆς πῆρες τὸν «μπαλντὰ» καὶ τὴν ἐκτύπησες ὄρθια, ἔπρεπε τὰ μυαλά της καὶ τὰ αἵματα νὰ χυθοῦν κάτω στὸ πάτωμα καὶ ὄχι στὰ στρώματα καὶ στὰ μαξιλάρια καὶ νὰ ραντίσουν καὶ τὸν τοῖχο ποὺ πῆρες τὴ λαδομπογιὰ καὶ τὸν ἔβαψες.

— Μὰ τσακωνόμασταν στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, εἶπε, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα. Καὶ τὸν ξαναρώτησα.

— Λὲς ὅτι εἶχε γίνει καυγᾶς μεταξύ σας καὶ σαματᾶς καὶ ὅτι ἡ Ματίνα ἅρπαξε τὸ «μπαλντά». Πῶς δὲν ἄκουσαν τίποτε ἀπὸ ἀπέναντι, ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Ἱερωνυμάκη;

—Ἔλα ντέ; ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Ἔγκλημα ἢ σεξουαλικὸ δρᾶμα; Ἡ ἀνάκρισις ὑπεστήριξε τὸ ἔγκλημα καὶ τὴ ληστεία. Τὴ σκότωσε κοιμισμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι της, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὸ κομπόδεμα καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἂν πάλι ἦταν γιὰ λεπτά, γιατὶ θὰ τῆς ἄφηνε τὸ χρυσὸ πεντόλιρο καὶ τὶς ὁμολογίες τῶν ἀναγκαστικῶν δανείων τοῦ Πρωτοπαπαδάκη καὶ τοῦ Πάγκαλου, ποὺ μποροῦσε ἀμέσως νὰ ἀξιοποιήσῃ; Γιὰ μένα ἦταν περισσότερο δρᾶμα καὶ λιγώτερο ἔγκλημα. Ὁ Σταματάκης ἀποφάσισε νὰ τὴν ξεκάνῃ, γιατὶ αὐτὴ τὸν εἶχε ρουφήξει ὁλόκληρο καὶ τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει κάθε ἱκμάδα ζωῆς, ὥστε νὰ τὸν κάνῃ φυματικό. Καὶ τὴ σκότωσε. Καὶ ἀφοῦ τὴν σκότωσε, ἐπειδὴ ἦταν ἀπένταρος, τῆς πῆρε καὶ τὰ σὲ μετρητὰ λεπτά της.

Ὁ Σταματάκης στάθηκε τυχερός, γιατὶ λίγες μέρες μετὰ τὸ ἔγκλημα ἔκανε τὸ κίνημα ὁ στρατηγὸς Κονδύλης, ἔρριξε τὸν Πάγκαλο ἀπὸ τὴν Ἀρχὴ καὶ ἔθεσε τέρμα στὴ δικτατορία καὶ στὰ Στρατοδικεῖα, ποὺ δίκαζαν τότε τοὺς φόνους καὶ τὶς ληστεῖες. Οἱ ἔνορκοι τὸ εἶδαν σὰν δρᾶμα ἀνθρώπινο καὶ ὅτι ὁ Σταματάκης σκότωσε ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη τῆς Μωριάτου. Ἐχαρακτήρισαν τὸ ἀδίκημα γιὰ ἀναίρεσι, δηλαδὴ σὰν ἀνθρωποκτονία σὲ βρασμὸ ψυχικῆς ὁρμῆς, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ δώσουν κανένα ἄλλο ἐλαφρυντικό. Καὶ ἔφαγε εἴκοσι χρόνια φυλακή. Ποιὸς ξέρει τὶ νὰ ἀπέγινε . . .

Σ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΣΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἰατροὶ καὶ ψυχολόγοι τῆς Ἐπιτροπῆς Οὐώρρεν, ἡ ὁποία ἠσχολήθη μὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ Προέδρου Κέννεντυ, εἰς τὸ πόρισμα τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν εἰς τὸ Κογκρέσσον καὶ τὸ ἀμερικανικὸν Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, τονίζει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μαντεύσωμεν τοὺς ὑποψηφίους δολοφόνους.

Εἶναι παραδεδεγμένον, ὑποστηρίζεται, ὅτι οἱ διανοητικῶς κλονισμένοι ἄνθρωποι ἀποκαλύπτουν τὰς προθέσεις τους ἐκ τῶν προτέρων, εἴτε κατὰ τὰς συνομιλίας τους, εἴτε καὶ δι' ἐπιστολῶν ποὺ ἀπευθύνουν εἰς τρίτους ἢ τὰ μέλλοντα θύματά τους. Ἐὰν — τονίζεται — ἦτο δυνατὸν ἐγκαίρως νὰ ἐπισημαίνωνται αἱ προθέσεις τῶν ὑποψηφίων δολοφόνων, πολλά, ἂν ὄχι ὅλα, ἐγκλήματα κατὰ τῆς κοινωνίας θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προληφθοῦν καὶ νὰ μειωθῇ σημαντικὰ ἡ ἐγκληματικότης.

Τὸ θέμα δὲν εἶναι καὶ τόσον ἁπλοῦν καὶ ἡ ὑποστηριζομένη ἄποψις, προερχομένη ἀπὸ κορυφαίους εἰδικοὺς καὶ μάλιστα ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς τόσον συνταρακτικοῦ ἐγκλήματος, ὡς ἡ δολοφονία τοῦ Προέδρου Κέννεντυ, ἀρκετὰ ἀξιοπρόσεκτος.

Καὶ ἀναφέρονται τὰ κατωτέρω ἐπιστημονικὰ δεδομένα: Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προτίθεται ν' αὐτοκτονήσῃ—ὑποστηρίζεται—δὲν κάθεται ἥσυχα, ὅπως πιστεύεται, ἀναμένων τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἢ εὐκαιρίαν διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, συνειδητὴν ἢ λανθάσουσαν, τῆς αὐτοκτονίας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς αὐτόχειρας δηλώνουν μετὰ παρρησίας ὅτι δὲν «ἀξίζει τὸν κόπο νὰ συνεχίσουν τὴν ζωήν τους» καὶ μάλιστα ὅτι «θὰ ἔπρεπε νὰ τελειώνουν ὁριστικὰ καὶ γρήγορα». Πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἀνεπιτυχῶς ἀπεπειράθησαν ν' αὐτοκτονήσουν, προετοιμάζονται μὲ προσοχή, ὥστε ἡ νέα τους ἀπόπειρα νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχίαν καὶ προσπαθοῦν νὰ διέλθουν τὴν προσοχὴν τῶν ἰδικῶν τους, ἐμφανιζόμενοι ὡς «ὁριστικῶς μεταμεληθέντες».

Μὲ βάσιν τὴν ἀνωτέρω ἀρχήν, οἱ ψυχολόγοι—ἰατροὶ τῆς ἐπιτροπῆς Οὐώρρεν, ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ὑποψήφιοι δολοφόνοι ἐκδηλώνουν τὴν πρόθεσίν τους νὰ δολοφονήσουν τινά, καὶ μάλιστα σημαῖνον πρόσωπον, δι' ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἀπευθύνουν εἰς τὸ μελλοντικὸν θῦμα τους. Καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ—ὑποστηρίζουν— πρέπει νὰ ἐξετάζωνται μετὰ προσοχῆς καὶ λεπτομερείας καὶ νὰ ἐπιλέγωνται ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀπειλήν τους.

Βέβαίως δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἀνευρεθοῦν τὰ πρόσωπα αὐτά, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὑπάρχουν ἐπαρκεῖς διαγνωστικοὶ κανόνες νὰ ἐπισημανθῇ ὁ μέλλον δολοφόνος. Ἡ ἐπιτροπὴ καὶ οἱ εἰδικοὶ μελετοῦν τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει, ὥστε, κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον, βάσει τῶν συμπερασμάτων εἰς τὰ ὁποῖα θὰ καταλήξουν, νὰ ἀποφεύγωνται κατὰ τὸ δυνατὸν ἐγκλήματα, ὡς ἡ δολοφονία τοῦ Προέδρου Κέννεντυ.

Ἀπὸ ὅσα μέχρι στιγμῆς ἀνεκοινώθησαν, οἱ ὑποψήφιοι δολοφόνοι εὑρίσκονται εἰς μίαν τῶν κατωτέρω ψυχολογικῶν καταστάσεων:

Ὁ ὑποψήφιος δολοφόνος ἔχει μίαν διαστρεβλωμένην αἴσθησιν τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ. Πιστεύει ὅτι εἶναι προωρισμένος νὰ διαδραματίσῃ ἕνα πολὺ σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ κρατεῖ μὲ ἐπιμέλειαν σημειώσεις, ἀφορώσας τὰς σκέψεις του διὰ τὸν σπουδαῖον ρόλον ποὺ ἡ μοῖρα τὸν ἔταξε νὰ διαδραματίσῃ.

Εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μανίας καταδιώξεως. Ὁ παράφρων, συνήθως, δὲν πιστεύει ὅτι παρακολουθεῖται, ἐκτὸς ἐὰν πιστεύῃ ὅτι εἶναι πολὺ σημαντικὸν πρόσωπον. Κατέχεται ἀπὸ παραισθήσεις, αἱ ὁποῖαι, τὰς περισσοτέρας φοράς, συνοδεύονται ἀπὸ ἕνα πρακτικὸν νοῦν κρίσεως καὶ πονηρίας. Ὅταν πιστεύουν ὅτι παρακολουθοῦνται ἀπὸ πράκτορας τῆς Ἀσφαλείας, χρησιμοποιοῦν ψευδώνυμον.

Κατὰ κανόνα οἱ ψυχοπαθεῖς ζοῦν ἐκτὸς τῆς πραγματικότητος καὶ φυσικὰ εἶναι ἀκίνδυνοι. Πολλοὶ ὅμως, ἀντὶ «νὰ χτίζουν πύργους στὸν ἀέρα» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ψυχολόγων, εἰσέρχονται μέσα εἰς τοὺς πύργους καὶ διαπράττουν τὸ ἔγκλημα. Προϋποτίθεται, φυσικά, ὅτι ὁ ψυχοπαθὴς τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ἔχει τὴν δυνατότητα διαχωρισμοῦ ἑνὸς πραγματικοῦ ἀπὸ ἕνα φανταστικὸν ὅπλον, ἀπὸ ἕνα πραγματικὸν ἢ φανταστικὸν θῦμα.

Ἕν θέμα, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς ψυχολόγους καὶ εἰδικοὺς πρέπει νὰ ἐξετάζεται, εἶναι ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ὁ τρόπος ζωῆς κατὰ τὰ παιδικὰ χρόνια. Ὅσοι ἔζησαν εἰς ἐλευθέρας δημοκρατικὰς χώρας ἢ προέρχονται ἀπὸ σχετικῶς εὐπόρους οἰκογενείας, σπανίως ὁδηγοῦνται εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ μάλιστα μιᾶς σημαινούσης πολιτικῆς προσωπικότητος, ὅπως ὁ Πρόεδρος Κέννεντυ. Τοὐναντίον ὅσοι ἔζησαν τὰ παιδικά τους χρόνια μὲ στερήσεις εἰς τὴν πτωχείαν, ἢ ἔζησαν εἰς χώραν μὲ ἀνελεύθερα καθεστῶτα, ἀποδίδουν τὴν εὐθύνην τῆς ἀποτυχίας τους εἰς τὸ «κοινωνικὸν σύστημα», εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν βαθειῶν ἀπογοητεύσεων, αἱ ὁποῖαι τοὺς ὁδηγοῦν εἰς τὸ ἔγκλημα, τῶν ὑποτιθεμένων ὑπευθύνων τῆς γενικῆς καὶ ἀτομικῆς κακοδαιμονίας τους.

Ἕν θέμα τὸ ὁποῖον δέον εἰσέτι νὰ ἐξετάζεται, εἶναι ἡ ἔλλειψις τοῦ πατρός. Πολλοὶ ἄρρενες, χωρὶς πατέρα δι' οἱονδήποτε λόγον, ἔτι καὶ λόγῳ θανάτου, ἀντιδροῦν μὲ σφοδρὸν καὶ τυφλὸν μῖσος εἰς τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ πολιτικοῦ ἡγέτου ποὺ ἐπιδιώκουν, βλέπουν τὴν ἐκδίκησιν πρὸς τὸν «κακὸν» πατέρα. Καὶ ἡ ἐκδίκησις αὐτὴ δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ λογικὸν καὶ παραδεδεγμένον. Εὑρίσκεται ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου εἰς τὰ πλαίσια τῶν παραισθήσεων τοῦ ὑποψηφίου δολοφόνου.

Τὸ θέμα, μολονότι ἐξετάζεται ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν ἡγετικῶν πολιτικῶν προσώπων, ἔχει γενικωτέραν σημασίαν. Τὸ ἔγκλημα, τὸ οἱονδήποτε ἔγκλημα, εἴτε περὶ πολιτικοῦ πρόκειται, εἴτε κοινοῦ ἐγκλήματος, ἔχει ἀντικοινωνικὴν ἐκδήλωσιν καὶ ὡς τοιοῦτον ἐξετάζεται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐγκληματολόγους, ψυχαναλυτὰς καὶ ἄλλους εἰδικούς. Ἐὰν κατορθωθῇ νὰ ἐπισημανθοῦν τὰ αἴτια τὸ ὁποῖα ὁδηγοῦν τὸν ἐγκληματίαν, κυρίως τὸν δολοφόνον, εἰς τὴν διάπραξιν τῆς εἰδεχθοῦς δράξεώς του, θὰ καταστῇ δυνατόν, διὰ τῆς μελέτης καὶ ἐπισημάνσεως αὐτοῦ, νὰ ἀποτραποῦν πολλὰ ἐγκλήματα καὶ δολοφονίαι.

Τὰ πορίσματα τῆς ἐκθέσεως Οὐῶρρεν, κυρίως τὰ ἀφορῶντα τὸ ἀνωτέρω θιγόμενον θέμα, εὐθὺς ὡς δοθοῦν εἰς τὸ σύνολόν τους εἰς τὴν δημοσιότητα, ἀναμφισβητήτως θὰ γίνουν ἀντικείμενον εὐρυτάτης μελέτης καὶ ἐξετάσεως ὑπὸ τῶν εἰδικῶν. Τὰ Διεθνῆ Ἐγκληματολογικὰ Συνέδρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνακοινοῦνται καὶ ἐξετάζονται τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐγκληματικότητα θέματα καὶ τὰ μέτρα περιστολῆς της, θὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ θέμα καὶ θὰ προτείνουν μέτρα ποὺ θὰ ὁδηγήσουν, εἰς παγκόσμιον κλίμακα καὶ ἐθνικὴν τοιαύτην, εἰς μείωσιν τῆς ἐγκληματικότητος, τοὐλάχιστον τῶν μορφῶν τῆς δολοφονίας τοῦ Προέδρου Κέννεντυ. Αἱ Ὑπηρεσίαι Ἀσφαλείας, ἐφ' ὅσον υἱοθετηθοῦν αἱ προτάσεις, εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς θὰ πλαισιωθοῦν καὶ μὲ τὰ εἰδικευμένα εἰς ψυχαναλύσεις πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ὑπομνημάτων καὶ ἄλλων ἐγγράφων τὰ ὁποῖα ἀπευθύνονται εἰς τὰ ἡγετικὰ πρόσωπα, θὰ καθίσταται δυνατὸν νὰ ἐπισημαίνουν, κατὰ τὸ δυνατόν, τοὺς ὑποψηφίους δολοφόνους καὶ νὰ λαμβάνωνται μέτρα ἀποτροπῆς τοῦ κακοῦ καὶ προστασίας τοῦ ἀπειλουμένου προσώπου.

Ἀναμφισβητήτως ἡ Ἀσφάλεια τῶν Ὑψηλῶν Προσώπων, εἰς πᾶσαν ἐκδήλωσιν καὶ ἐμφάνισιν τῶν προστατευομένων ὑπ' αὐτῆς προσώπων, λαμβάνει μέτρα προφυλακτικά. Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς σήμερα εἶναι εἰς θέσιν νὰ προΐδῃ τὴν πρόθεσιν καὶ ἐπιτυχῆ ἢ ἀνεπιτυχῆ πραγματοποίησιν αὐτῆς, ἑνὸς ἀτόμου διανοητικῶς καθυστερημένου ἢ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν παραισθήσεων εὑρισκομένου καὶ μάλιστα ὁμάδος ἀτόμων τῆς αὐτῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως. Καὶ ἡ ἱστορία ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια, καὶ προσφάτως εἰσέτι, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσον δυνατὴ ἡ προφύλαξις τῶν Ὑψηλῶν Προσώπων καὶ ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικῆς ἐνεργείας τῶν ἀτόμων αὐτῶν.

Δ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΣ ΤΑΥΤΗΣ ΑΠΟ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. **Γ. ΚΟΥΤΣΟΥΡΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Wiedmman ἐν Γερμανίᾳ ἀναφέρει ἐπίσης 92 περιπτώσεις, ὁ δὲ Speirs εἰς Ἀγγλίαν ἑτέρας 10, ἐκ τῶν ὁποίων ὀκτὼ τοὐλάχιστον εἶχον ὁπωσδήποτε σχέσιν μὲ τὴν λῆψιν τοῦ φαρμάκου... Ἔκτοτε περιεγράφησαν καὶ ἄλλαι περιπτώσεις ὑπὸ διαφόρων ἐρευνητῶν (Burley, Smithells) καὶ ἄλλων. Ἡ συχνότης ἐμφανίσεως ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου συγγενῶν ἀνωμαλιῶν κατόπιν λήψεως τοῦ φαρμάκου, φαίνεται ἀρκούντως μεγάλη, ὑπερβαίνουσα κατά τινας τὸ ποσοστὸν τοῦ 20% (Lenz, Mebride). Αἱ ἀμφιβολίαι αἱ ὁποῖαι ἐξεφράσθησαν κατ' ἀρχάς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τοξικότητα τοῦ φαρμάκου (τῆς θαλιδομίδης), ἐξέλιπον κατόπιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Somers, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ πανομοιοτύπους συγγενεῖς ἀνωμαλίας ἐπὶ λευκῶν κονίκλων, διὰ χορηγήσεως θαλιδομίδης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκυμοσύνης των.

Αἱ εἰς τὰ νεογνὰ παρατηρούμεναι παραμορφώσεις ἐκ τῆς τοξικῆς ἐπιδράσεως τοῦ φαρμάκου εἶναι τόσον χαρακτηριστικαί, ὥστε ὁ Lenz ἔδωσεν εἰς τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὴν ὀνομασίαν «Contergan Baby».

Αἱ ἀνωμαλίαι αὗται παρατηροῦνται κυρίως εἰς τὰ ἄκρα (χεῖρας καὶ πόδας) καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ ὀστᾶ καὶ τὸ μυϊκὸν σύστημα. Συχνότερον μάλιστα ἀπαντᾶται ἡ παραμόρφωσις συνεπείᾳ ἀπλασίας ἢ ὑποπλασίας τῶν ὀστῶν τῆς κερκίδος τοῦ βραχίονος, τῆς κνήμης καὶ τοῦ μηροῦ **(φωκομελία)**. Ἔτι σπανιώτερον ἐλλείπουσι τελείως τὰ ἄκρα ἄνω καὶ κάτω **(ἀμελία)**.

Τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ κρανίου οὐδέποτε προσβάλλονται.

Αἱ παραμορφώσεις αὗται εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμμετρικαὶ καὶ ἀφορῶσι συχνότερον τὰ ἄνω ἄκρα, προσβάλλουσι δὲ ἐξ ἴσου καὶ τὰ δύο φῦλα.

Εὐτυχῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐγένετο χρῆσις τοῦ φαρμάκου. Ὡσαύτως ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἐλάχισται ἔγκυοι ἔλαβον θαλιδομίδην, χάρις εἰς τὴν ἀντίδρασιν τῆς ἁρμοδίας ὑπαλλήλου τῆς ὑπηρεσίας τροφίμων καὶ φαρμάκων δεσποινίδος Frances Kelsey. Αὕτη, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας πιέσεις ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν ἐμπορίαν τοῦ ἐν λόγῳ φαρμάκου κύκλων, τὸ ὁποῖον ἦτο γερμανικῆς κατασκευῆς, ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν διὰ τὴν ἐλευθέραν διάθεσίν του εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτὴν ἀντίδρασίν της, ἡ δεσποινὶς Kelsey, παρεσημοφορήθη τότε ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου προέδρου Kennedy, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐτοποθετήθη προϊσταμένη τῆς νεοϊδρυθείσης τότε διευθύνσεως φαρμακολογικῶν ἐρευνῶν τῆς ὑπηρεσίας φαρμάκων καὶ τροφίμων. Ἐν σχέσει δὲ μὲ τὴν λῆψιν τῆς θαλιδομίδης ἀναφέρομεν καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς Ἀμερικανίδος Aurizoma Norton, γερμανικῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία εἶχε λάβει δύο δισκία θαλιδομίδης κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν της εἰς Γερμανίαν. Ἡ Aurizoma Norton ἔτεκεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Buffalo τέρας, ἐδήλωσε δὲ αὕτη εἰς τοὺς ἰατροὺς ὅτι, ἐν Γερμανίᾳ εὑρισκομένη, εἶχε λάβει τὰ δισκία τῆς θαλιδομίδης κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τῆς κυήσεώς της, ἀγνοοῦσα ὅτι εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης.

Τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν δώδεκα ἐνόρκων, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγομεν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἀθώωσιν τῶν κατηγορουμένων, ἐδέχθη τὸ παγκόσμιον κοινὸν μὲ ἀνάμικτα συναισθήματα, περισσότερον ὅμως μὲ ἀνησυχίαν. Οἱ πανηγυρισμοὶ τῆς ἀθωώσεως

ἐχαρακτηρίσθησαν ἀπὸ τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην **θορυβώδεις** καὶ **ἄσεμνοι** καὶ **ἐπικίνδυνοι.** Οἱ πέντε ἀθῷοι ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς θύματα, ναί· ὄχι ὅμως καὶ ἥρωες. Λίαν χαρακτηριστικαί, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τῆς δίκης τῆς θαλιδομίδης, τῆς ἀποκληθείσης κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν «Δίκης τοῦ αἰῶνος», εἶναι αἱ ἐκφραζόμεναι διὰ τοῦ τύπου κρίσεις τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης. Οὕτω λ.χ. εἰς τὸ Βέλγιον ὁ τύπος παραμένει διχασμένος. Ἡ χριστιανοδημοκρατικὴ ἐφημερὶς «La Cité» γράφει : «Ὑπάρχουσι χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἀνερωτῶνται ἂν δὲν ἡμάρτησαν οἱ ἐναγόμενοι. Ἂς ἀφήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα νὰ βυθομετρήσῃ τὰς συνειδήσεις». Ἡ καθολικὴ ἐφημερὶς «Limbro—Belgique» καταλήγει : «Εἶναι ἀστήρικτος ἡ ἀπόφασις τόσον ἀπὸ νομικῆς ὅσον καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως». Τέλος ἡ σοσιαλιστικὴ ἐφημερὶς «Le Peuple» γράφει : «Ἡ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων ἀπῄτει θάρρος, ὅπως θάρρος ἀπῄτει καὶ ἡ πρᾶξις τῶν κατηγορουμένων. Ἡ Δικαιοσύνη ἔκρινεν, καὶ καλῶς ἔκρινεν».

Εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ ἐφημερὶς «Monde», σημειώνουσα ὅτι ἡ κατάστασις ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ὑπερασπίσεως, τονίζει : «Θύματα, ναί, ὄχι ὅμως καὶ ἥρωες οἱ πέντε κατηγορούμενοι. Μιὰ νέα ἀθώωσις δὲν θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀναγάγῃ εἰς γενικὸν κανόνα μίαν ἐνέργειαν, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐπανέφερεν εἰς τὰς σκληροτέρας ἡμέρας τῆς Σπάρτης ; Ἡ ὑπεράσπισις δὲν ἐζήτει τόσα πολλά. Ἐπανειλημμένως ἐδήλωσε : **«Δὲν ζητοῦμεν νὰ ἐγκρίνετε τὴν πρᾶξιν μας».** Ἡ ἐτυμηγορία ὑπῆρξεν ὁ καθρέπτης τῆς δίκης, **ἐνστικτώδης, δηλαδὴ ἄλογος, ὑποκειμενικὴ καὶ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ πάθος».** Ἑτέρα ἐφημερὶς ὁ «Figaro», γράφει : **«Κατεφέρθη πλῆγμα εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ἐστείρευσαν αἱ πηγαὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς ὅλους τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς».** Ἡ ἐφημερὶς «France—Soir» σημειώνει : «Ὁ ἰατρὸς ὀφείλει νὰ ἀνακουφίζῃ καὶ νὰ παρατείνῃ τὴν ζωήν. Ἐὰν ἐνεργήσῃ διαφορετικά, δὲν εἶναι ἰατρός. Διὰ νὰ ἀνακουφίζουν τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἰατρούς, ποὺ δὲν ἔχουσιν ἀρκετὸν θάρρος, τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἔχουσι προβλέψει διὰ τὴν δημιουργίαν ἱδρυμάτων, ὅπου νοσοκόμοι καὶ ἰατροὶ ἔχουσιν αὐτὸ τὸ θάρρος». Τέλος ἡ κομμουνιστικὴ «Humanité» γράφει : «Καλῶς ἠθωώθησαν οἱ κατηγορούμενοι· πρέπει ὅμως νὰ εἶναι προσεκτικὴ ἡ Κοινωνία ἐπὶ τῶν κινδύνων νὰ δημιουργηθῇ ἕνα κακὸν προηγούμενον, ἤτοι **φόνοι εὐθανασίας».**

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ «Times» σημειώνουν : «Θὰ ἦτο σκληρὸν νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι μετὰ τὰ ὅσα ὑπέφερον. Δὲν παύει ὅμως ἡ ἀπόφασις νὰ δημιουργῇ φοβερὸν προηγούμενον». Ὁ «Quardia» ἐπίσης τονίζει : «Ἡ ἐτυμηγορία ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Κοινωνία δὲν ἔχει ἥσυχον τὴν συνείδησίν της, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ προστατεύσῃ τὰ θύματα τῆς θαλιδομίδης ἀπὸ τὸ δηλητηριῶδες δῶρον τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης. Ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπιστική».

Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἡ χριστιανοδημοκρατικὴ ἐφημερὶς «Il—Popolo» γράφει : «Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κατέφερε βαρύτατον πλῆγμα εἰς τὰς πνευματικὰς ἀξίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι θεμελιωμένος ὁ σημερινὸς πολιτισμός». Ἡ καθολικὴ ἐφημερὶς «Covicano» γράφει : «Ἡ ἀπάρνησις, ἔστω καὶ δι' ἀνθρωπιστικοὺς λόγους, τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος κύριος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀξιοσημείωτος».

Τὸ Βατικανὸν κατεδίκασεν ἐντόνως τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, διὰ τῆς ἀκολούθου ραδιοφωνικῆς ἐκπομπῆς: «Μία ρωγμὴ ἐγένετο εἰς τὸν φραγμὸν ὁ ὁποῖος προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς γέροντας, τοὺς ὑποφέροντας καὶ τοὺς παραμεμορφωμένους. Μιὰ ρωγμὴ εἰς τὸ ἱερώτερον καὶ πλέον ἀπαραβίαστον τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ζωῆς». Καὶ εἰς ἄλλο του σχόλιον λέγει : «Οἱ κατηγορούμενοι ἀπηλλάγησαν, διότι ἐνήργησαν ἐλαυνόμενοι ὑπὸ ἀγάπης καὶ

ἄκρας συμπαθείας... Ἀλλὰ τότε ἀπὸ μῖσος καὶ σκληρότητα κρατοῦν εἰς τὴν ζωὴν καὶ προστατεύουν ἄλλοι γονεῖς παρόμοια τέκνα ;»

Ἀξία λόγου ἐπίσης εἶναι ἡ δήλωσις τοῦ ἰατροῦ Casters, τοῦ κυριωτέρου μετὰ τὴν Suzanne Vandeput ἢ ἐξ ἴσου κατηγορουμένου, ὁ ὁποῖος εἰς ἐρώτησιν γαλλικῆς ἐφημερίδος μετὰ τὴν ἀθώωσίν του εἶπεν :

«Ἡ ἐτυμηγορία τοῦ κακουργοδικείου δὲν ἀφορᾷ παρὰ μόνον ἐμέ. Διότι μόνον ἐμὲ ἐπροστάτευσεν ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων διὰ μίαν εἰδικὴν περίπτωσιν καὶ δι' εἰδικὴν περίστασιν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἐφαίνετο σοβαρώτερον, θὰ ἦτο νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀποκτᾷ νομικὴν ἰσχύν. Προσωπικῶς ἐννοῶ νὰ συνεχίσω τὸν ἀγῶνα μου διὰ νὰ ἐλαττώσω τὸν πόνον καὶ νὰ προστατεύω τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων».

Ὁ Ἄγγλος ἐπίσκοπος Jeffrey Allen, ἐρωτηθεὶς περὶ τῶν ἀντιλήψεών του ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς εὐθανασίας λέγει :

«Ἡ παράτασις τῆς ζωῆς ἐπί τινας ὥρας ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι καταδεδικασμένος νὰ ἀποθάνῃ ὁπωσδήποτε, εἶναι μᾶλλον πρᾶξις ἀπάνθρωπος καὶ ἀντιχριστιανική. Οἱ ἰατροὶ ἔχουν τὴν δυνατότητα, μὲ διάφορα φάρμακα, νὰ παρατείνουν ἐπί τινας ὥρας τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν τοῦ θνήσκοντος, ἀλλὰ ἡ παράστασις αὕτη μόνον κακὸν δύναται νὰ προκαλέσῃ· προσφέρουν δὲ ἀνωφελῆ ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ μελλοθανάτου μὲ τὴν παράτασιν τῆς ἀγωνίας του καὶ τὴν δημιουργίαν ἀπατηλῶν ἐντυπώσεων ὅτι δύναται τελικῶς νὰ σωθῇ, ἐνῷ ὁ Παντοδύναμος ἔχει ἤδη σχετικῶς ἀποφασίσει».

Ὁ Γάλλος ἐπίσκοπος τοῦ Στρασβούργου Julien Weber, τὴν ἑπομένην τῆς ἀθωώσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Kolmar τοῦ Louis Faita, ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, ὀλίγον μετὰ τὴν δίκην τῆς Θαλιδομίδης, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῶν πόνων, καὶ ἀφοῦ διεμαρτυρήθη κατ' ἀρχὴν διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινε δεκτὴ εἰς Kolmar ἡ ἀθώωσις τοῦ Faita, διετύπωσε τὴν ἄποψίν του ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς εὐθανασίας ὡς ἀκολούθως :

«Ἡ ζωὴ εἶναι ἱερὸν δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ ἐκεῖνον καὶ μόνον ἐκεῖνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ. Δὲν εἶναι ἑπομένως δικαίωμα οὐδενὸς νὰ θέτῃ τέρμα εἰς τὰς ἡμέρας οἱουδήποτε καὶ ὑπὸ οἱονδήποτε πρόσχημα, ἐκτὸς τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως καὶ τῆς ἀμύνης καὶ τῆς δράσεως τῶν δημοσίων ἀρχῶν, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας ἢ τῆς ζωῆς ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὀφείλουν νὰ προστατεύσωσιν. Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ στηριζομένη ἐπὶ τῆς ὕης ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου, εἶναι κατηγορηματική: **«Οὐ φονεύσης»**. Ἐὰν ἐδεχόμεθα ὅτι δύναται κανεὶς ἐσκεμμένως νὰ καταπατήσῃ αὐτὴν τὴν ἐντολήν, τοῦτο θὰ ἰσοδυνάμει μὲ τὸ νὰ ἀνοίξωμεν τὸν δρόμον δι' ὅλα τὰ ἐγκλήματα ἀπὸ τῆς αὐτοκτονίας μέχρι τῆς ἀμβλώσεως, μέχρι τῶν πολιτικῶν ἐπιθέσεων καὶ τοῦ φόνου ἀθώων θυμάτων, ὅπως εἴδομεν ὅτι τοῦτο ἐγίνετο ὑπὸ τὸ Ναζιστικὸν καθεστὼς εἰς τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἡ χριστιανικὴ συνείδησις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις ἁπλῶς, δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ τὴν νομιμότητα παρομοίων πράξεων καὶ εἶναι ζήτημα τῶν Χριστιανῶν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀπόλυτον ἀποδοκιμασίαν των δι' ὡρισμένας πράξεις».

Παραθέσαμεν πάσας τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας γνώμας, διὰ νὰ γίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ περιγραφεῖσα ὑπόθεσις σκιαγραφεῖ ἐν τῷ συνόλῳ της τὸ ὅλως παλαίμαχον θέμα τῆς εὐθανασίας, τὸ ὁποῖον μάλιστα, ἐν τῇ μορφῇ τῆς πολυπλόκου, πολυμόρφου καὶ πολυσχιδοῦς χροιᾶς του, καθίσταται, μὲ τὰς συχνάκις σήμερον ἀναφυομένας περιπτώσεις, λίαν ἐπίκαιρον καὶ ἐξετάζεται ἑκάστοτε τόσον ἀπὸ ἀποκλειστικῆς ἰατρικῆς ἁρμοδιότητος, ὅσον καὶ ἀπὸ κοινωνικοηθικῆς καὶ ἐπιστημονικο-ἀνθρωπιστικῆς τοιαύτης.

Ἐξ ὅλων ὅσα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τὸ ὅλον θέμα ἀποτελεῖ μίαν

ὄψιν τοῦ γενικοῦ προβλήματος τῆς ἰατρικῆς εὐθανασίας καὶ ὅτι τοῦτο ἅπτεται ἐπίσης ἐξ ἀφετηρίας τῆς θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικο-ἠθικῆς πλευρᾶς.

Ἐπὶ πλέον, ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν ἀπόψεων, γίνεται φανερὸν ὅτι πηγάζουσι δύο σφοδρῶς ἀλληλοσυγκρουόμεναι ἀπόψεις:

1) Ἐνδείκνυται ἡ καθιέρωσις τῆς εὐθανασίας, ἤτοι τῆς ἀρχῆς τῆς βιαίας ἐπισπεύσεως τοῦ θανάτου ἀνιάτου καὶ ὀδυνηρῶς πάσχοντος; Ἢ, ὅπως εὐφώνως θὰ ἦτο δυνατόν τις νὰ εἴπῃ, προκειμένου περὶ ἐπιστημονικῆς θανατώσεως, εἶναι συγγνωστὴ ἡ παροχὴ διεξόδου ἀναπαύσεως; Δηλαδή, ἐὰν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ παροχὴ εὐθανασίας εἰς πρόσωπα σαφῶς, ἀριδήλως καὶ ἀνεκκλήτως καταδεδικασμένα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν διὰ βίου στέρησιν πάσης χαρᾶς. Ἢ εἶναι ἀνεκτὴ ἡ διευκόλυνσις ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν μαρτυρίων μιᾶς ἀνηκέστου ἀσθενείας ἀτόμων ἐγγὺς τοῦ θανάτου κειμένων καὶ σφοδρῶς καὶ ματαίως πρὸς αὐτὸν ἀγωνιζομένων ἐν καταστάσει φρικώδους ἀγωνίας;

2) Ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἰατρὸς νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀνιάτως πάσχοντος; Δηλαδὴ ἐὰν ὁ ἰατρός, προβαίνων εἰς δραματικὴν καὶ ἀπεγνωσμένην παροχὴν εὐθανασίας εἰς ἄτομον ὁλοκληρωτικῶς καταδεδικασμένον ἕνεκα τῶν ἀνωτέρω αἰτίων, παραβαίνῃ τὸν κώδικα τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος, ἀναφέρεται πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς δεοντολογίας καὶ—ὅπερ καὶ βαρύτερον—ἀθετῇ τὸν Ἱπποκράτειον ὅρκον, τὸν ὁποῖον δίδει κατὰ τὴν καθομολόγησιν καὶ λῆψιν τοῦ Πανεπιστημιακοῦ πτυχίου του;

Ὡς προκύπτει λοιπὸν ἐξ ὅλων τῶν περιπτώσεων τῆς εὐθανασίας καὶ τῶν ἀντιλήψεων τῶν ἐπικρατουσῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τὸ κέντρον βάρους τοῦ ὅλου θέματος παραμένει πάντοτε ἐν τῇ ἰατρικῇ.

Ἐπομένως, κατὰ κύριον λόγον, ἐπιβάλλεται ἡ ἰατρικὴ διερεύνησις αὐτοῦ καὶ ἡ ἐν προκειμένῳ ἐνδεδειγμένη θέσις τοῦ ἰατροῦ.

Οὕτω τὸ ὅλον θέμα, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, διαστέλλεται εἰς δύο:

α) Ἐνδείκνυται ἡ καθιέρωσις τῆς εὐθανασίας;

β) Καθιερουμένης τυχὸν τῆς εὐθανασίας, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἰατρὸν ὅπως ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν τελείωσιν τοῦ ἀνιάτως καὶ ὀδυνηρῶς πάσχοντος; Ἢ, δικαιολογεῖται ὁ ἰατρὸς νὰ εἰσηγηθῇ κἂν ἢ νὰ ἐνστερνισθῇ τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ τέλους τοιούτου ἀσθενοῦς;

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΜΕΡΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ εὐρυγώνιος φακός, παρέχει τὴν εὐχέρειαν νὰ πλησιάζωμεν πολὺ τὰ ἀντικείμενα καὶ νὰ λαμβάνωμεν μεγαλυτέραν ἔκτασιν τοῦ τόπου τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἀλλὰ ἡ ἰδιότης του αὕτη, ἐξουδετεροῦται ἐκ τοῦ μειονεκτήματος τῆς ἀπεικονίσεως τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ τοῦ πλησιεστέρου καὶ τοῦ πλέον ἀπομεμακρυσμένου ἀντικειμένου, ὡς κατὰ πολὺ μεγαλυτέρας τῆς πραγματικῆς. Ἂν πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσωμεν τηλεφακόν, εἶναι ἀδύνατον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ τοποθετήσωμεν τὴν μηχανὴν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καὶ πάλιν αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ἀποστάσεις θ' ἀπεικονισθοῦν κατὰ πολὺ μικρότεραι ἀπὸ τῆς πραγματικῆς καὶ μικρὸν μέρος τῆς σκηνῆς θὰ λάβωμεν ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Ἀλλὰ καὶ ὁσάκις χρησιμοποιοῦμεν κανονικὸν φακὸν ἐπιβάλλεται ἡ τοποθέτησις τῆς μηχανῆς νὰ γίνεται εἰς τὴν κατάλληλον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πλησιεστέρου πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένου. Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω δῆλον γίνεται ὅτι ὁ ἐνεργῶν τὴν φωτογράφησιν τοῦ τόπου τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος δέον νὰ εἶναι πεπειραμένος καὶ νὰ καταβάλῃ καὶ τὴν δέουσαν προσπάθειαν, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ καταλλήλου σημείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ πρέπῃ νὰ τοποθετηθῇ ἡ μηχανὴ διὰ τὰς λήψεις τῶν καταλλήλων φωτογραφιῶν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, τὴν χρῆσιν, ἀλλαχοῦ μὲν εὐρυγωνίου, ἀλλαχοῦ δὲ κανονικοῦ ἢ τηλεφακοῦ. Ὁσάκις χρησιμοποιοῦμεν εἰς τὴν αὐτὴν μηχανὴν διαφόρου ἑστιακῆς ἀποστάσεως φακούς καταλλήλως, αἱ μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῶν φωτογραφιῶν ἀποστάσεις θὰ ἐμφανίζωνται καθ' ὅμοιον τρόπον.

Οὐ μήν, ἀλλὰ ὁ τηλεφακὸς ἢ ὁ εὐρυγώνιος, δύναται μόνον νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς ὡρισμένας εἰδικὰς περιπτώσεις, ὅτε δηλαδὴ ὑποχρεοῦται ὁ φωτογράφος νὰ τοποθετήσῃ τὴν μηχανὴν ἢ πολὺ πλησίον ἢ πολὺ μακρὰν τοῦ ἀντικειμένου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέον νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἂν αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ἀποστάσεις ἔχουν διὰ τὴν ἀνάκρισιν ἢ τὸν δικαστὴν ἀξίαν τινά, αὗται θὰ ἀπεικονίζωνται παρηλλαγμέναι. Π.χ. ἀναγκαῖον εἶναι ἡ φωτογραφία μας νὰ ἀπεικονίσῃ δύο ἄτομα, ἱστάμενα εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς θέσιν, διότι ὑποτίθεται ὅτι τὸ ἕν μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας, κατηγορεῖται ὅτι ἐπυροβόλησε τὸ βαστάζον τὸν πέλεκυν ἄτομον καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἠναγκάσθη νὰ πυροβολήσῃ διὰ ν' ἀμυνθῇ. Ἑπομένως ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο ἀτόμων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ πυροβολισμοῦ ἔχει σημασίαν.

Διὰ νὰ λάβωμεν μίαν τοιαύτην φωτογραφίαν, ἀπαραίτητον εἶναι νὰ τοποθετήσωμεν τὴν μηχανὴν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ἀμφότερα τὰ ἀντικείμενα—ἄτομα—νὰ ἀπέχουν ἐξ ἴσου ἀπὸ αὐτήν. Ἂν ὁ κανὼν οὗτος τηρῆται πάντοτε, δὲν ὑφίσταται θέμα ἐξετάσεως ἂν ἡ φωτογραφία ἐλήφθη δι' εὐρυγωνίου φακοῦ ἢ διὰ τηλεφακοῦ ἢ κανονικοῦ. Συχνάκις δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν νὰ τοποθετῆται ἡ μηχανὴ εἰς τὴν καταλληλοτέραν θέσιν, συνεπείᾳ τῆς διαμορφώσεως τοῦ ἐδάφους ἢ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς οἰκίας κλπ.

Ὁσάκις, ἐξ ἀνάγκης, ἡ μηχανὴ τοποθετεῖται πολὺ πλησίον ἑνὸς ἐκ τῶν πολλῶν καὶ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις εὑρισκομένων ἀντικειμένων καὶ γίνεται ὡς ἐκ τούτου

χρῆσις εὐρυγωνίου φακοῦ, δέον τοῦτο νὰ ἀναφέρηται καὶ νὰ διευκρινίζηται εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἷς πεπειραμένος φωτογράφος ἀσυναισθήτως τοποθετεῖ τὴν μηχανήν του εἰς τὴν θέσιν—κατάλληλον γωνίαν—ἥτις θὰ τοῦ παράσχῃ τὴν δυνατότητα νὰ λάβῃ τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἀντικειμένου κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον.

Ἡ κανονικὴ ἢ ἡ παρηλλαγμένη μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ἀπόστασις, εἶναι, ὡς εἴπομεν, οὐσιῶδες θέμα, ὅταν ἐρωτᾶται: εὑρίσκετο τὸ ἄτομον μὲ τὸν πέλεκυν πολὺ πλησίον πρὸς τὸ ἄτομον μὲ τὸ περίστροφον, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ τελευταῖος καὶ τὸ ἐμφανίζει ἡ μία φωτογραφία ἢ ἦτο πολὺ μακράν, ὡς τὸ ἐμφανίζει ἡ ἄλλη φωτογραφία;

Αἱ ἀποστάσεις, ἰδιαιτέρως, ἐνέχουν μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων.

Γενικῶς ὁ εὐρυγώνιος φακὸς εἶναι ἐξυπηρετικὸς διὰ λήξεις φωτογραφιῶν, ἐντὸς περιωρισμένου χώρου (μικρὰ δωμάτια), ἐνῶ ὁ τηλεφακὸς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ λήψεις φωτογραφιῶν, ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα δὲν δυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν τόσον, ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν κανονικὸν φακόν. Ἡ λῆψις φωτογραφίας, προσωπογραφίας, ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ ἀνωτέρω γενικοῦ κανόνος, ὅτι δηλαδὴ ἡ φωτογράφησις δέον πάντοτε νὰ γίνεται διὰ κανονικοῦ φακοῦ. Ἡ προσωπογραφία ἀπαιτεῖ τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς πολὺ πλησίον, ἵνα οὕτως ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς πλακὸς ἀπεικονισθῇ τὸ εἴδωλον ἐν μεγεθύνσει. Ἑπομένως ἡ χρῆσις κανονικοῦ φακοῦ ὑποχρεώνει τὸν φωτογράφον νὰ τοποθετήσῃ τὴν μηχανήν, πάρα πολὺ πλησίον τοῦ φωτογραφουμένου ἀτόμου. Καὶ ναὶ μὲν διὰ τὴν προσωπογραφίαν δὲν ὑφίσταται βεβαίως θέμα κανονικῆς ἀπεικονίσεως τῶν ἀποστάσεων, ἀλλ' ὑφίσταται τὸ τῆς φυσιολογικῆς ἐμφανίσεως τῶν διαστάσεων τῶν μερῶν τοῦ προσώπου. Τὸ θέμα αὐτὸ εἶναι σπουδαῖον, ἰδίως κατὰ τὰς λήψεις φωτογραφιῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ χρησιμοποιήσεώς των πρὸς διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος (1).

---

1. Σχετικὸν τὸ κατωτέρω ἔγγραφον πρὸς τὴν Δ.Ε.Υ.

«Παραπέμποντες τὸ ὑπ' ἀριθ. Δ.Υ. τῆς 9-12-1948 ἔγγραφον τοῦ στρατιωτικοῦ Προέδρου Πρωτοβαθμίου 'Ανακριτικοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν προσηρτημένων δύο φωτογραφιῶν, παρακαλοῦμεν ὅπως προβῆτε εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ὑποβολὴν τὸ ταχύτερον τῆς σχετικῆς ἐκθέσεως πραγματογνωμοσύνης.

ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ, ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛΗ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΩΣ ΥΠΟΠΤΟΥ ΦΕΡΟΜΕΝΗΣ

α) Ἐξέτασις ἀμφοτέρων τῶν φωτογραφιῶν: Ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἐξετάσεως τῶν τεθεισῶν ὑπ' ὄψει ἡμῶν δύο φωτογραφιῶν, τῶν σημειουμένων δι' ἐρυθρᾶς μελάνης διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 1 καὶ ἀριθμοῦ 2, διεπιστώσαμεν ὅτι:

Ἡ φωτογραφία ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ εἰκονίζουσα σύμπλεγμα ἀνδρὸς καὶ γυναικός, εἶναι φωτογραφικὸν ἀντίτυπον, ὅπερ ἀναμφισβητήτως προέρχεται ἐξ ἐκτυπώσεως ἀπ' εὐθείας ἐκ πρωτοτύπου ἀρνητικῆς πλακός. Τὸ τοιοῦτον διαπιστοῦται ἐκ τῶν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἁπλῆς δι' αὐτοῦ παρατηρήσεως διακρινομένων σαφῶν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ γραμμῶν τοῦ συνόλου τῆς φωτογραφίας καὶ τὸν καθ' ἕκαστον ταύτης τμημάτων.

Ἡ φωτογραφία ἡ σημειουμένη διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2, εἰκονίζουσα καὶ αὕτη σύμπλεγμα ἀνδρὸς καὶ γυναικός, εἶναι φωτογραφικὸν ἀντίτυπον, ὅπερ δὲν προέρχεται ἐξ ἐπανειλημμένων ἀναπαραγωγῶν (ἀντιγραφῶν). Τὸ τοιοῦτον διαπιστοῦται σαφέστατα ἐκ δι' ἁπλῆς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ παρατηρήσεως τῆς ὅλης φωτογραφίας, καθ' ἣν ἡ ὅλη φωτογραφία παρουσιάζεται φλοῦ (FLOU) καὶ ἐπὶ πλέον αἱ διάφοροι λεπτομερειακαὶ γραμμαὶ ταύτης οὐχὶ ἐν σαφηνείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ, στοιχεῖα δηλωτικὰ τῶν ἐξ ἀναπαραγωγῆς ἀντιτύπων.

β) Ἀντιπαραβολὴ τῶν δύο φωτογραφιῶν: Διὰ τὴν ἀντιπαραβολὴν τῶν δύο φωτογραφιῶν, πρὸς διαπίστωσιν τῆς τυχὸν προσθήκης εἰς τὸ ἐξ ἀναπαραγωγῆς ἀντίτυπον φωτογραφίας ὑπ' ἀριθ. 2 ἐκ τοῦ ἀντιτύπου φωτογραφίας ὑπ' ἀριθ. 1, ἐνεργήθη φωτογραφικὴ μεγέθυνσις τῆς τελευταίας ὑπὸ τὴν αὐτὴν κλίμακα μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2, περὶ ὧν ἀντιτύπων ὅρα ἐντὸς κειμένου εἰκὼν ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ ὑπ' ἀριθ. 2.

Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν ἐξ ἀναπαραγωγῆς παραχθέντων ὡς ἄνω ἀντιτύπων ἐξ ἀμφοτέρων

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μηχανὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοποθετῆται πλησιέστερον τοῦ 1,50 μέτρου. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τὴν ἐν λόγω ἀπόστασιν ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ στῆθος δὲν θὰ ἀποτυπωθοῦν ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐν μεγεθύνσει, παρίσταται ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιήσωμεν φακὸν μεγάλης ἑστιακῆς ἀποστάσεως πλέον. Ἂν ἡ μηχανὴ τοποθετηθῇ εἰς μικροτέραν τοῦ 1,50 μέτρου ἀπόστασιν, ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου (λ.χ. ἡ ρὶς) θὰ ἐμφανισθοῦν μεγαλύτερα ἀπ' ὅ, τι πράγματι εἶναι, ἄλλα δὲ (τὰ ὦτα) μικρότερα. Ἂν ἡ προσωπογραφία εἶναι κατὰ τομὴν-προφίλ—τὰ ὦτα θὰ ἐμφανισθοῦν μεγαλύτερα, ἡ δὲ ρὶς καὶ τὰ ἔτερα σημεῖα μικρότερα. Ἡ παραμόρφωσις τῶν χαρακτηριαστικῶν εἰς τὰς κατὰ τὸν ἀναφερόμενον τρόπον λαμβανομένας φωτογραφίας συχνάκις εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ καθαρισμὸς τῆς ταυτότητος τοῦ ἀτόμου νὰ καθίσταται δύσκολος, ἂν οὐχὶ ἀδύνατος. Δι' ὃ αἱ δι' ἐγκληματολογικοὺς σκοποὺς προοριζόμεναι φωτογραφίαι γενικῶς δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπὸ εἰδικευμένου καὶ λίαν πεπειραμένου ἀστυνομικοῦ φωτογράφου.

ΟΠΤΙΚΟΝ ΠΕΔΙΟΝ

Τὸ βάθος τοῦ ὀπτικοῦ πεδίου εἶναι ἓν ἄλλο σπουδαῖον θέμα διὰ τὰς ἀστυνο-

---

τῶν φωτογραφιῶν, διεπιστώθη ὅτι, ἡ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 φωτογραφίαν εἰκονιζομένη κεφαλὴ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἄνω γυναικός, συμπίπτει ἀπολύτως πρὸς τὸ ἀντίστοιχον τμῆμα τῆς φωτογραφίας ὑπ' ἀριθ. 1. Ἡ τοιαύτη σύμπτωσις ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων.

1) Ὑφίσταται ἡ αὐτὴ ἀπολύτως στάσις, ἔκφρασις τοῦ προσώπου καὶ κατεύθυνσις τοῦ βλέματος τῆς γυναικὸς εἰς ἀμφοτέρας τὰς φωτογραφίας.

2) Ὑφίστανται αἱ αὐταὶ ἀπολύτως ἀποστάσεις διαστάσεις τῶν σταθερῶν μορφολογικῶν σημείων τοῦ προσώπου εἰς ἀμφοτέρας τὰς φωτογραφίας, ἐξετασθέντων κατὰ κάθετον καὶ ὁριζοντίαν κατεύθυνσιν.

3) Ὑφίσταται ἡ αὐτὴ ἀπολύτως κόμμωσις τῆς γυναικὸς καὶ ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομεριακαῖς αὐτῆς γραμμαῖς εἰς ἀμφοτέρας τὰς φωτογραφίας (ὅρα εἰκ. 1 καὶ 2).

γ) Εἰδικὴ ἐξέτασις τῆς ὑπόπτου φωτογραφίας: Διὰ τὴν ἔτι εἰδικωτέραν ἐξέτασιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2, ὡς ὑπόπτου θεωρουμένης φωτογραφίας, ἐνηργήθη ἔτι μεγαλυτέρα μεγέθυνσις ταύτης (ὅρα εἰκ. ἀριθ. 4).

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως καὶ τοῦ ὑπὸ μεγέθυνσιν ἀντιτύπου τούτου ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι:

1) Ὅτι ἐν τῇ ρυθείσῃ μεγεθύνσει εἶναι καταφανῆ τὰ ἴχνη τῆς ἐνεργηθείσης κακοτέχνου ἐπεξεργασίας (Retouche) πέριξ τῆς εἰκόνος τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικός, ἰδία περὶ τὴν κώμην καὶ λαιμόν, πρὸς τὴν συγκάλυψιν τῶν γραμμῶν ἑνώσεως τῶν περιθωρίων τοῦ τμήματος τούτου τῆς φωτογραφίας.

2) Εἰς τὰ ἐξωτερικὰ περιθώρια τῆς κομμώσεως τῆς γυναικὸς καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὰ ἀριστερά, διακρίνονται λευκαὶ φωτοσκιάσεις, αἵτινες, λαμβάνομένου ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν ἀρχικὴν φωτογράφησιν καταδεικνύει φωτισμὸν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, δὲν δικαιολογοῦνται φυσιολογικῶς. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἂν ὁ φωτισμὸς προήρχετο, κατὰ τὴν φωτογράφησιν, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἔδει νὰ ἐπαρουσιάζοντο αἱ αὐταὶ φωτοσκιάσεις καὶ πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ παραπλεύρως ἀγνώστου ἀνδρός, πρᾶγμα ὅπερ δὲν παρατηρεῖται.

3) Ὅτι ἐν τῇ φωτογραφικῇ μεγεθύνσει (ὅρα 3 καὶ 4 εἰκ.) ἀμφοτέρων τῶν φωτογραφιῶν, καταφαίνεται τὸ αὐτὸ χαρακτηριστικὸν κάτωθι τῆς σιαγόνος τῆς γυναικός, ἤτοι τριγωνικὴ φωτοσκίασις, λόγῳ τοῦ κατὰ τὴν ἀρχικὴν φωτογράφησιν ἐκ δεξιῶν ριπτομένου φωτισμοῦ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἐπειδὴ ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω διαπιστοῦται ὅτι: 1) ἡ κεφαλὴ ἐν τῇ φωτογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 2 ἡ εἰκονίζουσα τὴν γυναῖκα εἶναι ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἥτις εἰκονίζεται ἐν τῇ φωτογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2, ἐγένετο ἐπεξεργασία ρετοὺς (Retouche) πέριξ τῆς ἐν τῇ φωτογραφίᾳ ὑπ' ἀριθ. 2 κεφαλῆς τῆς γυναικὸς πρὸς συγκάλυψιν τῶν ἐκ τῆς προσθήκης ἰχνῶν καί, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ καθ' ὅλα ὁμοία φωτογράφησις (ἡ αὐτὴ κλίσις τῆς κεφαλῆς, ἡ αὐτὴ κόμμωσις, ὁ αὐτὸς φωτισμὸς) τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου κατ' ἄλλα χρονικὰ διαστήματα ὑπὸ δύο διαφόρων φωτογράφων,

Διὰ ταῦτα

Ἀποφαινόμεθα ὅτι ἐκ τῶν ὑπ' ὄψει ἡμῶν τεθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 δι' ἐρυθρᾶς μελάνης σημειουμένων φωτογραφιῶν, ἡ φωτογραφία ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 εἶναι παραποιημένη καὶ εἰδικῶς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἄνω κεφαλὴ τῆς γυναικός, κεφαλὴ ἥτις προσετέθη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 φωτογραφίας ἐκ τῶν ὑστέρων, ληφθεῖσα ἀναμφισβητήτως ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 φωτογραφίας.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα καὶ ὑπογράφεται δεόντως.

ΟΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΝΕΣ

μικὰς φωτογραφίας τοῦ τόπου τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος. Βάθος ὀπτικοῦ πεδίου ἀποκαλεῖται ἡ ἔκτασις τοῦ ὅλου χώρου ἐντὸς τῆς ὁποίας τὰ διαφόρως ἀπέχοντα ἀπὸ τὴν μηχανὴν καὶ μεταξὺ των ἀντικείμενα, ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς φωτογραφίας τελείως καθαρά.

Οἱ φακοὶ τῶν φωτογραφικῶν μηχανῶν διαθέτουν ἓν ὄργανον, διάφραγμα ὀνομαζόμενον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ φωτογράφοι ρυθμίζουν, ἀφ' ἑνὸς μὲ τὴν ποσότητα τοῦ μέσω τοῦ φακοῦ διερχομένου φωτός, τοῦ θεωρουμένου ὡς ἀναγκαίου διὰ τὴν καταγραφὴν τῆς εἰκόνος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἔκτασιν τοῦ ὀπτικοῦ βάθους. Ἂν τὸ διάφραγμα τοῦ φακοῦ τὸ ἀφήσωμεν ὅλο ἀνοικτόν, ἡ ταχύτης τοῦ φακοῦ εἶναι μεγάλη, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἔκτασις τοῦ ὀπτικοῦ βάθους εἶναι πολὺ μικρά. Ἂν ἐλαττώσωμεν—σμικρύνωμεν—τὸ διάφραγμα, ἐλαττώνεται ἡ ταχύτης τοῦ φακοῦ, διότι διέρχεται ὀλιγωτέρα ποσότης φωτός, ἀλλ' αὐξάνεται ἡ ἔκτασις τοῦ ὀπτικοῦ βάθους. Ἂς δεχθῶμεν ὅτι ἡ ἀπόστασις τοῦ φακοῦ τῆς μηχανῆς ἔχει ρυθμισθῆ διὰ φωτογράφησιν ἀντικειμένου ἀπέχοντος 2 μ. Ἂν εἰς τὴν μηχανὴν μας χρησιμοποιῶμεν ταχὺν φακὸν καὶ τὸ διάφραγμα αὐτοῦ εἶναι ὅλον ἀνοικτόν, τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκωνται πλησιέστερον τῶν 2 μ., δηλαδὴ εἰς 1.80 ἑκ. ἀπόστασιν καὶ κάτω καὶ πέραν τῶν 2.50 ἕως 3 μ., θὰ ἀπεικονισθοῦν ἐπὶ τῆς φωτογραφίας μὴ καθαρά, ἀσαφῆ—φλοῦ—, ὡς λέγεται εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν φωτογράφων. Ἂν ὅμως ἐλαττώσωμεν τὸ διάφραγμα, καὶ τὰ πλησίον καὶ τὰ ἀπομεμακρυσμένα θὰ ἀπεικονισθοῦν καθαρά, διότι διὰ τῆς ἐλαττώσεως τοῦ διαφράγματος ηὐξήθη τὸ ὀπτικὸν βάθος τοῦ φακοῦ. Κατὰ τὴν λῆψιν φωτογραφιῶν τόπου τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, λυσιτελὲς εἶναι νὰ χρησιμοποιῶμεν πάντοτε μικρὸν διάφραγμα, δεδομένου ὅτι τὰ πάντα σχεδὸν εἶναι ἀκίνητα, διότι οὕτως ἔχωμεν πάντοτε μεγάλον ὀπτικὸν βάθος. Ἐν περιπτώσει λήψεως φωτογραφιῶν διὰ κινηματογραφικῆς μηχανῆς, ἂν τὸ φῶς εἶναι ἀνεπαρκές, δυνάμεθα ν' ἀνοίξωμεν ὅλον τὸ διάφραγμα τοῦ φακοῦ, ἀλλὰ ἡ μηχανὴ πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ τρίποδος, διότι καὶ ὁ χρόνος ἐκθέσεως κατ' ἀνάγκην θὰ εἶναι μεγάλος. Ὅταν ὁ χρόνος λήψεως τῆς εἰκόνος εἶναι μεγάλος, π.χ. 10'' ἕως 1'', ἔστω καὶ ἂν ἡ μηχανὴ εἶναι μικροῦ ἢ μεγάλου μεγέθους, πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ τρίποδος.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πολλάκις δυνάμεθα νὰ ρυθμίσωμεν τὴν ἀπόστασιν τοῦ φακοῦ τῆς μηχανῆς ἐφ' ὡρισμένου μόνον ἀντικειμένου καὶ ν' ἀφήσωμεν ἀνοικτὸν τὸ ὅλον διάφραγμα τοῦ φακοῦ, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν καθαρὰν ἀπεικόνισιν τῶν ὄπισθεν καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ λοιπῶν ἀντικειμένων. Οὐχ ἧττον ὅμως ἡ μέθοδος αὕτη οὐδέποτε ἐπιτρέπεται νὰ ἐφαρμόζεται εἰς λήψεις φωτογραφιῶν προοριζομένων διὰ δικαστικὴν χρῆσιν. Ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ ἐμφανίσωμεν διὰ τῆς φωτογραφίας ἴχνος τι μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν, δυνάμεθα τοῦτο νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς θετικῆς αὐτοῦ φωτογραφίας. Καλὸν εἶναι αἱ προοριζόμεναι διὰ τὸ δικαστήριον φωτογραφίαι νὰ ἐλέγχωνται πρὸ τῆς ἀποστολῆς των, διὰ νὰ προλαμβάνωνται τυχὸν λάθη. Φρόνιμον θεωρεῖται ὅπως εἰς τὸ τέλος ἡ φωτογράφησις τῆς ὅλης σκηνῆς τοῦ ἐγκλήματος ἐνεργεῖται μὲ μικρὸν διάφραγμα, διότι αὕτη δὲν δύναται νὰ διατηρῆται ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἀμετάβλητος, διὰ διαφόρους λόγους. Βραδύτερον ὅμως δυνατὸν νὰ προκύψῃ, κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνακρίσεως, ζήτημα, διὰ λεπτομέρειαν ἀντικειμένου τινος ἢ ἴχνους ἢ διὰ τὴν σχέσιν αὐτοῦ μεθ' ἑτέρου πλησίον του εὑρισκομένου ἀντικειμένου καὶ διὰ τὸ ὁποῖον, κατ' ἀρχάς, δὲν ἀπεδόθη ἰδιαιτέρα σημασία, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐχρησιμοποιήθη μικρὸν διάφραγμα δὲν ἀπεικονίσθη καθαρὸν καὶ σαφὲς ἐπὶ τῆς φωτογραφίας καὶ δὲν δυνάμεθα πλέον, ὡς εἰκός, νὰ λάβωμεν ἐκ νέου τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ.

(Συνεχίζεται)

Ι Ν Τ Ε Ρ Π Ο Λ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Α') Τί εἶναι ὁ διεθνὴς κακοποιός.

Ὁ διεθνὴς κακοποιὸς δὲν εἶναι τύπος νέου ἐγκληματίου, δεδομένου ὅτι ὑφίσταται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν αἱ χῶραι ἐχωρίσθησαν διὰ συνόρων, δηλαδὴ πρακτικῶς καὶ ἱστορικῶς πάντοτε.

Δὲν ἀποτελεῖ καμμίαν πρωτοτυπίαν ὁ τρόπος δράσεως τῶν διαφόρων κακοποιῶν, ἡ συνήθειά των εἰς τὸ ν' ἀναπτύσσουν δραστηριότητα εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέραν περιοχὴν καὶ νὰ ἐπιλέγουν ἐντὸς αὐτῆς τὰ θύματά των. Ἀλλ' οὐδὲ καὶ ὁ τρόπος δράσεως τῶν διαφόρων καταδιωκτικῶν ἀρχῶν ἀποτελεῖ τι τὸ νέον.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι νέον, τοὐλάχιστον ἀπό τινων δεκαετηρίδων, εἶναι ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατὸν νὰ διέλθῃ τις ἐκ μιᾶς χώρας εἰς ἄλλην καὶ ἡ ταχύτης μὲ τὴν ὁποίαν γίνονται αἱ μετακινήσεις αὐταί. Εἶναι, ἐξ ἄλλου, βέβαιον ὅτι τὰ πρόσφατα γεγονότα συνετέλεσαν εἰς τὴν μετακίνησιν καὶ τὴν ἀνάμιξιν τῶν πληθυσμῶν, γεγονὸς ὅπερ ηὐνόησε τὰ μέγιστα τὴν διεθνῆ ἐγκληματικότητα. Τέλος, ὁ συνεχῶς αὐξανόμενος ἀριθμὸς ἀνεξαρτήτων ἐθνῶν, κατέστησε τὰς μαζικὰς ἐπαφὰς ὄχι μόνον ὠφελίμους, ἀλλὰ καὶ ἀπαραιτήτους.

Ἀλλὰ τί εἶναι, τέλος πάντων, αὐτὸς ὁ «διεθνὴς κακοποιός»;

Οὐδεὶς νόμος καὶ οὐδεὶς κῶδιξ καθορίζει τὸ «διεθνὲς ἔγκλημα», οὐδὲ ὑφίσταται διάταξις καθορίζουσα τοὺς διεθνεῖς κακοποιούς. Τὰ κριτήρια διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τούτων εἶναι κατ' οὐσίαν πραγματικά. Ἐπὶ παραδείγματι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ δολοφόνος ἑνὸς Παρισινοῦ ἐπιχειρηματίου καταφύγει εἰς Βέλγιον ἢ εἰς Γερμανίαν, θὰ καταστῇ «διεθνής».

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ καταχρασταὶ ἢ εἰδικευμένοι κλέπται, οἱ ὁποῖοι ἀναπτύσσουν δραστηριότητα εἰς διαφόρους χώρας. Οὐχ' ἧττον ὅμως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «διεθνὴς» ὁ κατασκευάζων παρακεχαραγμένα νομίσματα, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδέποτε ἀπομακρυνθῇ τῶν προαστίων τῆς Ρώμης, ἔνθα ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ μυστικὸν ἐργαστήριόν του.

Ἐπίσης, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἢ τῆς εἰδικότητος, δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς «διεθνεῖς» ἐγκληματίαι καὶ συνήθεις κακοποιοὶ εἰσέτι.

Β') Ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἰντερπόλ.

Ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας (Ἰντερπόλ), συνεστήθη δι' ἱκανοποίησιν τῶν ἀκολούθων δύο ἀναγκῶν:

Πρῶτον, διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ καταπολέμησιν τῆς διεθνοῦς ἐγκληματικότητος καὶ δεύτερον, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐπισήμων ἐπαφῶν μεταξὺ τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐπὶ τῷ τέλει ἀνταλλαγῆς ἰδεῶν καὶ μεθόδων.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἰντερπὸλ βασίζεται εἰς τέσσαρας χρονολογίας:

α) 1914: Κατὰ τὴν χρονολογίαν αὐτὴν συνῆλθον, διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸ Πριγκηπᾶτον τοῦ Μονακό, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Πρίγκηπος Ἀλβέρτου 1ου τοῦ Μονακό, ἀστυνομικοὶ λειτουργοί, δικαστικοὶ καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι, ἐκ διαφόρων χωρῶν, διὰ νὰ θέσουν τὰς βάσεις μιᾶς διεθνοῦς ἀστυνομικῆς συνεργασίας. Ἀτυχῶς, μετὰ πάροδον ὀλίγων μηνῶν, ἐξερράγη ὁ Α' παγκόσμιος πόλεμος καὶ οὕτω τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον συνέταξαν οὗτοι, παρέμεινεν ἀνεφάρμοστον.

β) 1923: Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ δευτέρου συνεδρίου τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας, τὸ ὁποῖον συνεκλήθη εἰς τὴν Αὐστριακὴν πρωτεύουσαν, ὁ Διευθυντὴς τῆς

'Αστυνομίας τῆς Βιέννης, Γιόχαν Σόμπερ, ἐπανέφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ σχέδιον διεθνοῦς ἀστυνομικῆς συνεργασίας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπασχολήσει πρὸ ἐννέα ἐτῶν τὴν σύνοδον τοῦ Μονακό. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἐνεκρίθη ὑπὸ 138 ἀντιπροσώπων, ἐκπροσωπούντων εἴκοσι χώρας καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις μιᾶς «Διεθνοῦς 'Επιτροπῆς 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας», ὡρίσθη δὲ ὡς ἕδρα αὐτῆς ἡ Βιέννη. 'Η ἐπιτροπὴ αὐτή, ἐλειτούργησε κατὰ τρόπον λίαν ἱκανοποιητικὸν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου.

γ) 1946: Κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ Γενικοῦ 'Επιθεωρητοῦ τῆς Βελγικῆς 'Αστυνομίας κ. Λουβάζ, συνῆλθον εἰς Βρυξέλλας τὰ παλαιὰ μέλη τῆς Διεθνοῦς 'Οργανώσεως 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας, διὰ νὰ θέσουν ἐπὶ νέων βάσεων τὸ θέμα τῆς διεθνοῦς ἀστυνομικῆς συνεργασίας.

Εἰς τὸ παλαιὸν καταστατικὸν τῆς 'Οργανώσεως, ἐπηνέχθησαν διάφοροι τροποποιήσεις, σπουδαιότεραι τῶν ὁποίων ἦσαν: 1) ἡ καθιέρωσις τοῦ θεσμοῦ τῆς προεδρίας, ἥτις τιμητικῶς ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Λουβάζ, 2) ἡ σύστασις 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς καὶ 3) ἡ ἐγλογὴ Γενικοῦ Γραμματέως. Κατὰ τὴν σύνοδον τῶν Βρυξελλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον δέκα νέαι χῶραι, ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἡ μεταφορὰ τῆς ἕδρας τῆς 'Οργανώσεως εἰς Παρισίους.

δ) 1956: Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, συνῆλθον εἰς γενικὴν Συνέλευσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν 55 χωρῶν - μελῶν τῆς Διεθνοῦς 'Οργανώσεως 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἔγκρισιν τοῦ νέου καταστατικοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπέφερον τὰς ἀναγκαίας τροποποιήσεις. Τὸ νέον καταστατικὸν ἀποτελεῖται ἐκ πεντήκοντα ἄρθρων, αἱ κυριώτεραι διατάξεις τῶν ὁποίων εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

'Η Διεθνὴς 'Επιτροπὴ 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας», ἡ ὁποία ὑφίστατο μέχρι τοῦ ἔτους 1956, μετωνομάσθη εἰς «Διεθνῆ 'Οργάνωσιν 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας» (Interpol). 'Ο ὅρος «'Επιτροπὴ» χρησιμοποιεῖται ἔκτοτε εἰς τὴν 'Ιντερπόλ, διὰ τὸν καθορισμὸν ὁμάδων τῆς 'Οργανώσεως μὲ περιωρισμένην ἁρμοδιότητα.

'Η Διεθνὴς 'Οργάνωσις 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας περιλαμβάνει:

1) Τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατον ὄργανον τῆς 'Ιντερπὸλ καὶ συνέρχεται ἅπαξ τοῦ ἔτους. Εἰς ταύτην μετέχουν ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν μετεχόντων τῆς Διεθνοῦς 'Οργανώσεως μελῶν.

2) "Ενα Πρόεδρον, ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως διὰ τέσσαρα ἔτη καὶ δύο 'Αντιπροέδρους, ἐκλεγομένους διὰ τρία ἔτη.

3) Μίαν 'Εκτελεστικὴν 'Επιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐξ ἐννέα μελῶν, προερχομένων ἐκ διαφόρων χωρῶν. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην μετέχουν καὶ τὰ μέλη τοῦ Προεδρείου τῆς 'Οργανώσεως.

4) "Ενα Γενικὸν Γραμματέα, ὅστις διορίζεται ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως διὰ πενταετῆ περίοδον, κατόπιν προτάσεως τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς.

5) Μίαν Γενικὴν Γραμματείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀποφάσεων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως καὶ τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς, τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐν γένει διοικήσεως τῆς 'Οργανώσεως καὶ τὸν συντονισμὸν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς διεθνοῦς ἐγκληματικότητος.

6) Τὰ «Κεντρικὰ 'Εθνικὰ Γραφεῖα», τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς ἑκάστην χώραν - μέλος τῆς 'Οργανώσεως καὶ εἶναι ἐπιφορτισμένα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν συνδέσμου μετὰ τῶν διαφόρων ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς χώρας αὐτῆς καὶ τῶν τοιούτων ἄλλων χωρῶν, ὡς καὶ τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς 'Ιντερπόλ.

'Η Γενικὴ Συνέλευσις καὶ ἡ 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ εἶναι ὄργανα περιοδικῆς δραστηριότητος, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Γενικὴ Γραμματεία καὶ τὰ «Κεντρικὰ 'Εθνικὰ Γραφεῖα» ἔχουν μόνιμον καὶ διαρκῆ δραστηριότητα.

Γ') Γενικὴ Ἀποστολὴ τῆς Ἰντερπόλ.

Ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας (Ἰντερπόλ), συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς, ἔχει ὡς ἀποστολήν :

1) Τὴν ἐξασφάλισιν καὶ ἀνάπτυξιν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρας ἀμοιβαίας βοηθείας μεταξὺ τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὑφισταμένης Νομοθεσίας αὐτῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι τῆς παγκοσμίου δηλώσεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

2) Τὴν σύστασιν καὶ ἀνάπτυξιν πάσης ὑπηρεσίας ἱκανῆς νὰ συμβάλλῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῶν ἐγκλημάτων κοινοῦ δικαίου.

Ἐνταῦθα δέον νὰ διευκρινισθῇ ὅτι, συμφώνως τῷ Καταστατικῷ, ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς οἱαδήποτε ἀνάμιξις τῆς Ἰντερπὸλ εἰς θέματα ἢ ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι ἔχουν χαρακτῆρα πολιτικόν, στρατιωτικόν, θρησκευτικὸν ἢ φυλετικόν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, καταφαίνεται ὅτι οὐσιώδης ἀποστολὴ τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας, εἶναι ὁ συντονισμὸς τῆς δραστηριότητος τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐπὶ σκοπῷ προλήψεως καὶ καταστολῆς τοῦ ἐγκλήματος.

Δ') Καταδίωξις τῶν κακοποιῶν.

Ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν διεθνῶν κακοποιῶν ὀργανοῦται κατὰ τρεῖς ἀλληλοσυμπληρουμένους τρόπους, ἤτοι: 1) διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀστυνομικῶν πληροφοριῶν, 2) διὰ τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος ὑπόπτων ἢ καταζητουμένων προσώπων καὶ 3) διὰ τῆς συλλήψεως ἐκείνων διὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχουν παραγγελίαι τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἀστυνομικῶν πληροφοριῶν μεταξὺ τῶν Ἀστυνομιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν ἔχει χαρακτῆρα τόσον προληπτικόν, ὅσον καὶ κατασταλτικόν.

Ὁ ὅρος «πληροφορίαι» δέον νὰ λαμβάνεται ὑπὸ τὴν εὐρείαν σημασίαν τῆς λέξεως, διότι ἄλλοτε μὲν παρέχονται πληροφορίαι ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας μιᾶς χώρας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἄλλης χώρας ἢ τὴν Γενικὴν Γραμματείαν τῆς Ἰντερπόλ, σχετιζόμεναι μὲ τὴν ἐγκληματικὴν δρᾶσιν ἑνὸς ἢ περισσοτέρων προσώπων, ἄλλοτε δὲ διαβιβάζονται ἔγγραφα, περιέχοντα τὰ χαρακτηριστικὰ διαφόρων κακοποιῶν, δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἢ φωτογραφίας αὐτῶν. Ἀλλὰ αἱ σπουδαιότεραι καὶ αἱ συχνότεραι τῶν ἀνταλλασσομένων πληροφοριῶν ἀφοροῦν τὸ ποινικὸν παρελθὸν τῶν διαφόρων κακοποιῶν.

Τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν αἱ αἰτούμεναι πληροφορίαι ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἀστυνομικῶν Σωμάτων ἢ τῆς Ἰντερπόλ, δυνατὸν νὰ ἔχουν συλληφθῇ, εἴτε νὰ τελοῦν ὑπὸ ἐπιτήρησιν, εἴτε ἁπλῶς νὰ εἶναι ὕποπτα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τῶν διεθνῶν κακοποιῶν, ἡ ἐνέργεια τῆς Ἰντερπὸλ συνίσταται εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν πραγματικῶν στοιχείων ταυτότητος τῶν κακοποιῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι, παρουσιαζόμενοι μὲ πολλὰ ὀνόματα, προσπαθοῦν ν' ἀποδείξουν τὸ «ἄλλοθι» ἢ νὰ διαφύγουν τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν. Δὲν εἶναι σπάνιαι αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας διεπιστώθη ἡ ὕπαρξις διεθνῶν κακοποιῶν μὲ δέκα ἢ εἴκοσι πλαστὰ ὀνόματα.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τούτων ἐπιτυγχάνεται, εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων, διὰ τῆς συγκρίσεως τῶν δακτυλικῶν των ἀποτυπωμάτων, διότι, ἐνῶ εἶναι εὔκολον εἰς τοὺς κακοποιοὺς νὰ ἀλλάξουν ὀνόματα, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μεταβάλουν καὶ τὰ δακτυλικά των ἀποτυπώματα. Ἀρκεῖ νὰ συγκεντρωθῶσι καὶ παραβληθῶσι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἑνὸς κακοποιοῦ, διὰ νὰ διαπιστωθῇ πλήρως ἡ ταυτότης του, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀλλαγῶν τὰς ὁποίας ἔχει ἐπιφέρει εἰς τὸ ὄνομά του, τὴν ἐξωτερικήν του ἐμφάνισιν, τὸν τρόπον ζωῆς καὶ ἐν γένει δρᾶσιν αὐτοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΑ ΜΕΤΑΔΙΔΟΜΕΝΑ ἐκ τῶν ἄλλων χωρῶν σχετικὰ μὲ τὴν Μαφίαν γεγονότα θὰ ἀπήτουν ἑκατοντάδας σελίδων νὰ καταχωρηθοῦν. Σταχυολογῶ ἐνταῦθα τὰ πλέον χαρακτηριστικά:

Μία «φωνὴ» ἐκ Παρισίων ὁμιλεῖ διὰ «ἀγγλικὴν Μαφίαν», παραλληλίζει δὲ τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς Λονδῖνον μὲ ἐκεῖνα τῆς «Κόζα Νόστρα» Ἀμερικῆς καὶ συμπεραίνει ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ mafiosi εἶναι ἁπλῶς μία... προσκοπικὴ ὁμάς. Ἰδοὺ τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων, ὅπως ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας περὶ τὰ τέλη τοῦ 1963:

«Κατὰ τὴν διάρκειαν συνεντεύξεώς του ἀπὸ τηλεοράσεως, ὁ πρώην ἀρχηγὸς τῶν Βρεταννῶν γκάγκστερς Τζὰκ Σπὸτ—τὸ πραγματικὸν ὄνομά του εἶναι Τζὰκ Κόμερ—ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Λονδίνου διευθύνεται σήμερον ἀπὸ ἀνθρώπους βαρβάρους καὶ ἀφόβους, ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἀμερικανικὴ «Κόζα Νόστρα» φαίνεται ἁπλῆ προσκοπικὴ ὁμάς! «Σᾶς λέγω ἐκ πείρας ὅτι εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τὸ κακὸν καὶ τὸ ἔγκλημα ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν τρομερωτέραν ἐγκληματικὴν ὀργάνωσιν ποὺ ἐγνώρισεν ὁ κόσμος», προσέθεσεν ὁ Τζὰκ Σπότ. Ὁ Βρεταννὸς πρώην ἀρχιγκάγκστερ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ βρεταννικὴ Μαφία ἔχει ἐπαφὰς μὲ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅτι ἐλέγχει εἰς Βρεταννίαν τὰ χαρτοπαίγνια, τοὺς ἱπποδρόμους καὶ ἐπωφελεῖται ἀπὸ ὅλα ὅσα γίνονται νομίμως εἰς τὴν χώραν. Καὶ συνεπέρανε φιλοσοφικώτατα: «Ξέρω ὅτι διακινδυνεύω τὸ πετσί μου ἀποκαλύπτοντας τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μ' ἔχουν ἤδη σημαδεμένον καὶ δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί μπορεῖ νὰ συμβῇ. Ἂν στείλουν ἀνθρώπους των νὰ μὲ κτυπήσουν, θὰ ἀναγνωρίσουν ἔτσι μόνοι των ὅτι ὅσα εἶπα εἶναι ἀλήθεια καὶ ὅτι εἶναι ἔνοχοι». Ὁ Τζὰκ Σπὸτ ἀπεσύρθη τῆς ἐνεργοῦ δράσεως ὡς γκάγκστερ τὸ 1936, ἀφοῦ ἐτραυματίσθη ἀπὸ μίαν ὁμάδα ἀντίπαλον τῆς ἰδικῆς του. Ἐχρειάσθη νὰ τοῦ κάμουν 200 ράμματα διὰ νὰ θεραπευθοῦν τὰ τραύματά του, ἀλλὰ πιστεύει ὅτι τότε τὰ πράγματα ἦσαν καλύτερα ἀπὸ σήμερα»...

Ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Μελβούρνην, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον ἐ.ἔ., ἀναφέρεται εἰς δολοφονίας τεσσάρων Ἰταλῶν μεταναστῶν καὶ εἰς ἀνακάλυψιν ἀποθήκης ὅπλων τῆς ἰταλικῆς Μαφίας ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ἀστυνομίας. Διαλαμβάνεται εἰς τὸ τηλεγράφημα αὐτό:

«Ἡ Ἀστυνομία ἀνεκάλυψε μέγαν ἀριθμὸν πυροβόλων ὅπλων σήμερον τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν διάρκειαν αἰφνιδιαστικῆς ἐρεύνης εἰς τὴν ἀγορὰν ὀπωρικῶν καὶ λαχανικῶν τῆς Μελβούρνης. Ἡ ἀγορὰ ἠρευνήθη ὑπὸ 180 ἀστυνομικῶν, κατόπιν τῆς δολοφονίας τεσσάρων Ἰταλῶν, σχετιζομένων μὲ τὴν ἐν λόγῳ ἀγοράν, κατὰ τοὺς τελευταίους ἐννέα μήνας. Αἱ δολοφονίαι τῶν ἐν λόγῳ Ἰταλῶν ἐγένοντο κατὰ τρόπον ὑπενθυμίζοντα τὴν δραστηριότητα τῆς Μαφίας. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Ἀστυ-

νομίας Τζὰκ Μάθιους ἐδήλωσε πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐρεύνης οἱ ἀστυνομικοὶ ἀνεκάλυψαν περίστροφα, τυφέκια, κεφαλοθραύστας, μαχαίρας καὶ πελέκεις».

Ἀπὸ τὴν Σικελίαν, δύο τηλεγραφήματα τοῦ Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἀναφέρονται εἰς τὴν σύλληψιν καὶ ἐκτόπισιν τοῦ Γκιουζέπε Ροῦσσο ἢ «Θείου Πέππι», ἐτῶν 72, ὁ ὁποῖος φέρεται ὡς ἀρχηγὸς τῆς σικελικῆς Μαφίας, μολονότι γέρων καὶ τυφλός.

Τὸ πρῶτον :

«Τὸ ἐνταῦθα δικαστήριον διέταξε χθὲς τὴν ἐκτόπισιν τοῦ ἡλικίας 72 ἐτῶν Γκιουζέππε Ροῦσσο, φερομένου ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Μαφίας τῆς Σικελίας. Ὁ Ροῦσσο, συμφώνως πρὸς ὡρισμένας πληροφορίας, συνεδέετο ἐπίσης μετὰ τοῦ γκάγκστερ Λάκυ Λουτσιάνο. Τὸ δικαστήριον διέταξεν ὅπως ὁ Ροῦσσο, ὁ ὁποῖος σημειωτέον εἶναι σχεδὸν τυφλός, ἐκτοπισθῇ διὰ πέντε ἔτη εἰς τὴν βόρειον Ἰταλίαν. Ἐναντίον τοῦ γέροντος μαφιστοῦ οὐδεμία κατηγορία διετυπώθη, εἰς τὸ αἰτιολογικὸν δὲ τῆς ἀποφάσεως ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ροῦσσο ἐκτοπίζεται διότι θεωρεῖται ὡς «ἐπικίνδυνος διὰ τὴν κοινωνίαν». Ὁ ἐκτοπιζόμενος, ὁ ὁποῖος εἶναι πλούσιος κτηματίας, πάσχει ἐκ καταρράκτου, διαβήτου καὶ καρδιακοῦ νοσήματος καὶ κατόπιν τούτου δὲν ὑπεχρεώθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον. Οὗτος συνελήφθη τὴν 6ην τρέχοντος καὶ ἔκτοτε εὑρίσκετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν φυλακῶν.

»Ἂν καὶ 10.000 περίπου κάτοικοι τῆς πόλεως Μουσσομέλι, ἐκ τῆς ὁποίας κατάγεται ὁ φερόμενος ὡς ἀρχηγὸς τῆς Μαφίας, ὑπέγραψαν αἴτησιν διὰ τῆς ὁποίας οὗτοι διαβεβαιοῦν ὅτι ὁ Ροῦσσο δὲν εἶναι παρὰ ἕνας φιλάνθρωπος γηραιὸς κτηματίας, ἡ Ἀστυνομία ἐπέμενεν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐγκληματικῶν κύκλων τῆς Σικελίας, διαδεχθεὶς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν Ντὸν Καλογκέρο Βιτζίνι ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸ 1954. Σημειωτέον ὅτι ὁ Ροῦσσο εἶχε συλληφθῇ ἑπτάκις εἰς τὸ παρελθὸν διὰ δολοφονίαν, ληστείαν καὶ ἄλλα ἐγκλήματα. Ἐν τούτοις, αἱ ἐναντίον του κατηγορίαι δὲν ἀπεδείχθησαν, διότι λόγω τῆς τρομοκρατίας τῆς Μαφίας, οὐδεὶς μάρτυς κατηγορίας ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ δικαστήριον».

Καὶ τὸ δεύτερον, ἀφοῦ ὁ «ἀρχηγὸς» ἐξετοπίσθη καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν νέαν του διαμονήν, τὴν πόλιν Λοβέρε:

«Ἐγώ; Νὰ σκοτώσω ἄνθρωπο; Μὴ χειρότερα! Νὰ διατάξω δολοφονία; Ποτέ! Ἐγώ, κύριέ μου, εἶμαι θεοφοβούμενος καὶ πηγαίνω τακτικὰ στὴν ἐκκλησία. Ἀρχηγὸς κακοποιῶν ἐγώ; Ἀστεῖο πρᾶγμα. Ἐγὼ μόνον φίλους ἔχω καὶ μ' ἀρέσει νὰ κάνω τὸ καλό, νὰ δίνω δῶρα λ.χ... Πιστεύω στὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἠθική. Δὲν ξέρεις πόσο μοῦ ἔχει κοστίσει ποὺ μὲ ἐξώρισαν ἐδῶ πάνω...». Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἀφηγεῖται, σὲ ὅποιον δεχθῇ νὰ τὸν ἀκούσῃ, ὁ Γκιουζέπε Τζένκο Ροῦσσο («θεῖος Πέππι» γιὰ τοὺς «δικούς» του), ποὺ εἶναι ἀπὸ προχθὲς καὶ γιὰ πέντε προσεχῆ χρόνια, ὑποχρεωτικῶς κάτοικος Λοβέρε τῆς βορείου Ἰταλίας. Ὁ «θεῖος Πέππι», ποὺ στὰ 72 χρόνια του θεωρεῖται ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς σικελικῆς Μαφίας, κατεδικάσθη σὲ πενταετῆ ἐκτόπισι καὶ ἔτσι, ἀπὸ τὸ «βασίλειό» του στὴ Σικελία, βρέθηκε ἀνεπιθύμητος καὶ ἀρκετὰ ὠργισμένος, ἐξόριστος στὸ Λοβέρε. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως ἑτοιμάζει, κατηγανακτημένος, τὰ ὑπομνήματα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, διαμαρτυρόμενος ποὺ τοῦ ἔστειλαν τέτοιο «πεσκέσι», ἐνῶ ὁ «θεῖος Πέπι» προσπαθεῖ νὰ παρουσιασθῇ ἕνα ἀγαθὸ γεροντάκι ποὺ κακοπαθαίνει. Ὡστόσο, ὅλοι στὴν Ἰταλία ξέρουν ὅτι 500 ἄτομα ἔχουν σκοτωθῇ ἀπὸ τὴν λῆξι τοῦ πολέμου ἀπὸ τοὺς μαφιόζους, χωρὶς νὰ γίνῃ οὔτε μία σύλληψις καὶ ὅτι καμμιὰ δολοφονία δὲν γίνεται χωρὶς τὴν ἔγκρισι τοῦ «θείου». Τώρα, τὸν ἀναπληρώνει, στὴ Σικελία, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως τοῦ «θείου», Βάριο Σάντε»...

Δύο ἄλλα τηλεγραφήματα, τὸ πρῶτον ἐκ Παλέρμου καὶ τὸ δεύτερον ἐκ Παρισίων, ἀναφέρουν πολλὰ ἀξιόλογα μὲ τὴν σενιορίνα Μπατάλια, εἰς τὸ δρᾶμα τῆς

ὁποίας ἀνεφέρθη ἡ παροῦσα ἔρευνα κατὰ τὰς ἀρχάς της. Ἰδοὺ τὸ ἐκ Παλέρμου, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1964:

«Παρουσία πυκνοῦ ἀκροατηρίου καὶ ὑπὸ ἰσχυρὰν ἀστυνομικὴν φύλαξιν ἤρχισε χθὲς ἐνταῦθα ἡ πρώτη μεγάλης σειρᾶς δικῶν ἐναντίον τῆς Μαφίας, ἡ ἔκβασις τῶν ὁποίων ἴσως ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κατάρρευσιν τοῦ κράτους τοῦ φόβου εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡ δίκη εὑρίσκεται εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ἐξοντωτικοῦ πολέμου ποὺ ἐξαπέλυσεν ἡ Ἀστυνομία ἐναντίον τῆς Μαφίας ἀπὸ τὸν Ἰούνιον 1963, ὅταν ἐφονεύθησαν 8 ἀστυνομικοὶ ἀπὸ ἔκρηξιν βόμβας—παγίδος τῆς συμμορίας. Πολιτικῶς ἐνάγουσα καὶ κυρία μάρτυς κατηγορίας εἶναι ἡ τολμηρὰ χήρα κ. Σεραφίνα Μπατάλια, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος καὶ ὁ θετὸς υἱὸς ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῆς Μαφίας. Ἡ ὑπόθεσις παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, δεδομένου ὅτι ἡ κ. Μπατάλια παρεβίασε τὸν πανάρχαιον νόμον τῆς «σιωπῆς» τῆς Σικελίας.

»Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς δίκης, οἱ συνήγοροι μερικῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἐπέτυχον τὴν ἀναβολὴν δι' ἀργότερον τῆς δίκης διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ συζύγου τῆς κυρίας Μπατάλια, ἐμπόρου καφέ, καὶ τὴν ἐξέτασιν μόνον τῆς ὑποθέσεως δολοφονίας τοῦ θετοῦ υἱοῦ της Σαλβατόρε-Λοῦπο. Ὁ δολοφονηθεὶς σύζυγος χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας ὡς ἀρχηγὸς «Ντετσίνα» (ὁμάδος ἐκ δέκα ἀνδρῶν) τῆς Μαφίας εἰς τὴν πόλιν Ἀλκαμόνε. Οὗτος ἐφονεύθη τὸ 1961 ὑπὸ τῆς Μαφίας εἰς ἀντεκδίκησιν—ὡς ἰσχυρίζεται ἡ χήρα του—διὰ τὸν φόνον ἑνὸς ἀντιπάλου του ἡγέτου τῆς Μαφίας, τοῦ Γκιουζέππε Νταρίγκο. Ὁ υἱὸς ἐδολοφονήθη τὸ ἐπόμενον ἔτος καὶ διὰ τὴν δολοφονίαν του κατηγορεῖται ὁ ἴδιος ὁ σωματοφύλαξ του Μάρκο Σεμίλια, γνωστὸς εἰς τοὺς φίλους του ὡς «Οὐ μαλάτου» (ὁ ἀσθενής). Ἡ Ἀστυνομία κατέσχε μέχρι τοῦ παρελθόντος μηνὸς 139 στρατιωτικὰ τυφέκια, 230 κυνηγετικὰ ὅπλα, 178 περίστροφα, 26 βλήματα ὅλμων, 302 χειροβομβίδας καὶ μεγάλας ποσότητας πυρομαχικῶν καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν».

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἕτερον, τὸ ἐκ Παρισίων, κατὰ Φεβρουάριον 1964 ἐπίσης:

«Ὅλοι ὅσοι εὑρίσκονται εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Παλέρμου εἶναι ἐνδεδυμένοι εἰς τὰ μαῦρα: Δικασταί, δικηγόροι, ἔνορκοι, μάρτυρες, κατηγορούμενοι. Τὸ μαῦρον εἶναι τὸ χρῶμα τῆς Σικελίας. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου, οἱ μάρτυρες ἀπαντοῦν στερεοτύπως: «Δὲν γνωρίζω», ἢ «δὲν ἐνθυμοῦμαι». Ὅσον καὶ ἂν τὰ μέλη τῆς Μαφίας εὑρίσκωνται εἰς τὸ ἑδώλιον, ἐν μέσῳ τῶν καραμπινιέρων, ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦν νὰ προκαλοῦν τὸν τρόμον. Εἰς μίαν στιγμὴν ἐμφανίζεται μιὰ γυναίκα φέρουσα πέπλον. Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῶν δικαστῶν καὶ ἀποκαλύπτεται. Ἕνας ψίθυρος ἀκούεται εἰς τὴν αἴθουσαν, διότι τὸ ἀκροατήριον ἀνεγνώρισε τὴν Φίνα Μπατάλια, τὴν ἐπονομαζομένην «χήραν μὲ τὸ περίστροφον», ἡ ὁποία ἦτο γνωστὸν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ σιωπήσῃ. Ἡ Φίνα, σύντροφος ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἑνὸς ἐκ τῶν πλέον ἐξεχόντων στελεχῶν τῆς Μαφίας, τοῦ Στέφανο Μπατάλια, ἀνέφερε πράγματι εἰς τὸ δικαστήριον μὲ σταθερὰν φωνὴν τὰ ὀνόματα τῶν σημαντικωτέρων ἡγετῶν τῆς μυστικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως καὶ τοῦτο ἐκ λόγων ἐκδικήσεως. Ἡ χήρα μὲ τὸ περίστροφον τρέφει μένεα ἐναντίον τῆς Μαφίας, διότι μέλη αὐτῆς ἐφόνευσαν τὸ 1961 διὰ μυστηριώδεις λόγους τὸν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν της Σαλβατόρε. Ἡ Φίνα εἰς τὴν κατάθεσίν της δὲν περιωρίσθη νὰ δώσῃ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν δολοφόνων τῶν προσφιλῶν της προσώπων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων, δραστῶν φρικτῶν φόνων καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Σικελία ὑποφέρει ἀπὸ ἐτῶν. Ὡσαύτως κατήγγειλε καὶ τοὺς διαφόρους ἠθικοὺς αὐτουργούς, πρόσωπα κατέχοντα ἰδιαιτέραν θέσιν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἱεραρχίαν τῆς Μαφίας. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι τόσον ἐντυπωσιακαὶ καὶ πολυάριθμοι ἦσαν αἱ καταγγελίαι της, ὥστε ἐχρειάσθη νὰ διακοπῇ ἡ συνεδρίασις τοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἀποκαλύψεις ἀργότερον»...

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

— Φύλαγα τὸ μυστικό μου κι' ἔπνιγα τὴ χαρά μου. Τὸν συναντοῦσα τώρα κρυφὰ ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο κι' ἔπαψα νὰ κάθωμαι μαζί του τὰ βράδυα στὸ καμπαρέ. Αὐτὸ ἱκανοποίησε τὴ διευθύντρια καὶ γιὰ νὰ μὲ διασκεδάση ἐδημιούργησε ἕνα πάρτυ σὲ παραλιακὸ ἐξοχικὸ κέντρο τῆς Γλυφάδας μὲ συντροφιὰ τὸν ἰδιοκτήτη καὶ συνεταῖρο της Κάλπη καὶ τὸ φίλο τους Ἀλέκο Τζιμένη. Ἐγὼ ὅμως εἰδοποίησα τὸν Στέργιο καὶ μόλις φτάσαμε ἦρθε στὸ κέντρο καὶ κάθησαι μαζί μας. Ἂν καὶ ἀπρόσκλητος δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν διώξουν, ἦταν φίλος τους καὶ τακτικὸς πελάτης. Ὅμως δὲν τὸν ἔβλεπαν μὲ καλὸ μάτι καὶ καραδοκοῦσαν κάποια ἀφορμή. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ Στέργιος ἔσκυψε κάτι νὰ μοῦ ψιθυρίση, ἡ μαντὰμ Γκέρτα τοῦ πέταξε τὰ τσόφλια ἀπὸ τὰ φροῦτα ποὺ ἔτρωγε. Ὁ Στέργιος ἀγανάκτησε καὶ τῆς πέταξε τὸ πιάτο του. Ἔγινε μεγάλη φασαρία, τσακωμός, πυροβολισμοί, ὕστερα ὅμως τὰ ἔφτιαξαν καὶ συνεχίσαμε τὸ γλέντι μέχρι τὸ πρωί. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα νέα πρόσκλησις τῆς μαντὰμ Γκέρτα, καινούργιες αὐστηρὲς παρατηρήσεις. Τὸ βράδυ ποὺ ἦρθε ὁ φίλος μου στὸ κέντρο τοῦ εἶπα τὴν ἀπαίτησι τῆς μαντάμ, πὼς πρέπει δηλαδὴ νὰ διακόψουμε τὶς σχέσεις μας.

— Μὴ φοβᾶσαι πιὰ Ρεζέντα. Ὅσα κι' ἂν μοῦ ζητήσουν θὰ τὰ δώσω γιὰ νὰ σὲ κάνω δική μου.

— Μὰ πρέπει νὰ δώσης χρήματα γιὰ νὰ μὲ πάρης; τὸν ρώτησα.

— Ναὶ Ρεζέντα, ἔδωσαν χρήματα σ' αὐτὸν ποὺ σ' ἔφερε καὶ σ' ἔχουν χρεώσει μὲ ἀρκετὰ γιὰ τουαλέττες κ.ἄ.

—Ὥστε μὲ πούλησε ὁ ἄθλιος;

— Τώρα ἂς τὰ ξεχάσουμε αὐτά. Ὅλα τέλειωσαν, αὔριο θὰ εἶσαι ἐλεύθερη.

— Τὸ αὔριο, ἦταν μιὰ μέρα συννεφιασμένη καὶ ψιλόβρεχε. Ἀργὰ τὸ βράδυ ἔπιασε ἡ μπόρα κι ὁ φίλος μου ποὺ τὸν περίμενα δὲν εἶχε φανῆ. Σκέφθηκα πὼς ἡ καταιγίδα τὸν ἐμπόδισε. Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔγινε μέσα στὸ καμπαρὲ μεγάλο σούσουρο. Στὴν ἀρχὴ κρυφομιλήματα κι' ἔπειτα ζωηρὲς συζητήσεις γιὰ τὸ ξαφνικό. Σκότωσαν τὸν Φρατίδη. Ὁ κόσμος μὲ μιᾶς σκοτείνιασε γιὰ μένα. Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι αὔριο θὰ μ' ἔκανε ἐλεύθερη, ὅμως δὲν πρόλαβε, δὲν τὸν ἄφησαν, τὸν σκότωσαν. Ὅπως ἔλεγαν, ἡ ἀφορμὴ ἦταν τὸ ἐπεισόδιο στὸ πάρτυ τῆς Γλυφάδας. Σὰν ὑπνωτισμένη μὲ πῆγαν ἀργότερα στὴν Ἀστυνομία γιὰ ἀνάκρισι. Ὕστερα κλείστηκα στὴν κάμαρά μου καὶ πῆρα τὴν μεγάλη ἀπόφασι. Καὶ τὴν ἑπομένη τὸ ἀπόγευμα, ἀφοῦ ἀγόρασα λουλούδια κι' ἕνα σωληνάριο βερονάλ, τράβηξα γιὰ τὸ νεκροταφεῖο. Στὴν εἴσοδο εἶπα στὸ φύλακα νὰ μοῦ δείξη τὸν τάφο τοῦ νέου ποὺ σκότωσαν χθὲς τὴ νύκτα.

— Εὐχαρίστως, μοῦ εἶπε, πᾶμε.

— Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔμπαινε καὶ μιὰ μαυροφορεμένη γυναικούλα μ' ἕνα γέρο παπᾶ. Προχωρήσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ φτάσαμε σ' ἕνα νεόσκαφτο τάφο μὲ ἀριθμὸ πάνω σ' ἕνα ξυλάκι.

—Ἐδῶ εἶναι, μοῦ εἶπε κι' ἔφυγε.

— Σκόρπισα τὰ λουλούδια ἐπάνω, γονάτισα καὶ μὲ καφτὰ ἀκράτητα δάκρυα ψιθύρισα. «Στέργιε ἔρχομαι». Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄνοιξα τὸ σωληνάριο, ἔνοιωσα ἕνα χέρι νὰ ἀκουμπᾶ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο μου καὶ μιὰ τρεμουλιαστὴ φωνὴ νὰ μοῦ λέη:

— Παιδί μου, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί πᾶς νὰ κάνης;

Ἦταν ὁ γέρο παπᾶς. Μὲ σήκωσε μὲ τὰ ἀδύναμα χέρια του, καθήσαμε στὸν πλαϊνὸ μαρμάρινο τάφο καὶ μὲ ρώτησε:

— Τί σοῦ εἶναι ὁ νεκρός;

— Σχεδὸν ἄνδρας μου. Εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ παντρευτοῦμε καὶ χθὲς τὴ νύκτα τὸν σκότωσαν. Μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω χωρὶς ἐκεῖνον;

— Μὰ παιδί μου, δὲν ξέρεις πὼς αὐτὸ εἶναι μεγάλη ἁμαρτία;

— Μπορεῖ, ἀλλὰ ἂν ζήσω θὰ εἶναι μεγαλύτερη, γιατὶ ἐκεῖ ποὺ βρίσκομαι ἄθελά μου εἶμαι ἁμαρτωλή, εἶμαι πόρνη, τοῦ εἶπα, ἐξιστορώντας του μὲ λίγα λόγια τὴ ζωή μου. Δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω ἐκεῖ μέσα στὸ βοῦρκο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα ἄλλο καταφύγιο.

— Ὑπάρχει, μοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη, φτάνει νὰ τὸ θελήσῃς μὲ τὴν καρδιά σου. Θὰ σὲ πάω σ' ἕνα μικρὸ μοναστήρι νὰ ἀφιερωθῇς στὸν Χριστὸ κι' ἐκεῖ θὰ βρῇς τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς σου.

— Ἅρπαξα μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι του, τὸ φίλησα καὶ εἶπα: Σᾶς εὐχαριστῶ. Ὁ Θεὸς σᾶς ἔστειλε, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πᾶτε τὸ γρηγορώτερο, γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσω ἐκεῖ. Σταθήκαμε λίγο ἀκόμη μπροστὰ στὸν τάφο, ὁ γέρο παπᾶς ἔψαλε λίγες εὐχὲς κι' ὕστερα μὲ πῆγε, γιὰ κεῖνο τὸ βράδυ, στὸ σπίτι του. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ξεκινήσαμε. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα φθάσαμε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα σὲ μιὰ καταπράσινη πλαγιὰ ποὺ ἀνάμεσα ἀπὸ πανύψηλα δένδρα φάνηκε κατάλευκο τὸ μικρὸ μοναστήρι.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τελείωσε τὴν κατάθεσί της ἡ Ρεζέντα καὶ ὕστερα ἀπὸ δεκάλεπτη διακοπὴ ὁ πρόεδρος ἐζήτησε νὰ προσέλθῃ ἡ μάρτυς Γκέρτα Μπάουμ.

Ἡ Γκέρτα, θέλεις ἀπὸ φόβο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀπειλοῦσαν, θέλεις ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὸν φίλο της, ἀνέτρεψεν ὅτι κατέθεσε στὸν ἀνακριτὴ τοῦ Α' τμήματος καὶ ἀρνήθηκε ὅσα ἀπεκάλυψε σὲ μένα εἰς βάρος του.

Μὲ τὴ νέα τακτικὴ τῆς Γκέρτας, ἀλλεπάλληλα ἐπεισόδια ἐδημιουργήθησαν μεταξὺ πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπερασπίσεως μέχρι τέλους τῆς καταθέσεώς της. Αὐτὴ ἐπρόβαλεν ὡς ἀφορμὴν τὴν παρεξήγησι τῆς Γλυφάδας.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν τελευταία μάρτυρα κατηγορίας, παρήλασαν οἱ μάρτυρες ὑπερασπίσεως, ποὺ ἀγωνίσθηκαν νὰ ἐλαφρύνουν τὴν θέσι τῶν κατηγορουμένων.

Σὲ λίγο, ὕστερα ἀπὸ μικρὴ διακοπή, μὲ τὴν εἴσοδο τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἐνόρκων, ἡ διαδικασία ξανάρχισε. Οἱ κατηγορούμενοι μὲ κατήφεια περίμεναν τὴν στιγμὴ τῆς ἀπολογίας τους. Ὁ πρόεδρος κάλεσε πρῶτον τὸν Μπαταριά.

Αὐτὸς ἀρνήθηκε τὰ πάντα γιὰ τὴ συμμετοχή του στὸ ἔγκλημα κι' ἐδικαιολόγησε τὴν ἔνοπλη ἐπίθεσι ἐναντίον μου ἀπὸ σύγχυσι.

Ἔτσι καὶ ὁ Κάλπης ἀρνήθηκε κάθε ἀνάμιξί του κι' ἐπέμενε στὴν ἴδια ἀφορμή, τὸ γλέντι τῆς Γλυφάδας. Καὶ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ἔπεσε στὸν τελευταῖο.

Ὁ Τζιμένης ἀπὸ τὴν ἀπολογία του φάνηκε καθαρὰ πὼς πῆρε ἐπάνω του τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἐγκλήματος, μὰ κράτησε μυστικὰ τὰ πραγματικὰ ἐλατήρια, γιατὶ ἂν ἔκανε ἀποκαλύψεις θὰ ἐπεβάρυνε τὴ θέσι του, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων.

Ἀργὰ τὴν νύκτα τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ εἰσαγγελεύς, ποὺ ἡ ἀγόρευσίς του ἦταν καταπέλτης γιὰ τοὺς κατηγορουμένους. Μετὰ ἦλθε ἡ σειρὰ τῶν δικηγόρων τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ κατόπιν οἱ συνήγοροι ὑπερασπίσεως.

Ὅταν παρήλασε καὶ ὁ τελευταῖος, ὁ πρόεδρος, ἐφέτης κ. Κάβουρας, ἔδωσε τὰ ἐρωτήματα στὸν προϊστάμενο τῶν ἐνόρκων. Καὶ πάλιν ἀπεσύρθησαν οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἔνορκοι γιὰ νὰ ἐκδώσουν πλέον τὴν ἀπόφασι. Περασμένα μεσάνυκτα ὁ προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων διάβασε τὴν ἀπόφασί των, καὶ μετὰ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε ποινές.

Στὸν Τσιμένη τὴν ποινὴ τῶν 16 ἐτῶν, 6 μηνῶν καὶ 2 ἡμερῶν, στὸν Κάλπη ἀπαλλαγή, καὶ στὸν Μπαταριὰ 18 μηνῶν φυλάκισι γιὰ παράνομη ὁπλοφορία.

Ξημερώματα 17ης Ὀκτωβρίου 1932, ἡ πολύκροτη δίκη τελείωσε. Οἱ σύνεδροι ἀπεχώρησαν. Τὸ κοινὸ μὲ ζωηρὲς συζητήσεις ἄδειαζε τὴν αἴθουσα, παραμερίζοντας πρὸς τὴν ἔξοδο νὰ περάσουν δυὸ μικρὲς συνοδεῖες ποὺ πῆραν ξεχωριστοὺς κι' ἀντίθετους δρόμους.

Γ. ΛΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ** «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Κάππε ἐνεχείρισε στὸν ἀρχηγὸ κάθε ὁμάδος 50.000 δολλάρια γιὰ τὰ γενικά τους ἔξοδα καὶ ἐπὶ πλέον ἄλλα 20.000 δολλάρια σὲ κάθε ὁμάδα γιὰ νὰ μοιρασθοῦν ἐξ ἴσου μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Ἐπιπροσθέτως ἐδόθη στὸν καθένα μιὰ ζώνη ποὺ περιεῖχε κρυμμένα 4.000 δολλάρια καὶ ἕνα πορτοφόλι μὲ 400 δολλάρια. Συνολικῶς, οἱ σαμποτὲρ μετέφεραν μαζί τους μιὰ μικρὴ περιουσία ἀπὸ 175.200 δολλάρια, τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν σὲ χαρτονομίσματα τῶν 50 δολλαρίων.

Ὁ Κέρλιγκ καὶ οἱ ἄνδρες του ἐπιβιβάσθηκαν ἑνὸς ὑποβρυχίου καὶ ἀπέπλευσαν τὴν 26 Μαΐου. Δύο νύκτες ἀργότερα, ἕνα ἄλλο ὑποβρύχιο, τὸ «Ἴνσμπρουκ», ἐγκατέλειπε τὴν ὑποβρυχιακὴ βάσι, μεταφέροντας τὸν Ντὰς καὶ τοὺς ἄνδρες του. Κάθε ὁμάδα μετέφερε ἀπὸ τέσσερα ἀδιάβροχα κιβώτια ποὺ περιεῖχαν νιτρογλυκερίνη καμουφλαρισμένη, ὥστε νὰ μοιάζη μὲ κάρβουνο, καὶ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κατασκευὴ ὡρολογιακῶν βομβῶν.

Ὅταν θὰ ἀποβιβάζονταν στὶς Η.Π.Α., οἱ σαμποτὲρ θὰ ἐχωρίζοταν ἀνὰ δύο. Κύριοι στόχοι τῆς ὁμάδος τοῦ Ντὰς ἦσαν τὰ ἐργοστάσια τῆς ἑταιρείας ἀλουμινίου στὴν Ἀλκόα τοῦ Τένεση, τὸ ἐργοστάσιο ἀλουμινίου στὴ Σαὶν Λούις τοῦ Ἰλλινόϊς, τὸ ἐργοστάσιο Κράϊολαιτ στὴ Φιλαδέλφεια καὶ οἱ ὑδατοφράκτες τοῦ ποταμοῦ Ὀχάϊου ἀπὸ τὸ Πίτσμπουργκ μέχρι τὴν Λούϊσβιλλ. Ἡ ὁμάδα τοῦ Κέρλιγκ θὰ ἀσχολεῖτο μὲ τὴν ἀνατίναξι σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Τὸ σχέδιό τους ἦταν νὰ τοποθετήσουν ἐκρηκτικὲς βόμβες στὸ σταθμὸ τῆς Πενσυλβάνια στὴ Νιούαρκ, θὰ προσπαθοῦσαν ἐπίσης νὰ ἀνατινάξουν τὴν σιδηροδρομικὴ γέφυρα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἥστ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ καταστρέψουν τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς τοῦ Ὀχάϊο καὶ τῆς Τσέζαπηκ. Τὸ ἔργο τῶν δύο ὁμάδων σαμποτὲρ ἀποσκοποῦσε κυρίως νὰ προκαλέση φόβο καὶ σύγχυσι μὲ τὶς ἀνατινάξεις βιομηχανικῶν κέντρων καὶ ἄλλων ζωτικῶν κόμβων συγκοινωνίας.

Δέκα ἕξη ἡμερόνυκτα μετὰ τὸν ἀπόπλουν ἀπὸ τὴ Λοριάν, τὸ «Ἴνσμπρουκ» ἀνέβαινε στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἀκτή, κοντὰ στὴν πόλι Ἀμάγκανσετ, τῆς Λὸγκ Ἄϊλαντ. Τὸ ὑποβρύχιο ἐκινεῖτο ἀργὰ μέσα σὲ πυκνὴ ὁμίχλη καὶ ἔφθασε μέχρι σ' ἕνα σημεῖο ποὺ ἀπεῖχε 440 γυάρδες ἀπὸ τὴν ξηρά. Τότε ἔσβησε τὶς μηχανές του. Ἦταν σχεδὸν μεσάνυκτα ὅταν οἱ ναῦτες σκαρφάλωσαν στὸ κατάστρωμα καὶ ἑτοίμασαν μιὰ λαστιχένια βάρκα. Οἱ τέσσερες σαμποτέρ, ντυμένοι μὲ φόρμες τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ, ὅπλοι, κατέβηκαν στὴ βάρκα. Δυὸ ναῦτες πῆραν τὰ κουπιὰ στὰ χέρια τους καὶ ἡ βάρκα γλύστρησε πρὸς τὴν ξηρά. Οἱ Γερμανοὶ ἀποβιβάσθηκαν στὴν παραλία. Μέσα στὴ σύγχυσί τους, ἡ βάρκα ἀνετράπη καὶ γέμισε νερά. Τὰ ὑλικὰ ὅμως ἀποβιβάσθηκαν μὲ ἀσφάλεια. Οἱ ναῦτες ἀγωνίζονταν ἀπεγνωσμένα νὰ τραβήξουν τὴ βάρκα ἔξω στὴν ξηρὰ γιὰ νὰ ἀδειάσουν τὰ νερά, ἐνῶ οἱ σαμποτὲρ πέταξαν γρήγορα τὶς στρατιωτικὲς φόρμες καὶ περιεβλήθησαν πολιτικὴ περιβολή.

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ οἱ σαμποτὲρ ἀποβιβάζονταν στὴν ξηρά, ὁ' Αμερικανὸς ναύτης Τζὼν Κάλλεν, 21 ἐτῶν, ἐγκατέλειπε τὸ φυλάκιο τῆς ἀκτοφυλακῆς τῆς Ἀμαγκάνσετ γιὰ νὰ ἐκτελέση τὴν νυκτερινή του περιπολία. Ἦταν μόνος καὶ ἄοπλος καὶ ἡ ὁμίχλη τὸν τύλιγε ἀπὸ παντοῦ πάνω στὴν ἔρημη καὶ ἐκτεταμένη ἀκρογιαλιά. Ὁ ἠλεκτρικός του φανὸς δὲν τὸν βοηθοῦσε, παρὰ νὰ βλέπη μόνο μερικὰ μέτρα μπροστά του. Ὁ Ντὰς εἶδε τότε τὸ φῶς ποὺ πλησίαζε. Τρόμος τὸν κατέλαβε. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πλησίαζε δὲν ἔπρεπε νὰ δῆ τοὺς Γερμανοὺς ναῦτες μὲ τὴ βάρκα. Ἔ-

τρεξε τότε μπροστὰ γιὰ νὰ ἀνακόψη τὸν Κάλλεν, ὁπότε ἀνεγνώρισε τὴ στολὴ τοῦ ἀκτοφύλακος.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρώτησε νὰ μάθη ὁ Κάλλεν. Ποιοί εἶσθε;

Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε δύο ἀνθρώπους νὰ ἀγωνίζωνται μὲ ἕνα ἀντικείμενο μέσα στὸ νερό.

— Δὲν συμβαίνει τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Ντάς. Εἴμαστε ψαράδες καὶ ἡ βάρκα μας κτύπησε σὲ βράχο καὶ πῆρε νερά. Πρέπει νὰ μείνουμε ἐδῶ μέχρι νὰ ξημερώση.

'Εξήγησε ἐν συνεχείᾳ στὸν 'Αμερικανὸ ἀκτοφύλακα ὅτι εἶχαν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ "Ηστ Χάμπτον μὲ σκοπὸ νὰ μεταβοῦν στὸ Μόντοκ Πόϊντ, ἀλλὰ μέσα στὴν ὁμίχλη ἔχασαν τὸν προσανατολισμό τους.

— Τί σημαίνει "Ηστ Χάμπτον καὶ Μόντοκ Πόϊντ; Ξέρετε ποῦ βρισκόσαστε; ρώτησε ὁ Κάλλεν ἔκπληκτος.

— Μὰ νομίζω ὅτι ἐσεῖς πρέπει νὰ τὸ ξέρετε, ἀπήντησεν ὁ Ντάς. Ποῦ εἶναι τὸ φυλάκιό σας;

—'Εκεῖ ἐπάνω ἀκριβῶς. Τὸ φυλάκιό μου εἶναι στὴν 'Αμαγκάνσετ.

'Ο Ντάς, ποὺ ἤξερε καλὰ τὴν Λὸγκ "Αϊλαντ, ἀντιλήφθηκε ὅτι ὁ κυβερνήτης τοῦ «"Ινσμπρουκ» εἶχε ἀποκλίνει ἀπὸ τὸν στόχο του, τὴν "Ηστ Χάμπτον, μόνον κατὰ τρία μίλλια. Αὐτὸ ὅμως τὸ λάθος τῶν τριῶν μιλλίων ἦταν ἀρκετὸ νὰ θέση σὲ μεγάλο κίνδυνο ὁλόκληρη τὴν ἀποστολή. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ντὰς σκέφθηκε νὰ ἀπαγάγη τὸν Κάλλεν καὶ νὰ τὸν μεταφέρη μέσα στὸ ὑποβρύχιο. "Αλλαξε ὅμως γνώμη καὶ ἀποφάσισε νὰ προσπαθήση νὰ τὸν δωροδοκήση.

— Θέλει τέσσερες ὧρες μέχρι νὰ ξημερώση. Θὰ ἔρθετε μαζί μου στὸ φυλάκιο.

'Ο Ντὰς δέχθηκε καὶ ξεκίνησαν προχωρώντας πάνω στὴν ἄμμο. Ξαφνικὰ ὁ Ντὰς σταμάτησε.

— Δὲν ἔρχομαι μαζί σου, τοῦ εἶπε.

— Θὰ ἔρθετε, ἀπήντησεν ὁ νέος.

—"Ακουσε, τοῦ εἶπεν ὁ Ντὰς. Πόσων ἐτῶν εἶσαι; "Εχεις πατέρα καὶ μητέρα; Δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω. Γιατὶ νὰ μὴ ξεχάσης ὅ,τι εἶδες ἀπόψε; Πάρε τὰ χρήματα αὐτὰ καὶ πήγαινε στὸ καλό.

— Δὲν μοῦ χρειάζονται χρήματα, ἀπήντησεν ὁ Κάλλεν.

Τότε ὅμως μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, πετάχθηκε ἕνας ἄλλος ἄνδρας, πλησίασε τὸν Ντὰς καὶ κάτι τοῦ εἶπε γερμανικά. 'Ο Ντὰς ἔσπευσε νὰ τοῦ κλείση τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι του.

'Ο Κάλλεν εἶχε τρομοκρατηθῆ τώρα. Δὲν ἐγνώριζε πόσοι Γερμανοὶ ἦσαν γύρω του μέσα στὴν ὁμίχλη καὶ τὶ θὰ τὸν ἔκαμναν. Δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀμυνθῆ ἐὰν τοῦ ἐπετίθεντο.

'Ο Ντὰς ἔπιασε τὸν Κάλλεν ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ ἔχωσε στὴ χούφτα μιὰ δεσμίδα χαρτονομίσματα καὶ τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ φύγη.

'Ο Κάλλεν ἀπομακρύνθηκε καὶ ἔσπευσε στὸ φυλάκιό του γιὰ νὰ δώση τὸ σῆμα συναγερμοῦ.

'Ο Ντὰς ἐπέστρεψε στοὺς συντρόφους του.

—'Εν τάξει, τὸ τακτοποίησα τὸ ζήτημα, τοὺς εἶπε.

Γρήγορα, οἱ τέσσερες σαμποτὲρ ἔθαψαν τὶς στρατιωτικὲς στολὲς καὶ τὰ κιβώτια μὲ τὰ σύνεργά τους μέσα στὴν ἄμμο, τοποθετώντας ἐπάνω ἕνα πρόχειρο σημάδι. Μετὰ προχώρησαν πάνω στὴν ἄμμο, δίπλα σ' ἕνα ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, κρυπτόμενοι ὅταν ἔβλεπαν νὰ περνάη κανένα αὐτοκίνητο, καὶ περίμεναν νὰ ξημερώση.

Στὸ φυλάκιο, ὁ Κάλλεν ξύπνησε τέσσερες συναδέλφους του, στοὺς ὁποίους ἀφηγήθηκε τὶ τοῦ συνέβη, καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔδωσεν ὁ Ντάς, 260 δολλάρια. Οἱ πέντε ἄνδρες ὡπλίσθηκαν καὶ κατέβηκαν στὴν ἀκτή, ἀλλὰ δὲν βρήκαν τίποτε. Μόνο ἕνα θόρυβο ἄκουσαν μέσα στὴ θάλασσα νὰ ἀναταράζη τὰ νερά.

Οἱ Ἀμερικανοὶ νυκτοφύλακες περιεκύκλωσαν τὸ σημεῖο τῆς ἀκτῆς ὅπου ὁ Κάλλεν εἶχε συναντήσει τὸν Ντάς. Ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θόρυβο μηχανῶν ποὺ ἄκουσαν μακρυὰ μέσα στὴ θάλασσα. Κατόπιν καὶ οἱ μηχανὲς ἔπαυσαν νὰ δουλεύουν. Ἦταν τὸ «Ἴνσμπρουκ» ποὺ εἶχε κολλήσει πάνω στὴν ἄμμο καὶ τὸ ὁποῖο ἀπελευθερώθηκε μόνον ὅταν ἔγινε παλίρροια.

Κατὰ τὰ ξημερώματα οἱ ἀκτοφύλακες ἐπέστρεψαν καὶ πάλι στὴν ἀκτή. Εἶδαν τὰ ἴχνη πολλῶν ποδιῶν πάνω στὴν ἄμμο καὶ τὰ ἀκολούθησαν μέχρις ὅτου βρῆκαν τὰ θαμμένα ὑλικὰ καὶ τὶς γερμανικὲς στολές. Οἱ Γερμανοὶ σαμποτὲρ δὲν εἶχαν μεριμνήσει νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τους πάνω στὴν ἄμμο. Ἔφεραν τότε ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο, φόρτωσαν τὰ κιβώτια καὶ τὰ μετέφεραν στὸ φυλάκιό τους γιὰ λεπτομερῆ ἐξέτασι.

Ἐνῶ οἱ ἀκτοφύλακες ἀνεκάλυπταν τὰ θαμμένα κιβώτια, ὁ Ντὰς καὶ οἱ σύντροφοί του προχωροῦσαν μέσα στὰ χωράφια, ἀκολουθώντας τὴν σιδηροδρομικὴ γραμμή, μέχρι τὸ σταθμὸ τῆς Ἀμάγκανσετ. Ἦταν ὅμως νύκτα καὶ δὲν εἶχε ἀνοίξει ἀκόμα. Οἱ τέσσερες ἄνδρες κάθησαν στὴν πλατφόρμα καὶ περίμεναν. Ἦταν 5.30′ ἡ ὥρα ὅταν τελικὰ ἤρθε ὁ ὑπάλληλος ἐκδόσεως εἰσιτηρίων καὶ ὁ Ντὰς ἔβγαλε τέσσερα εἰσιτήρια.

— Πολὺ ἐνωρὶς ξυπνήσατε, εἶπε ἀστεϊζόμενος ὁ ὑπάλληλος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ντάς. Ψαρεύαμε ὅλη τὴ νύκτα.

Στὶς 6.57′ οἱ σαμποτὲρ ἀνέβηκαν στὸ τραῖνο. Ὅταν ἔφθασαν στὴν πόλι, ὁ Ντὰς καὶ ὁ Μπούργκερ κατέλυσαν στὸ ξενοδοχεῖο «Κυβερνήτης Κλίντον», ἐνῶ ὁ Χάϊνκ καὶ ὁ Κβίριν στὸ ξενοδοχεῖο «Μαρτινίκα» μὲ τὰ ψευδώνυμα Χένρυ Κάϋνερ καὶ Ρίτσαρντ Κουΐντας.

Τὸ F.B.I. εἰδοποιήθηκε περὶ τῆς ἀποβιβάσεως Γερμανῶν πρακτόρων καὶ πρὶν τὸ μεσημέρι, δηλαδὴ δώδεκα ὧρες μετὰ τὴν ἀποβίβασι, οἱ ὑπάλληλοί του βρίσκονταν ἐπὶ τόπου. Ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας στὸ γραφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης ἦταν ὁ Τ. Ντόνεγκαν, ὅταν ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν διοικητὴ τῆς ἀκτοφυλακῆς, ποὺ τὸν καλοῦσε νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖ ὁ Ντόνεγκαν πληροφορήθηκε τί εἶχε συμβῆ καὶ εἶδε καὶ τὰ κιβώτια μὲ τὰ ὑλικὰ τῶν σαμποτέρ. Ἀξιωματικοὶ τῆς ἀκτοφυλακῆς καὶ τοῦ ναυτικοῦ συνεφώνησαν σὲ σύσκεψί τους, ὅπως τὸ F.B.I. ἀναλάβῃ τὴν ἐξουδετέρωσι τῶν κατασκόπων. Ὁ διευθυντὴς Χοῦβερ ἔθεσε τὸ F.B.I. σὲ συναγερμό.

Ὁ Χοῦβερ εἶχε στὸ μυαλό του ζωντανὴ τὴν ἀνάμνησι τῆς τρομακτικῆς ἐκρήξεως τοῦ Μπλὰκ Τὸμ κατὰ τὸν Α′ παγκόσμιο πόλεμο, καθὼς καὶ τὶς ἄλλες ἀνατινάξεις καὶ πυρπολόσεις χημικῶν ἐργοστασίων καὶ πυριτιδοποιείων

Τὴν ἑπομένη τῆς ἀφίξεώς των, ὁ Ντὰς καὶ ὁ Μπούργκερ κάθονταν στὸ ξενοδοχεῖο τους καὶ συνομιλοῦσαν. Ἡ πρώτη ταραχή τους εἶχε παρέλθει, μέσα τους ὅμως αἰσθάνονταν ὅτι ἦσαν καταζητούμενοι. Ἤξεραν καλὰ ὅτι ἡ συνηθισμένη ποινὴ στοὺς κατασκόπους καὶ στοὺς σαμποτὲρ σὲ ἐμπόλεμο κατάστασι, ἦταν ὁ θάνατος. Τὸ θάρρος τους ἄρχισε νὰ τοὺς ἐγκαταλείπῃ.

Ξαφνικὰ ὁ Ντὰς εἶπε στὸν Μπούργκερ: «Θὰ πάω στὴν Οὐάσιγκτων νὰ παρουσιασθῶ στὸ F.B.I. καὶ θὰ τὰ πῶ ὅλα». Ὁ Μπούργκερ συγκατετέθη. Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, τὸ γραφεῖο F.B.I. τῆς Νέας Ὑόρκης ἔλαβε ἕνα μυστηριώδες τελεφώνημα.

— Λέγομαι Φράντς Ντάνιελ Παστόριους, εἶπε μιὰ ἀνδρικὴ φωνή. Θέλω νὰ σᾶς κάμω γνωστὸ ὅτι τὴν Πέμπτη ἢ τὴν Παρασκευὴ θὰ ἔλθω σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ γραφεῖο τῆς Οὐάσιγκτων. Ἔχω πολὺ σοβαρὲς πληροφορίες νὰ δώσω.

— Σὲ τί ἀφοροῦν οἱ πληροφορίες σας; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὅμως ἀκούσθηκε μόνο τὸ κλίκ τοῦ τηλεφώνου ποὺ ἔκλεινε. Ἀργότερα ἐπανελήφθηκε τὸ μυστηριῶδες τηλεφώνημα.

Στὶς 19 Ἰουνίου καὶ περὶ ὥραν 10ην ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τηλεφωνήσει καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι λέγεται Παστόριους, τηλεφώνησε στὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ F.B.I. καὶ ζήτησε νὰ μιλήσῃ στὸν Χοῦβερ.

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν περασμένη Κυριακή. Τὸ πραγματικό μου ὄνομα εἶναι Τζὼρτζ Τζὼν Ντάς. Μόλις ἔχω ἔρθει ἀπὸ τὴν Γερμανία μὲ κάτι σπουδαῖες πληροφορίες. Μένω στὸ ξενοδοχεῖο «Μαϊϋφλάουερ», στὸ δωμάτιο 351.

Σὲ λίγα λεπτὰ δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. βρίσκονταν στὸ ξενοδοχεῖο. Παρέλαβαν τὸν Ντὰς καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ Ἀρχηγεῖο, ὅπου τοὺς ἀφηγήθη ὅλη τὴν ἱστορία, τὴ σχολὴ σαμποτὲρ, γιὰ τὴν Κάππε, γιὰ τὸ ταξίδι τους μὲ ὑποβρύχιο, τὴν ἀποβίβασί τους, τὴν συνάντησι μὲ τὸν Κάλλεν καὶ πῶς τελικὰ πῆραν τὴν ἀπόφασι μὲ τὸν Μποῦργκερ νὰ παραιτηθοῦν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ Ντὰς μίλησε γιὰ τὴν ὁμάδα τοῦ Ἔντουαρντ Κέρλιγκ, ποὺ ὅπως ὑπέθετε, βρίσκοταν κι' αὐτὴ στὶς Η.Π.Α. Ἔδωσε στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. ἕνα μαντήλι πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένα μὲ μυστικὴ μελάνη τὰ ὀνόματα τῶν ἀτόμων ποὺ θὰ ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μαζί τους στὶς Η.Π.Α.

Ὁ Κέρλιγκ εἶχε καλύτερη τύχη ἀπὸ τὸν Ντάς. Ἡ ὁμάδα του ἀποβιβάσθηκε ἀθέατη πρὶν τὰ ξημερώματα τῆς 17 Ἰουνίου στὴν ἀκτὴ Πόντε Βέντρα, εἴκοσι περίπου μίλλια νοτίως τῆς Τζάκσονβιλλ, στὴ Φλωρίδα. Ἔθαψαν τὰ κιβώτιά τους κοντὰ στὴν παραλία καὶ μετά, κατὰ τὸ μεσημέρι, πῆραν τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Τζάκσονβιλλ, ὅπου κατέλυσαν σὲ ξενοδοχεῖα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κέρλιγκ καὶ ὁ Τὴλ ἀνεχώρησαν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἐνῶ ὁ Χάουπτ καὶ ὁ Νόϋμπάουερ γιὰ τὸ Σικάγο.

Τὸ F.B.I. ἐρεύνησε τοὺς φακέλους ἀτόμων ποὺ εἶχαν ἐπιστρέψει στὴ Γερμανία πρὶν κηρυχθῆ ὁ πόλεμος καὶ ἀνεκάλυψε ἀρκετοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τῶν σαμποτὲρ, τοὺς ὁποίους ἔθεσε ἀμέσως ὑπὸ παρακολούθησι. Ὁ Μποῦργκερ ποὺ βρισκόταν στὴ Νέα Ὑόρκη, μὴ φανταζόμενος ὅτι παρακολουθεῖται, ὡδήγησε τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. στὴν ἀνακάλυψι τοῦ Χάϊνκ καὶ τοῦ Κβίριν. Ὁ Κέρλιγκ καὶ ὁ Τὴλ συνελήφθηκαν στὴ Νέα Ὑόρκη τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κέρλιγκ ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ ἕνα ἄτομο τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦταν γραμμένο πάνω στὸ μαντήλι τοῦ Ντάς. Ὁ Νόϋμπάουερ βρέθηκε στὸ Σικάγο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο μὲ τὸ ψευδώνυμο Χ. Νικόλας.

Ἐνῶ ὁ κλοιὸς τοῦ F.B.I. περιεσφίγγετο, ὁ νεαρὸς Χάουπτ, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν παρακολούθησι τοῦ F.B.I., πῆρε μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι. Μπῆκε λοιπὸν μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ F.B.I. στὸ Σικάγο καὶ ζήτησε νὰ δῆ τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας. Καὶ ἐκεῖ ὅμως παρακολουθεῖτο.

—Ἔχω ἀντιληφθῆ ὅτι τὸ F.B.I. ζητεῖ πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό μου. Ὑπάρχει ὅμως κάποια παρεξήγησις. Ἐγὼ πῆγα στὸ Μεξικὸ γιὰ νὰ ἀποφύγω ἕνα γάμο καὶ μὲ τὴν ἐνέργειά μου αὐτὴ ἐδημιούργησα ἀνωμαλία στὴν ἐργασία ποὺ ἐργαζόμουνα. Τώρα ὅμως ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ τακτοποιήθηκε καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ δώσουν ἄδεια νὰ ἐργασθῶ ξανά.

— Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσίς σου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος. Ἀφοῦ τακτοποιήθηκε ἡ ὑπόθεσίς σου, ἀπὸ ἐμᾶς εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάνης ὅ,τι θέλεις.

Ὁ Χάουπτ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ F.B.I. καὶ ἡ παρακολούθησίς του συνεχίσθηκε. Ἔπρεπε νὰ μάθουν τοὺς συνεργούς του καὶ τοὺς ἄλλους πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ μὲ τοὺς ὁποίους ἐρχόταν σὲ ἐπαφή.

Δέκα τέσσερες ἡμέρες μετὰ τὴν ἀποβίβασι τῶν σαμποτὲρ στὴ Λὸγκ Ἄϊλαντ, βρίσκονταν καὶ οἱ ὀκτὼ τους στὰ χέρια τοῦ F.B.I. Τὸ λαμπρὸ σχέδιο τῶν Ναζὶ εἶχεν ἀποτύχει. Μέσα στὶς δύο ἑβδομάδες πρὶν νὰ συλληφθοῦν οἱ Γερμανοὶ σαμποτὲρ, εἶχαν ξοδεύσει μόνον 611 δολλάρια ἀπὸ τὰ 175.000.

Ὁ Χοῦβερ ἐνημέρωσε τὸν Λευκὸ Οἶκο καὶ τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης περὶ τῆς ἀποβιβάσεως τῶν Γερμανῶν σαμποτὲρ. Ἡ εἴδησις ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῆ καὶ νὰ ἀνακοινωθῆ σὲ εὐρεῖα κλίμακα ὅσο τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερον, γιὰ νὰ ἀποθαρρυθοῦν τυχὸν ἄλλες ἀπόπειρες ἀποβιβάσεως σαμποτέρ.

(Συνεχίζεται)

28η 'Οκτωβρίου

'Επ' εὐκαιρία τῆς 24ης ἐπετείου τῆς 28ης 'Οκτωβρίου, τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων διωργάνωσεν εἰδικὴν τελετήν, εἰς ἣν παρέστησαν ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὡμίλησεν, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ, ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. Βασίλειος Κρύος, εἰπών, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Τὴν 3ην πρωινὴν ὥραν τῆς 28ης 'Οκτωβρίου 1940, ὁ ἐν 'Αθήναις 'Ιταλὸς πρέσβυς ἀφυπνίζει τὸν "Ελληνα πρωθυπουργὸν καὶ ἐπιδίδει τελεσίγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Κυβέρνησίς του ἐγνωστοποίει τὴν ἀποφασισθεῖσαν κατάληψιν τῆς 'Ελλάδος καὶ ὅτι, εἰς περίπτωσιν ἀπορρίψεως τῶν προτάσεών της, περὶ ἀναιμάκτου ὑποδουλώσεως, τὴν 6ην πρωινὴν τὰ στρατεύματα τῆς φασιστικῆς 'Ιταλίας θὰ εἰσήρχοντο εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος.

...**"Οχι,** ἡ 'Ελλὰς δὲν παραδίδεται ἀπήντησεν ὁ "Ελλην πρωθυπουργός, ἀείμνηστος 'Ιωάννης Μεταξᾶς, εἰς τὸ ἰταλικὸν τελεσίγραφον καὶ τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνον «**"Οχι**» τοῦ "Ελληνος πρωθυπουργοῦ μετεδόθη διὰ διαταγῆς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, διὰ τῶν σαλπίγγων συναγερμοῦ τῶν ἑλληνικῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων.

...Καὶ πράγματι ὁ ἑλληνικὸς Λαός, γνήσιος ἀπόγονος τῶν Μαραθωνομάχων, τῶν τριακοσίων τῶν Θερμοπυλῶν, τῶν Σαλαμινομάχων, τῶν Παλαιολόγων τοῦ Βυζαντίου, τῶν ἡρώων τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1912—1913 μὲ θερμουργὸν ἡγέτην τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Γεώργιον τὸν Β', σύσσωμος προσέτρεξεν εἰς τὴν θυσίαν αἵματος διὰ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος.

'Η 'Ελλὰς δὲν ὑπελόγισε τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ὑπεροπλίαν τοῦ ἐχθροῦ, δὲν καθυπετάγη εἰς τὸ γενικὸν κλῖμα ἡττοπαθείας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ὁ "Αξων ἀμαχητὶ κατέλυε τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ τὴν 6ην πρωινὴν ὥραν τῆς 28ης 'Οκτωβρίου 1940, διὰ τῆς περιφήμου ἑλληνικῆς πολεμικῆς ἰαχῆς **'Αέρα!!!** ἔδιδεν εἰς τὰ ἀπρόσιτα βουνὰ τῆς 'Ηπείρου, διὰ τῶν τσολιάδων της, τὸ πρῶτον σκληρὸν μάθημα εἰς τοὺς κοκοροφτέρους μελανοχίτωνας, οἵτινες ἀπεπειράθησαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸν «ἁπλοῦν πρωινόν των περίπατον», ὡς ἐχαρακτήριζε τὴν κατάκτησιν τῆς 'Ελλάδος ὁ ὑπερφίαλος κομπασμὸς τοῦ ἀρχηγοῦ των Μπενῖτο Μουσσολίνι.

'Ο εἰσβολεὺς ἀμέσως ἀντελήφθη ὅτι ἀπέτυχεν εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἁπλοῦ περιπάτου, ἀνεσυντετάχθη καὶ λυσσαλέως ἐφώρμησε κατὰ τῶν ἑλληνικῶν ὀχυρῶν, δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτόν, αἱ ἀπεγνωσμέναι αὗται ἐπιθέσεις δὲν ἦσαν παρὰ μία αὐτοκτονία, διότι ἐθραύοντο ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς 'Ενόπλους Δυνάμεις μὲ τεραστίας εἰς βάρος του ἀπωλείας. 'Επὶ 25 συνεχεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας διήρκεσεν ἡ ἡρωικὴ ἄμυνα τῶν ὑπερασπιστῶν τῶν συνόρων μας, κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ αὐτὰς ὁ Ντοῦτσε διέθεσε τὰ ἐκλεκτότερα τμήματα τῶν ἰταλικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, μὲ ἀποτέλεσμα, ὀδυνηρότατον δι' αὐτόν, τὸν ἀποδεκατισμὸν καὶ τὴν τελείαν ἀποσύνθεσιν.

...Τὸ ἄγγελμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κορυτσᾶς, προεκάλεσε ρίγη συγκινήσεως καὶ δάκρυα χαρᾶς εἰς τὸν ἑλληνικὸν Λαόν. 'Η κατάληψις τῆς Κορυτσᾶς ὑπῆρξε τὸ πρῶτον καὶ σημαντικώτερον γεγονὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς συμμαχικῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον. 'Η νίκη αὕτη τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἦτο ἡ πρώτη νίκη τῶν συμμάχων, ἡ ὁποία συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀναπτέρωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν διαφόρων λαῶν, διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν τοσοῦτον τὴν διελάλησεν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ὁ τότε "Αγγλος πρωθυπουργὸς κ. Οὐΐνστον Τσῶρτσιλ.

'Επὶ ἓξ (6) μῆνας μὲ μίαν ψυχὴν τὸ ἑλληνικὸν "Εθνος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιλέα του καὶ τὸν Πρωθυπουργόν του, συνέχιζε τὸν ἡρωικὸν ἀγῶνα του καὶ ὁ ἑλληνικὸς στρατός, εἰς ἀπηνῆ καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ, κατελάμβανε καὶ ἀπελευθέρωνεν ὅλα τὰ αἱματοβαμμένα χώματα τῆς ἑλληνικῆς Βορείου 'Ηπείρου. 'Αλλά!!!...

'Αλλά!!!... ἐνῶ ἡ νίκη εἶχε σχεδὸν ὁλοκληρωθῆ, τὴν 6ην 'Απριλίου 1941, ἡ 'Ελλὰς ἐδέχθη τὴν ἐκ νώτων ἐπίθεσιν τοῦ ἑτέρου σκέλους τοῦ "Αξονος, τῆς Γερμανίας τοῦ Χίτλερ. **"Οχι,** ἀπήντησεν ἡ 'Ελλὰς καὶ εἰς τὸν νέον εἰσβολέα, ὁ ἀγὼν ὅμως ἦτο πλέον ἄνισος καὶ οὕτω διεκόπη ἡ ἱστορία τοῦ 'Αλβανικοῦ ἔπους.

'Απὸ τῆς 28ης 'Οκτωβρίου 1940 μέχρι καὶ τοῦ 'Απριλίου 1941 εἰς ἕνα τιτάνειον ἀγῶνα κατὰ τῶν ὀρδῶν τοῦ "Αξονος ἐνίκησαν οἱ "Ελληνες. 'Ημιθέους τοὺς ἀπεκάλεσεν ἡ παγκόσμιος γνώμη, διότι τοιοῦτος ἄθλος μόνον εἰς ἡμιθέους ἀναφέρεται· ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διανοηθῆ τις ὅτι τὰ 7 ἑκατομμύρια τῶν 'Ελλήνων θὰ ἀπετόλμουν νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὰ 130 ἑκατομμύρια τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν τοῦ "Αξονος.

'Η νίκη ἐκείνη ἦτο νίκη τῶν 'Ελλήνων, ἀλλὰ ἡ 'Ελλὰς μεγαλόψυχος καὶ γενναιόδωρος δὲν τὴν ἐκράτησε διὰ λογαριασμόν της· τὴν διεμοιράσθη, τὴν προσέφερεν ὡς δῶρον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ διασώση ἢ νὰ ἀνακτήση τὴν ἐλευθερίαν του, διότι ἡ πανωλεθρία τῶν 'Ιταλῶν εἰς τὰ ἑλληνικὰ βουνὰ τῆς Βορείου 'Ηπείρου καὶ ὁ πολύτιμος χρόνος, καθ' ὃν καθηλώθησαν αἱ δυνάμεις τοῦ "Αξονος, ἤλλαξαν τελείως τὸν ροῦν καὶ τὰς προβλέψεις ἐκβάσεως τοῦ πολέμου καὶ συνετέλεσαν ὥστε οἱ σύμμαχοι νὰ ἀποκτήσωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἰσχὺν καὶ ἀπὸ θέσεως ἀμύνης, χάρις εἰς τὸ ἐπίτευγμα τῆς 'Ελλάδος, νὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

Διὰ τὴν προσφορὰν μας ἐκείνην εἰς τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ἀπηλαύσαμεν ὕμνους καὶ ἐδέχθημεν εὐχαριστίας.

'Ενῶ τὴν νίκην μας τὴν προσεφέραμεν, διετηρήσαμεν τὴν δόξαν μας καὶ διὰ τὴν δόξαν ἐκείνην ἡ 28η 'Οκτωβρίου 1940 εἰσῆλθεν εἰς τὴν σύγχρονον ἐθνικὴν ἱστορίαν τῆς 'Ελλάδος. 'Η ἔννοια τῆς ἑορτῆς αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ "Ελλην δὲν διστάζει νὰ θυσιάζη ἑαυτόν, ὅταν ἡ πολύτιμος αὐτὴ προσφορὰ διασφαλίζη τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἱερὰν τῶν προγόνων μας παρακαταθήκην: **Πατρὶς - Θρησκεία - Οἰκογένεια.**

Τὸ τρίπτυχον τοῦτο προβάλλει πάντοτε εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ "Εθνους καὶ δίδει τὸ σύνθημα εἰς τὸν ἑλληνικὸν Λαὸν νὰ θυσιάζεται ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν».

Β. ΚΡΥΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

Μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια
ἡ 'Ελλάδα ὅλη χαίρει,
γιὰ τοῦ Βασιλιᾶ τὸ γάμο
μὲ τὸ λατρευτό του ταῖρι

Μὲ βασιλικὲς κορῶνες
γίνανε τὰ στέφανά τους·
κι' ἔλαμπαν σὰν δυὸ ἀστέρια
καὶ οἱ δυὸ ἀπ' τὴ χαρά τους.

'Ενωμένοι πιὰ γιὰ πάντα
— μὲ ἀγάπη καὶ λατρεία —
ὁ λεβέντης Κωνσταντῖνος
μὲ τὴν "Αννα τὴν Μαρία . . .

Εὔχομαι κι' ἐγὼ νὰ ζήσουν
καὶ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς βοηθήση·
καὶ τοῦ χρόνου σὰν καὶ τώρα,
Διάδοχο νὰ τοὺς χαρίση.

ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ
'Αστυφύλαξ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ

- ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ -

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΕΚΕΙΝΟΣ πού θὰ θελήση νὰ συγκρίνη τὰς δύο μεγάλας ἐπετείους τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, τὴν ἐπέτειον ἑκατονταπεντηκονταετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ τὴν ἐπέτειον ἑξηκονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Παύλου Μελᾶ, θὰ εὑρεθῇ πρὸ δύο συγγενῶν καταστάσεων, ἂν καὶ χωρίζονται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην μὲ ἕνα αἰῶνα σχεδόν. Διότι κοινὸν γνώρισμα καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐποχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ κ ρ ύ φ ι ο ς ἀ γ ὼ ν τ ο ῦ Γ έ ν ο υ ς, τὴν μὲν προεπαναστατικὴν περίοδον διὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, τὴν δὲ χαραυγὴν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας ἀπὸ βέβαιον ἐκσλαυϊσμόν.

Ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν γεγονότα τοιαύτης ἐθνικῆς βαρύτητος πρέπει νὰ ἀναβιοῦν ὁπωσδήποτε εἰς τὴν λαϊκὴν ψυχὴν ὡς ζωντανὴ μνήμη τῆς ἱστορίας μας, αὐτῆς τῆς ἱστορίας πού ἐγράφη μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀποτελεῖ τὴν ὑπερτάτην δόξαν τῆς Ἑλλάδος. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ πανηγυρικὴ μορφὴ πού λαμβάνουν αἱ ἑκάστοτε ἐπέτειοι, μάλιστα τοῦ μεγέθους τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Μακεδονομάχου Παύλου Μελᾶ. Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν εἰς ὀλίγας γραμμὰς τὴν Ἑλλάδα τῶν Φιλικῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα τοῦ Παύλου Μελᾶ.

Α'

Η ΕΛΛΑΔΑ τῶν Φιλικῶν εἶναι ἡ πλέον δραματικὴ μορφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅλων τῶν αἰώνων: Ἀνύπαρκτη ὡς κράτος, ἀνύπαρκτη ὡς ἐλεύθερος χῶρος στενάζει ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν ἐπὶ τρισήμισυ καὶ πλέον αἰῶνας. Ἀλλὰ εἶναι ὑπαρκτὴ ὡς ἔθνος, ὡς ἑλληνικὴ ὀντότης, καὶ διακηρύσσει τὴν θέλησίν της νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ζυγόν, νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ νὰ ἐπιζήσῃ. «Ἵνα ὅμως ὑπάρξῃ πιθανότης ἐπιτυχίας, γράφει ὁ Παπαρρηγόπουλος, ἔπρεπε νὰ συναρμολογηθῶσι πᾶσαι ἐκεῖναι τοῦ ἔθνους αἱ δυνάμεις καὶ νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς πειθαρχίαν τινὰ καὶ γενικὴν διεύθυνσιν..... Τῷ ὄντι τῷ 1814, ἐν Ὀδησσῷ, τρεῖς ἄνθρωποι, ὁ Σκουφᾶς, ὁ Τσακάλωφ καὶ ὁ Ξάνθος, ἄνθρωποι ἔντιμοι, ἀλλὰ ἀκατονόμαστοι, ἀπεφάσισαν νὰ κινήσωσιν εἰς ἐπανάστασιν τὸ ἔθνος καὶ ἐπὶ τούτου νὰ συστήσωσιν Ἑταιρίαν μυστικὴν σκοποῦσαν νὰ καθυποβάλῃ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς ἁπάσας τοῦ ἔθνους τὰς τάξεις, κλῆρον, Φαναριώτας, προεστώτας, ναυβάτας, ἁρματολούς, κλέφτας, λογίους, ἐμπόρους, γεωργούς.....».

Κατὰ τὸν Φιλήμονα — Δοκίμιόν του περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, ἐκδοθὲν εἰς τὸ Ναύπλιον τὸ 1834 — οἱ τρεῖς συνδεθέντες διὰ φιλίας καὶ ἀποφασίσαντες τὴν ἵδρυσιν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας εἰς τὴν Ὀδησσόν, ἦσαν οἱ ἔμποροι Σκουφᾶς, Τσακάλωφ καὶ Ἀναγνωστόπουλος. «Διενυκτέρευον, γράφει, πολλάκις ὁλοκλήρους νύκτας εἰς τὰς γλυκείας ἐπαναλήψεις τῶν ἀπεραντολογιῶν των. Βάσιν εἶχον αὐταὶ τὸν σχηματισμὸν ἑνὸς μυστηριώδους δεσμοῦ καὶ τὴν πλήρη προδιάθεσιν ἑνὸς πολέμου, δυνάμει τοῦ ὁποίου νὰ κατορθώσωσιν οἱ Ἕλληνες μόνον ὅ,τι ἤλπισαν εἰς μάτην πρὸ πολλοῦ ἀπὸ ἄλλους»..... Ὁ Ἐμμανουὴλ Ξάνθος ἐκ παραλλήλου, εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του (ἔτος ἐκδόσεως 1845) ὑποστηρίζει ὅτι αὐτὸς συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος πρωταγωνιστὴς τῆς ἱδρύσεώς της καὶ τῆς δράσεώς της κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη. Διαφωνοῦν λοιπὸν οἱ ἱστορικοί μας ὡς πρὸς τοὺς πρωτεργάτας, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ. Γεγονὸς εἶναι ὅτι κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1814 οἱ Φιλικοὶ ἔθεσαν τὰς βάσεις τῆς Ἑταιρίας,

μὲ τοὺς βαθμοὺς καὶ τὸν ὅρκον. Οἱ βαθμοὶ ἦσαν ἑπτά: τῶν βλάμηδων, τῶν συστημένων, τῶν ἱερέων, τῶν ποιμένων, τῶν ἀρχιποιμένων, τῶν ἀφιερωμένων καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἀφιερωμένων. Ὁ ὅρκος, μεταξὺ τῶν ἄλλων περιελάμβανε καὶ τὰ ἑξῆς, ὅπως διεσώθησαν ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς:

« ..... Ὁρκιζόμεθα δὲ πρὸ πάντων ὅτι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν τυράννων τῆς Πατρίδος μας, τὸ πῦρ καὶ τὸ σίδηρον εἶναι τὰ μέσα τῆς διαλλαγῆς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐκ τοῦ ἐναντίον δὲ καὶ ἤθελεν ἀναιρέσωμεν τὴν ἱερότητα τῶν χρεῶν μας, κινούμενοι ἀπὸ αἰσχροκέρδειάν τινα ἢ δειλίαν ἢ ἄλλην ὁποιανδήποτε αἰτίαν, τὸ ὄνομά μας νὰ παραδίδεται εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα καὶ εἰς τὴν κατάραν τῶν ὁμογενῶν μας, τὸ αἷμα μας νὰ χυθῇ ὡς χύνεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ οἶνος οὗτος(1), τὸ δὲ σῶμα μας, μὴ ἀξιούμενον ταφῆς, νὰ γίνῃ βορὰ τῶν θηρίων καὶ τῶν ὀρνέων..... ».

Οὕτω λοιπόν, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1814 ὁ Σκουφᾶς μεταβαίνει εἰς τὴν Μόσχαν, οἱ δὲ Ξάνθος καὶ Τσακάλωφ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Σκουφᾶς, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους καὶ πλέον φλογερούς πατριώτας, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἐπιτήδειος εἰς τὴν προσέλκυσιν μυουμένων, γίνεται δεκτὸς μὲ εἰρωνείας, λόγω τῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πτωχεύσεώς του καὶ ἐπιστρέφει ἄπρακτος σχεδόν. Μυοῦνται ὅμως εἰς τὴν Ἑταιρίαν ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς βημάτων ὁ Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ Γ. Σέκερης, ὁ Α. Κομιζόπουλος, ὁ Θ. Νέγρης, ὁ Α. Γαζῆς καὶ ὁ Ν. Γαλάτης, ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔξαλλος ἀπὸ πατριωτισμὸν νέος, τὸν ὁποῖον ἀργότερον οἱ Φιλικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φονεύσουν λόγω τοῦ ἐριστικοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῶν ἀλογίστων ἐνεργειῶν του. Ἀρχὰς τοῦ 1815 ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία εἶναι μία πραγματικότης πλέον καὶ ἔχει ἀντικαταστήσῃ τὸ «Ἑλληνόγλωσσον Ξενοδοχεῖον», ἤτοι τὴν πρώτην μυστικὴν ὀργάνωσιν ποὺ εἶχον ἱδρύσει εἰς Παρισίους ὁ Γρηγόριος Ζαλίκης καὶ ὁ Πρίγκιψ Δημήτριος Κομνηνός, γόνος ὁμωνύμου Βυζαντινῆς οἰκογενείας. Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔχει συνταχθῇ καὶ ὁ μυστικὸς κῶδιξ τῶν συνεννοήσεων, μὲ τὰ συνθηματικὰ στοιχεῖα ἀριθμῶν καὶ γραμμάτων διὰ τὰς ἀναγνωρίσεις μεταξὺ τῶν μελῶν καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

Μέχρι τοῦ 1820 σχεδὸν ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία παλαίει ἐν μέσῳ πλείστων ὅσων ἀντιξοοτήτων. Συναντᾶ ἀντίδρασιν εἰς τὴν Πετρούπολιν ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν, ὅταν ὁ μεγαλομανὴς καὶ καυχησιολόγος Ν. Γαλάτης μεταβαίνει ἐκεῖ διὰ νὰ ζητήσῃ ὅπως ἀνατεθῇ εἰς αὐτὸν ἡ διοίκησις τῆς Ἑταιρίας. Ἀντιμετωπίζει τὴν ἀπαισιοδοξίαν τοῦ Τσακάλωφ, ὁ ὁποῖος κάποτε ζητεῖ καὶ τὴν διάλυσίν της. Ἐπέρχεται καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ν. Σκουφᾶ τὸ 1819, λόγω καταπονήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ του ἐκ τῶν συνεχῶν μετακινήσεων καὶ τῶν ἀδιαλείπτων ταλαιπωριῶν πρὸς κατήχησιν μελῶν, διὰ νὰ εὑρεθῇ τὸ ὅλον οἰκοδόμημα εἰς δεινὴν κατάστασιν. Ἡ ἀπὸ τὸ 1818 ὅμως μεταφορὰ τῆς ἕδρας τῆς Ἑταιρίας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀρχίζει νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν. Ὁ Σέκερης προσφέρει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1820 ὁλόκληρον τὸ πουγγί του — 10.000 γρόσια — καὶ ἡ Ἑταιρία ἀρχίζει νὰ ὀρθοστατῇ. Παραλλήλως, εἰς τὰ μυστικὰ τῆς Ἑταιρίας μυοῦνται ὁ Παπαφλέσσας καὶ πολλοὶ ἔμποροι, ναυτικοί, πρόκριτοι κ.λ., οἱ ὁποῖοι διὰ διαφόρους λόγους διήρχοντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Νέα ἐξόρμησις ἀρχίζει τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑταιρίας στέλλονται εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Ξάνθος μεταβαίνει εἰς Πετρούπολιν διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Καποδίστριαν ὅπως τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπερχομένου γενικοῦ ξεσηκωμοῦ. Ὁ Καποδίστριας ἀρνεῖται καὶ τοῦτο διότι ἐπιστευεν ὅτι τὰς λύσεις εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα τῶν λαῶν θὰ ἔδιδεν ἡ πολιτικὴ καὶ

(1) Κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ὅρκου, οἱ μυηθέντες εἰς τὰ μυστικὰ τῆς Ἑταιρίας ἐκράτουν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἕνα ποτήριον πλῆρες οἴνου, ἐνῶ εἶχον ταυτοχρόνως τὴν δεξιάν των ἐπὶ τοῦ στήθους. Ταῦτα ἐλάμβανον χώραν ἔμπροσθεν τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο τὰ σχετικὰ σύμβολα (ἕνα πινάκιον, μία μάχαιρα, ἕνα ξίφος καὶ ἕνα κίτρινον κηρίον ἀνημμένον).

ὄχι ὁ πόλεμος. Ἔβλεπε τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς του πλευρᾶς, ἀνελογίζετο τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὅταν κατὰ τὰ ὀρλωφικὰ ἐγκατελείφθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους εἰς τὴν τύχην του, καὶ ἀκόμη εἶχεν ἔμπροσθέν του τὸ παράδειγμα τῆς καταστροφῆς τοῦ Βοναπάρτου. Ἔβλεπε ἀκόμη ὅτι τὰ ἀνακτοβούλια τῆς Εὐρώπης δὲν ἦσαν εὐνοϊκῶς διατεθειμένα ἔναντι μιᾶς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. «Ἂν οἱ ἀρχηγοὶ γνωρίζουν ἄλλα μέσα διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπόν των, ἂς τὰ μεταχειρισθοῦν καὶ εὔχομαι ὁ Θεὸς νὰ τοὺς βοηθήσῃ...», ἦτο ἡ τελικὴ ἀπάντησις καὶ συμβουλὴ τοῦ Καποδίστρια πρὸς τὸν Ξάνθον. Ἐστράφησαν τότε οἱ Φιλικοὶ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην, στρατιωτικὸν κύρους καὶ δευτέραν εἰς τὴν Ρωσίαν ἑλληνικὴν προσωπικότητα μετὰ τὸν Καποδίστριαν. Στρατηγὸς εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν φρουρὰν ὁ Ὑψηλάντης, μὲ φήμην ἥρωος ἀπὸ τὴν μάχην τῆς Λειψίας, ὑπασπιστὴς καὶ φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, ἔγινε δεκτὸς μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ὅταν ὁ Σκουφᾶς, μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους προσπαθείας κατόρθωσε νὰ τὸν πείσῃ ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Ἤρχισεν οὕτω ὁ ἀσυλλήπτου μεγέθους καὶ μεγαλείου ξεσηκωμὸς τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὰς 22 Φεβρουαρίου 1821 ὁ Ὑψηλάντης—τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ κατ' αὐτὰς μετεφέρθησαν ἐνταῦθα—διέβη τὸν Προῦθον, συνηντήθη μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς Μολδαυΐας Μιχαὴλ Σοῦτσον καὶ ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ρίζου, εἰς Ἰάσιον. Εἰς τὰς 23 Φεβρουαρίου ἀπηύθυνε προκήρυξιν πρὸς τὸν λαὸν τῆς Μολδαυΐας, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγνωστοποίει ὅτι «ἅπασα ἡ Γραικιὰ ὕψωσε σήμερον τὰς σημαίας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας, ζητοῦσα τὴν ἐλευθερίαν της», ταυτοχρόνως δὲ ἐδήλωνε ὅτι φεύγη διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλη προκήρυξις τοῦ Ὑψηλάντου, περὶ ἐξωτερικῆς βοηθείας αὐτή, κατέληγεν: «Κινηθεῖτε ὦ ἀδελφοὶ καὶ θέλετε ἰδῆ μίαν κραταιὰν δύναμιν νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ δίκαιόν μας»...

Τὸ ὅτι ἡ «κραταιὰ δύναμις» δὲν ἐκινήθη εἶναι ἄλλο ζήτημα. Γεγονὸς ὅμως ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ τοὺς Φιλικοὺς ἐγνώρισε τὴν ἐλευθερίαν της, ποτισμένην μὲ τὸ αἷμα τῶν νέων ἡμιθέων. Ἡ ἀπήχησις τῶν διακηρύξεων καὶ τοῦ ὅλου ἔργου τῶν Φιλικῶν εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὑπῆρξε συνταρακτική. Ἀληθῶς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς συστάσεως τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας εἶχε κηρυχθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, ἐπετεύχθη δὲ ἡ ἐθνική μας Παλιγγενεσία ὕστερα ἀπὸ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἀδαμάστων ἀγωνιστῶν τοῦ 1821.

***

Η ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ἱδρύθη ἀπὸ Ἕλληνας καὶ ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου ἑλληνικὴ ὀργάνωσις, ἀποβλέψασα εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐθνικήν των ἀποκατάστασιν. Αἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες ποὺ τὴν ἠκολούθησαν ἦσαν Ἕλληνες, δράσαντες ἐν ὀνόματι τῶν παραδόσεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν πεπρωμένων τῆς φυλῆς. Δὲν ἦτο ὀργάνωσις μὲ σκοποὺς «προλεταριακοὺς» καὶ μὲ «ταξικὸν ἀγῶνα», ὅπως τὴν θέλουν οἱ κομμουνισταί. Ἀλλὰ τὸ θέμα λαμβάνει διαστάσεις ὅταν ἀναφερθῶμεν εἰς τὴν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν «προλεταριακὴν» καὶ «ταξικὴν» τοποθέτησιν ἀξιῶν ὅπως ὁ Ρήγας Φεραῖος, ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία, ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς Κωστῆς Παλαμᾶς κ.λ. κ.λ., προκειμένου νὰ ἐξυπηρετηθοῦν οἱ σκοποί των. Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ ἀφορμὴ τοῦ ἐπετειακοῦ μας σημειώματος διὰ τὴν Φιλικὴν Ἑταιρίαν, τῆς ὁποίας τὰ 150 χρόνια, ἂς σημειωθῇ, ἑώρτασαν ἐφέτος καὶ οἱ ἄλλοι βαλκανικοὶ λαοὶ καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς Ὀδησσοῦ... Ἂν αὐτὸ ἔχει μόνον τὴν ἔννοιαν ἀναγνωρίσεως τοῦ ἔργου τῶν Φιλικῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν καὶ τῶν ἄλλων βαλκανικῶν λαῶν, ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ συμφωνῇ μὲ τοὺς «Διαβαλκανικοὺς» ἑορτασμούς(1).

(Εἰς τὸ προσεχές: Τὸ Β' Μέρος)

(1) Βλ. ἰδίου πλείονα διὰ τὴν Φιλικὴν Ἑταιρίαν εἰς «Ἀστυν. Χρονικά», τεῦχ. 188, σελ. 103, τόμ. Θ'. Ὁμοίως εἰς περιοδ. «Ξενία», τεῦχ. Μαρτίου 1961, σελ. 19.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1965

Α) Κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν.

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.339		Μέλη
2) » εἰς ἰατρεῖα » » »	1.904		»
3) Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	971		»
4) Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρα	24		»
5) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	203		»
6) Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	29	νέα	»
7) Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ Νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	4.719		»
8) Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 11.125 δρχ. εἰς	53		»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθελψεν ἐν συνόλω	9.242		»

9) Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6295 συνταγαί.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Σεπτέμβριος 1964 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	412.951,50
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	1.170.178,70
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.583.130,20
Ἔξοδα	»	773.584,05
Πλεόνασμα	»	809.546,15

Β) Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. ΠΥΣ 83158/21-9-64 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Κοιν. Προνοίας, κοινοποιηθείσης ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΠΥΣ 83160/614/21-9-64 ἐγγράφου τοῦ ἀνωτέρω Ὑπουργείου, ὡρίσθη ὅπως ἀπὸ 15ης Ὀκτωβρίου π.μ. αἱ ἐπὶ τῶν εἰδικῶν συνταγολογίων ἁπάντων τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Δημοσίου συντασσόμεναι συνταγαὶ φαρμάκων ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἰατρῶν, προσκομίζωνται, μερίμνῃ τῶν ἐνδιαφερομένων, πρὸ τῆς ἐκλογῆς εἰς τοὺς ἐλεγκτὰς ἰατροὺς προσελεύσεως τούτων πρὸς θεώρησιν, εἰς τὰ φαρμακεῖα, παρ' ὧν οὗτοι ἐπιθυμοῦσι νὰ προμηθευθῶσι ταῦτα, διὰ τὴν ὑπὸ τούτων προκαταβολικὴν διατίμησιν τῶν φαρμάκων, μεθ' ἣν καὶ μόνον θὰ ἐπακολουθῇ ἡ θεώρησις τῶν συνταγῶν ὑπὸ τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν. Αἱ τιμαὶ τῶν φαρμάκων θὰ ἀναγράφωνται, τόσον ἐπὶ τῆς πρωτοτύπου συνταγῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου ταύτης καὶ εἶτα εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν αὐτῶν θὰ τίθηται ἡ σφραγὶς τοῦ φαρμακοποιοῦ. Τὰ μέλη δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των ὅτι οἱ πλησίον τοῦ Ταμείου φαρμακοποιοί, οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἔχουσιν ὅπως προβαίνωσιν εἰς τὴν διατίμησιν τῶν ἐπὶ τῶν συνταγῶν των ἀναγραφομένων φαρμάκων, ἐφ' ὅσον ἐν συνεχείᾳ δὲν πρόκειται νὰ ἐκτελέσωσι τὰς συνταγὰς ταύτας εἰς τοὺς φαρμακοποιοὺς τούτους. Ὡς ἐκ τούτου, πρὸς ἀποφυγὴν ταλαιπωρίας, ἡ διατίμησις τῶν φαρμάκων δέον νὰ γίνηται ὑπὸ τῶν φαρμακοποιῶν, εἰς οὓς πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ συνταγαί.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὢν Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μαλακάση Μιλτιάδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 360, στὸν «Ἅγιο Ἐλευθέριο».

Ὁ Μιλτιάδης Μαλακάσης, λυρικὸς ποιητὴς καὶ πεζογράφος, γεννήθηκε τὸ 1869 στὸ Μεσολόγγι. Τὰ ποιήματά του, διακρίνονται γιὰ τὴν πηγαία ἔμπνευσί τους. Ἀπὸ τὸ 1917-1937, ὑπηρέτησεν ὡς ὑπάλληλος στὴν βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς. Ἐξέδωσε τὶς συλλογές: «Συντρίμματα», «Ὧρες», «Πεπρωμένα», «Ἀσφόδελοι», «Ἀντίφωνα», «Ἐρωτικό», «Μεσολογγίτικα» κ.ἄ., καὶ μετέφρασε τὶς «Στροφὲς» τοῦ Ζὰν Μωρεάς. Ἀπέθανε τὸ 1943. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικό).

Μαλάμου Διαμαντῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως 4, στὸ «Μέτς».

Ὁ Διαμαντὴς Μαλάμος, Ἠπειρώτης Φιλικός, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του Νικόλαο, διεκρίθησαν κατὰ τὴν Ἐπανάστασι, ὅπως καὶ τὰ παιδιά τους Γεώργιος καὶ Κωνσταντῖνος.

Μαλέα Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κατζαντώνη 6, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Ἅγιος Γεώργιος».

Ὁ Κωνσταντῖνος Μαλέας, ζωγράφος καὶ ἀρχιτέκτων, γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 1879. Διετέλεσε διευθυντὴς τοῦ μουσείου χειροτεχνημάτων (1918) καὶ μέλος τοῦ καλλιτεχνικοῦ συμβουλίου τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης. Γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοπιογραφικῶν πινάκων, περιώδευσε ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκία, τὴν Συρία καὶ τὴν Αἴγυπτο. Ἀπέθανε τὸ 1928. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Καλλιθέα).

Μαμάη Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 65, στάσις «Χέϋδεν».

Ὁ Ἰωάννης Μαμάης, Ἄνδριος οἰκοδόμος, εἰργάσθη μὲ ἐπιτυχία στὴν ἀναμαρμάρωσι τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου.

Μαμούρη Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 65, στάσις «Ἠπείρου».

Ὁ Ἰωάννης Μαμούρης, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, γεννήθηκε στὴν Δρεμίστα τῆς

Παρνασσίδος τὸ 1797. Ἀπὸ 17 ἐτῶν ἔγινε κλέφτης καὶ ὑπηρέτησε, μέχρι τὸ 1821, ὑπὸ τὸν ὁπλαρχηγὸ Πανουργιᾶν. Μετὰ ἐτάχθη ὑπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ συγγενοῦς του Ἰωάννου Σκούρα, τοῦ ὁποίου καὶ ἀνεδείχθη σὲ πρωτοπαλήκαρο. Ἔλαβε μέρος στὶς μάχες τῶν Βασιλικῶν καὶ τοῦ Χάνι τῆς Γραβιᾶς. Τὴν ἐποχὴ ποὺ φρούραρχος τῆς Ἀκροπόλεως ἦταν ὁ Γκούρας, ὁ Μαμούρης ἤσκει καθήκοντα ὑποφρουράρχου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γκούρα, παρὰ τὶς προσπάθειές του, δὲν ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τῆς Ἀκροπόλεως, θέσι ποὺ κατέλαβεν ὁ στρατηγὸς Κριεζώτης. Ἐπὶ Καποδιστρίου προήχθη σὲ χιλίαρχο, τὸ 1835 σὲ ἀντισυνταγματάρχη τῆς Φάλαγγος καὶ ἀργότερα σὲ συνταγματάρχη καὶ στρατηγό. Γιὰ χρόνια πολλὰ διετέλεσεν ὑπασπιστὴς τοῦ Ὄθωνος. Ἀπέθανε τὸ 1867.

Μανδροκλέους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ 36, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Γερμανοῦ Χριστιανουπόλεως», στοῦ «Κυνοσάργους».

Ὁ Μανδροκλῆς, Σάμιος ἀρχιτέκτων τοῦ Ζ' π.Χ. αἰῶνος, εὑρισκόμενος στὴν ὑπηρεσία τοῦ Δαρείου Α', κατόπιν ἐντολῆς αὐτοῦ ἔζευξε τὸν Βόσπορο, σὲ μῆκος 120 σταδίων, διὰ πλωτῆς γεφύρας, ἀπὸ τὴν ὁποία διῆλθε, τὸ 513 π.Χ., ὁ Δαρεῖος μὲ 800 χιλιάδες στρατοῦ, ἐκστρατεύοντας κατὰ τῆς Σκυθίας.

Μάνεση Γαβριήλ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ταβουλάρη 25, κοντὰ στὴ πλατεῖα «Παπαδιαμάντη», στὴ συνοικία «Κυπριάδου».

Ὁ Γαβριὴλ Μάνεσης, ἡγούμενος τῆς μονῆς Ἀρκαδίου, ἠγωνίσθη τὸ 1866 καὶ ἔθεσε πῦρ στὴν πυριτιδαποθήκη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνατιναχθῆ τὸ κτήριο καὶ νὰ φονευθοῦν πολιορκούμενοι καὶ πολιορκοῦντες. Ἀπὸ τοὺς χιλίους Ἕλληνες, ἐλάχιστοι διεσώθησαν.

Μάνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς 29, ὄπισθεν τῆς κλινικῆς «Σμπαρούνη».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ περιοχὴ τῆς Ν. Πελοποννήσου, ποὺ περιλαμβάνει, ἐκτὸς τῆς ὁμωνύμου χερσονήσου (ὑπαγομένη στὸ νομὸ Λακωνίας), καὶ τὶς περιοχές: Πλάτσας, Κάμπων, Ἀλμυροῦ, ποὺ ὑπάγονται στὸ νομὸ Μεσσηνίας.

Μὲ τὴν ἵδρυσι τοῦ «Κοινοῦ τῶν Ἐλευθερολακώνων», ἡ Μάνη, ποὺ μετεῖχε σ' αὐτό, ἐχωρίσθη διοικητικῶς ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Λακωνία καὶ ἐδημιούργησεν ἔκτοτε ἰδικήν της ἱστορία. Στὸν Χριστιανισμὸ προσῆλθε τελευταία ἀπὸ ὅλες τῆς ἑλληνικὲς περιοχὲς (Θ' αἰών), ἐνῶ ἤδη ἀπὸ τὸν Η' αἰῶνα εἶχον ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὴν τὰ σλαβικὰ φῦλα τῶν Ἐζεριτῶν καὶ τῶν Μελιγγῶν, ποὺ ἀργότερα (Ι'-ΙΓ' αἰὼν) ἐξελληνίσθησαν. Οἱ Φράγκοι, γιὰ νὰ στερεώσουν τὶς θέσεις των, ἔκτισαν τὰ κάστρα τοῦ Πασσαβᾶ, τῆς Μεγάλης Μάνης ἢ Μαΐνης καὶ τοῦ Λεύκτρου.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς βυζαντινῆς περιόδου, οἱ Μανιᾶτες δύσκολα ὑπετάσσοντο στὴν νόμιμη ἐξουσία καὶ ἐχρειάσθησαν πολλὲς προσπάθειες γιὰ νὰ ἐπικρατήση σ' αὐτοὺς τὸ πνεῦμα τῆς ὑπακοῆς στοὺς νόμους. Μετὰ τὴν κατάλυσι τοῦ δεσποτάτου τοῦ Μυστρᾶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους (1400), ἡ Μάνη ἔμεινεν ἔξω τοῦ κατακτητικοῦ σχεδίου τοῦ Μωάμεθ. Ἐν τούτοις οἱ Μανιᾶτες, εἴτε ὡς σύμμαχοι τῶν Ἐνετῶν, εἴτε μόνοι των, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία πάντοτε τοῦ Κροκονδίλου Κλαδᾶ, διεξήγαγον πολλοὺς κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνες.

Κατὰ τὴν πρὸ τοῦ 1821 περίοδον, ἡ Μάνη κατέστη τὸ σπουδαιότερο κέντρο τῶν ἐπαναστατικῶν προετοιμασιῶν, κατὰ δὲ τὸν Ἀγῶνα, ἡ συμβολή της ὑπῆρξε τεραστία. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ συνοικισμοὺς καὶ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΤΟΥ κ. Ν.Α.

Οι ΤΑΙΝΙΕΣ τύπου «Γουέστ Σάϊντ Στόρυ» καὶ «Ριφιφί», συνετέλεσαν στὸ νὰ παρουσιασθοῦν κρούσματα μεταξὺ τῶν νεαρῶν Ἑλλήνων. Ἔτσι ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια συνέλαβε σὲ κατάστημα σφαιριστηρίων ἕνδεκα μαθητὰς ἐφωδιασμένους μὲ σουγιάδες, ψαλίδια καὶ ἕνα μικρὸ τσεκούρι. Εἶχαν στήσει ἐνέδρα σὲ ἄλλους συμμαθητάς των καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀλληλοσφαγὴ ἐξ αἰτίας ἐρωτικῶν σχέσεων ἑνὸς πρὸς συμμαθήτρια ποὺ διεξεδίκει ἄλλος τῆς ἀντιθέτου ὁμάδος, β) Συνελήφθη συμμορία ἀπὸ 5 νέους (17—21 ἐτῶν) ποὺ ἔκλεπτον αὐτοκίνητα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴν διάπραξι διαρρήξεων καὶ κατόπιν τὰ ἐγκατέλειπον, γ) Συνελήφθη συμμορία ἀπὸ τρεῖς νέους (18 ἐτῶν), οἱ ὁποῖοι ἔκλεπτον αὐτοκίνητα καὶ διέπραττον διαρρήξεις. Ἡ καταδίωξις καὶ ἡ σύλληψίς των ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία ὑπῆρξε περιπετειώδης, κατὰ τὸ πρότυπον τῶν κινηματογραφικῶν ἔργων, δ) Σὲ κινηματογράφο τῆς πόλεως ἐσημειώθησαν ὑστερικὲς ἐκδηλώσεις νεαρῶν κατὰ τὴν προβολὴν τῆς ταινίας «Νύχτες τοῦ Λὰς Βέγκας», δηλαδὴ κραυγές, πηδήματα καὶ χοροὶ πάνω στὰ καθίσματα. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι γνωστὸς ξένος σκηνοθέτης ἐδήλωσεν ὅτι «τὸν συγκινεῖ ἡ κλοπὴ γιατὶ ἔχει ποίησι» καὶ γι' αὐτὸ ἐσκηνοθέτησε σχετικὴ ταινία. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ στὴν Γαλλία (Φιγκαρὼ) τοῦ ἐπετέθησαν γράφοντας ὅτι «δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λαμβάνουμε μέτρα γιὰ τὴν νεολαία καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ δίδουμε τὴν «ποίησι τῆς κλοπῆς» τόσο σὲ δηλώσεις, ὅσο καὶ σὲ ταινίες.

Ἐδῶ, ἔχουμε τὴν γνώμη ὅτι ἔχουν θέσι οἱ στίχοι τοῦ Μυσσέ :

«Ἡ καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ εἶναι βαθὺ βάζο
κι' ὅταν τὸ πρῶτο νερὸ εἶναι ἀκάθαρτο
ὅλος ὁ οὐρανὸς δὲν μπορεῖ νὰ πλύνῃ τὸ λεκέ,
γιατὶ ἡ ἄβυσσος εἶναι ἀπέραντη, κι' ὁ λεκὲς στὸ βάθος...».

***

Οι ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ Ἀρχὲς ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πολλὲς κλοπὲς ἀπὸ κακοποιοὺς ποὺ ἀπεφυλακίσθησαν πρόσφατα. Ἔτσι : α) Δύο 25ετεῖς διέρρηξαν κεντρικὸν ὡρολογοποιεῖον καὶ ἀφήρεσαν 3.000 δραχμές, β) Συνελήφθη ὁ 76ετὴς λωποδύτης Γ.Σ. ἢ Μαργιόλης ἢ Μαντζῶρος γιὰ κλοπὲς μέσα στὰ λεωφορεῖα, γ) Συνελήφθη ὁ λιποτάκτης στρατιώτης Γ.Τ. ἐτῶν 25 γιὰ σωρεία κλοπῶν στὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Σαλαμῖνα, δ) Συνελήφθη ὁ Ι.Π. ἐτῶν 25, ἐπικίνδυνος διαρρήκτης καὶ ἄσσος τῶν δραπετεύσεων. Ἐξ φορὲς ἐδραπέτευσε καὶ τελευταία, ἐνῶ ὡδηγεῖτο στὸ Τμῆμα Μεταγωγῶν Λαμίας, ὡς κατάδικος μὲ ἑπτάμηνο φυλάκισι, ἐδραπέτευσε καὶ πάλιν, κρύφθηκε σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο κάτω ἀπὸ τὴν τέντα καὶ ἔφθασε στὸν Πειραιᾶ. Ἀνεγνωρίσθη, κατεδιώχθη καὶ διέφυγε στὴν Γλυφάδα, ὅπου διέρρηξε πολλὲς βίλλες καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Συνελήφθη καὶ πάλι, ἀλλὰ ἐνῶ προανεκρίνετο πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἐξηφανίσθη. Συνέχισε νὰ κλέπτῃ αὐτοκίνητα καὶ νὰ κάνῃ διαρρήξεις. Τέλος, ἐπεσημάνθη ἀπὸ τὰ περιπολικὰ στὴν πλατεῖα Βάθης καὶ καταδιωκόμενος στὶς ταράτσες, παρεδόθη λέγοντας : «Καλὰ κύριε Ἀστυνόμε, μὲ νίκησες», ε) Συνελήφθη ἡ λωποδύτρια Θ. Κ., συνεργαζομένη μὲ τὸν ἐραστή της Ν.Σ. ἐτῶν 22, στ) Συνελήφθη ἡ Ε. Α. ἢ Πλωμαρίδου ἢ Ἀποστολάκη, ἐτῶν 36, δρῶσα ἀπὸ ἡλικίας 19 ἐτῶν. Εἶναι ὡραία, γνωρίζει γαλλικά, ἀγγλικὰ καὶ γερμανικὰ καὶ ἀλλάζει τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της κάθε ἑβδομάδα.

Οἱ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀφέλεια πολλῶν, διαπράττουν πρωτότυπες ἀπάτες. Συνελήφθησαν : α) Ὁ Κ.Μ. ἐτῶν 40, ὁ ὁποῖος διέπραττεν ἀπάτες μὲ τὴν μέθοδο τοῦ διορισμοῦ σὲ δημόσιες ὑπηρεσίες, καταστήματα κλπ., καταδικασθεὶς σὲ 7μηνο φυλάκισι, β) Συνελήφθη ὁ Κ.Π., ἐτῶν 48 γιὰ ἀπάτες τύπου ὁμοίου, γ) Συνελήφθη ὁ παριστάνων τὸν ἐπιληπτικὸν ἐπαίτης καὶ ἀπεδείχθη ὅτι, ἐκμεταλλευόμενος τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῶν διαβατῶν, εἶχε συγκεντρώσει περιουσία 90.000 δραχμῶν, δ) Σὲ χωριὸ τῶν Πατρῶν δύο τσιγγάνες ἔπεισαν κτηνοτρόφον ὅτι στὸ ὑπόγειο τῆς οἰκίας του ὑπῆρχε θησαυρός, τὸν ὁποῖον φρουρεῖ ὁ . . . Ἀράπης. Τοῦ εἶπαν νὰ βάλη στὸ τραπέζι ὅσα λεπτὰ εἶχεγιὰ νὰ κάνουν μάγια. Ἐκεῖνος ἔβαλε 20.000 δραχμὲς καὶ κατόπιν τὸν ἐσκέπασαν μὲ μιὰ κουβέρτα ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι. Μετὰ μία ὥρα, ὅταν ξεσκεπάσθηκε, εἶχαν ἐξαφανισθῆ καὶ οἱ τσιγγάνες καὶ τὰ λεπτά, ε) Ἄλλες δύο τσιγγάνες σὲ χωριὸ τῶν Σερρῶν πῆραν 9.000 δραχμὲς ἀπὸ μιὰ χήρα, γιὰ νὰ τῆς ποῦν τὴ . . . μοῖρα της.

***

ΣΕ ΑΘΗΝΑΪΚΟ κινηματογράφο παρ' ὀλίγον νὰ προκληθῆ πανικός, γιατί, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, ἔπεσαν στὰ κεφάλια τῶν θεατῶν μεγάλα τεμάχια ἀμμοκονιαμάτων. Εὐτυχῶς ἔσπευσαν τὰ περιπολικὰ τῆς Ἀμέσου Δράσεως καὶ μὲ τὰ μεγάφωνα (μπαταρίας) καθησύχασαν τὸ κοινόν.

***

ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ, δύο ἄτομα κατελήφθησαν νὰ διενεργοῦν παρανόμους ἐράνους ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεώς των. Στὴν Ἀθήνα μέλος μιᾶς ἄλλης ὀργανώσεως κατελήφθη νὰ διενεργῆ ἐπίσης, παρανόμως, ἔρανο σὲ κεντρικώτατο σημεῖο. Μὲ τὴν περίοδο τῶν ἑορτῶν ποὺ σὲ λίγο θὰ φθάσουν οἱ κάθε μορφῆς παράνομοι ἔρανοι θὰ πληθύνουν. Μὲ τὰ γνωστὰ ἡμερολόγια, τὶς φυλλάδες κ.λ.π. θὰ ἐπιδιώξουν οἱ γνωστοὶ μας «ἔξυπνοι» νὰ πείσουν τά... θύματά τους ὅτι ἐνεργοῦν γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν ἀπόρων, τῶν ἀναξιοπαθούντων κ.λ.π., ἐνῶ στὴν οὐσία θὰ ἐνεργοῦν... γιὰ τὰ ἰδικά των θυλάκια. Πρέπει νὰ ἐκλείψη μιὰ γιὰ πάντα τὸ φαινόμενο αὐτό.

ΞΕΝΗ ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΑ

* Ἡ πατροπαράδοτη ἐπιδρομὴ τῶν φοιτητῶν τῆς Ὀξφόρδης (Ἀγγλία) στοὺς κοιτῶνες τῶν φοιτητριῶν πρὸς ἁρπαγὴν ἐσωρούχων, κατέληξεν κατ' αὐτὰς σὲ πλήρη ὀχλαγωγία. Δύο χιλιάδες ἔξαλλοι φοιτηταὶ ὑπερέβησαν κάθε ὅριο καί, ὅταν κατέφθασεν ἡ Ἀστυνομία, ἐπετέθησαν μὲ φιάλες καὶ τοῦβλα κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἔκαυσαν τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς ἀνωτάτου ἀξιωματικοῦ. Ἐνηργήθησαν πολλὲς συλλήψεις.

* Πολύτιμοι λίθοι, ἀξίας 400.000 δολλαρίων ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ Μουσεῖο Φυσικῆς Ἱστορίας τῆς Νέας Ὑόρκης. Μεταξὺ αὐτῶν, 22 τὸν ἀριθμόν, ὁ σάπφειρος «Στὰρ Ρούμπυ», γιὰ τὸν ὁποῖον ἐκπρόσωπος τοῦ Μουσείου ἐδήλωσεν, ὅτι «εἶναι ὁ λεπτότερος καὶ μεγαλύτερος λίθος τοῦ εἴδους του ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλο τὸν κόσμο», ὡς καὶ τὸ ρουμπίνι «Ἀστὴρ τῶν Ἰνδιῶν», τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία ἀνέρχεται, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, σὲ 100.000 δολλάρια. Ἡ Ἀστυνομία φρονεῖ ὅτι θὰ εἶναι πολὺ δύσκολη ἡ διάθεσις τῶν πολυτίμων αὐτῶν λίθων., γιατὶ οἱοσδήποτε ἀγοραστὴς ἐμπειρογνώμων θὰ τοὺς ἀναγνωρίση ἀμέσως, ἡ δὲ τεμάχισίς των θὰ μειώση αἰσθητὰ τὴν ἀξία των. (Νεώτεραι πληροφορίαι : Συνελήφθησαν δύο ἄτομα ἐκ τῶν δακτυλικῶν αὐτῶν ἀποτυπωμάτων, πλὴν τὰ κοσμήματα δὲν ἀνευρέθησαν).

Ν. Α.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος Κουτρῆς, Γεώργιος Μητσέας, Μαργαρίτης Τσιτσικαρίδης, Νικόλαος 'Αλιφέρης, 'Αλέξιος Καλλιτέρης, 'Ιωάννης Σκορδᾶς καὶ Χρῖστος Παντελόπουλος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Παναγιώτης Βασιλάκος καὶ 'Απόστολος Καραμπάτσος.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. 'Αναστάσιος Γαρδίκας ἐτοποθετήθη ὡς Προϊστάμενος τοῦ 'Εμπιστευτικοῦ Τμήματος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων.

***

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Τὴν 28ην 'Οκτωβρίου, ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, κατόπιν προσκλήσεως τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος Κορωπίου, μετέβη ἐκεῖσε καὶ συνηντήθη εἰς φιλικὸν ἀγῶνα, μὲ ἀποτέλεσμα αἱ ὁμάδες νὰ ἀναδειχθῶσιν ἰσόπαλοι 2—2. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι κατὰ τὴν ἐν λόγω συνάντησιν ἔλαβον μέρος οἱ ἀναπληρωματικοὶ παῖκται τῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος. 'Η ἄψογος ἐμφάνισις τῆς ἀστυνομικῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος καὶ τὸ ἀθλητικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπέδειξαν, προεκάλεσαν τὰ ἐνθουσιώδη καὶ κολακευτικὰ διὰ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα σχόλια τῶν πλέον τῶν 2.000 φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν τὴν ποδοσφαιρικὴν συνάντησιν. 'Ενδεικτικὴ εἶναι ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἐπιστολὴ τοῦ 'Αθλητικοῦ 'Ομίλου Κορωπίου, ἡ ὁποία ἀπεστάλη εἰς τὸν κ. 'Αρχηγὸν τῆς 'Αστυνομίας :

«Διὰ τῆς παρούσης εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς θερμῶς, διὰ τὴν κάθοδον τῆς ὑμετέρας ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος εἰς τὸ Κορωπὶ καὶ διὰ τὸν ἀγῶνα της πρὸς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον.

Προσέτι ἐστὲ βέβαιος διὰ τὴν εὐμενῆ ἀπήχησιν ἣν εἶχεν ἡ συμπεριφορὰ τῆς ὅλης ἀποστολῆς ὑμῶν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεώς μας καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα ὃ ἐπεδείξατο ἡ ποδοσφαιρικὴ ἡμῶν ὁμάς.

Ὅθεν, καθῆκον ἐπιβεβλημένον ἡμῖν νὰ εὐχαριστήσωμεν καὶ πάλιν ὑμᾶς».

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον
'Ο Γενικὸς Γραμματεὺς
Β. Βλάχος

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. 'Αντώνιον Καραγιάννην, διότι, χάρις εἰς τὸν ὑπηρεσιακόν του ζῆλον, τὴν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, ψυχραιμίαν καὶ ἔκτακτον δραστηριότητά του, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Δημητρίου Ζαφειροπούλου, ὅστις, πρὸ τῆς συλλήψεώς του, ἀπεπειράθη νὰ διαπράξη διάρρηξιν τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 249 καταστήματος ψιλικῶν τοῦ 'Ιωάννου Λιγεροῦ.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 1) 'Αρχιφύλακα κ. Γεώργιον Τσοῦπρον καὶ 2) 'Αστυφύλακας κ.κ. Μᾶρκον Σταυρόπουλον, 'Ιωάννην Σκούραν, καὶ Δημήτριον Μπραΐμην, διότι, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἔκτακτον δρα-

στηριότητα, κατέλαβον, τὴν 1ην ὥραν τῆς 30-4-1964, τὸν Κωνσταντῖνον Τάταρην, μεταφέροντα ἐντὸς πανίνου σάκκου ἐργαλεῖα αὐτοκινήτων, ἅτινα, ὡς ἐν συνεχείᾳ διεπιστώθη, εἶχεν ἀφαιρέσει ἐξ αὐτοκινήτου κλαπέντος καὶ ἐγκαταλειφθέντος ὑπ' αὐτοῦ.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν: 1) ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Δημήτριος Μυρίλλος, 2) ὁ 'Υπαστυνόμος Α' κ. Βασίλειος Κίτσος καὶ 3) οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Κωνσταντῖνος 'Ανδρέϊκος καὶ Δημήτριος Μπατσαλιᾶς, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ὄντος Προϊσταμένου τοῦ Θ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν 'Υπηρεσίαν, ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ συνεργοῦ του Κωνσταντίνου Χουλιάρα.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Ανθυπαστυνόμον κ. Ἄγγελον Τσάκαν, 2) 'Αρχιφύλακας κ.κ. Γεώργιον Τζαβέλαν καὶ Κωνσταντῖνον Πουλάκην, 3) 'Υπαρχιφύλακα κ. Εὐάγγελον Ξηνταρᾶν καὶ 4) 'Αστυφύλακας κ.κ. Νικόλαον Τιτσῆν, Κωνσταντῖνον Βασιλόπουλον, Βεργίλιον Φραγκούλην καὶ Γεώργιον Πιλαφᾶν, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ Προϊσταμένου των, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ 'Εμμανουὴλ Κληρονόμου, κλέπτου οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεισῶν 17 κλοπῶν, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τῶν παθόντων ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυνόμον Β' κ. 'Εμμανουὴλ Πλεύρην, διότι, ὡς Προϊστάμενος τοῦ ΙΓ' Παραρτήματος 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, διὰ σαφῶν ὁδηγιῶν καὶ κατευθύνσεων πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους καὶ διὰ τῆς ἀμέσου ἐπιβλέψεως τούτων κατὰ τὸν χειρισμὸν τῆς ὅλης ὑποθέσεως, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ διαπραχθεισῶν κλοπῶν.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Υπαστυνόμον Α' κ. Γεώργιον Κωνσταντακόπουλον καὶ ἐπηνέθησαν οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Δημήτριος Δρές, Σωτήριος 'Αντωνάτος, 'Ανδρέας Παπαδάτος, καὶ 'Ιωάννης Δρούκας, διότι οὗτοι, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Προϊσταμένου ὄντος τῆς 'Υπηρεσίας Διώξεως Κοινοῦ 'Εγκλήματος Πατρῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ μεθοδικότητος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες δ' ἅμα καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν, ὡς καὶ τὴν παραπομπὴν εἰς τὴν Δικαιοσύνην, τοῦ σεσημασμένου κλέπτου Γεωργίου Γεροντίνη, διαπράξαντος, ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος, 19 κλοπὰς εἰς βάρος διαφόρων κατοίκων τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν, διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἁπλῆς εἰσόδου.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Υπαρχιφύλακα κ. Χαρίλαον Πανουσόπουλον καὶ τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Κωνσταντῖνον Νικολόπουλον, Δημήτριον Παπαδήμαν καὶ Γεώργιον Κριτσώνην, διότι ἅπαντες, ἐπιδοθέντες εἰς τὴν παρακολούθησιν τῆς σεσημασμένης μαστροποῦ 'Αναστασίας ἢ Στάσας ἢ Σάσας Μπόμπη ἢ Γεωργιάδου ἢ Μπούμπουλη ἢ Γεωργακοπούλου καὶ ἐκτελέσαντες μετ' ἀκριβείας τὰς ἐντολὰς καὶ ὁδηγίας τῶν Προϊσταμένων των καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν, ἔντονον ἐνεργητικότητα καὶ ἔκτακτον δραστηριότητα, ἐπέτυχον τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τῆς ὡς ἄνω, συμβαλόντες οὕτως εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀδικήματος τῆς ματροπείας εἰς βάρος της.